

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΚΗΣ
ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΟΙ
ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΝΤΕΣ.

POETAE GRAECI VETÈ-
RES CARMINIS HEROICI
SCRIPTORES, QUI
EXTANT, OMNES.

Homerus.
Hesiodus.
Orpheus.
Callimachus.
Aratus.
Nicander.
Theocritus.

Moschus.
Bion.
Dionysius.
Coluthus.
Tryphiodorus.
Musæus.
Theognis.

Phocylides.
Pythagoræ aurea carmina
cum fragmentis aliorum.
Apollonius Rhodius.
Oppianus.
Cointus Smyræus.
Nonni Dionysiaca.

APPPOSITA EST E REGIONE
Latina interpretatio.

Notæ item & variz lectiões margini adscriptæ.

Cura & recensione IAC. LECTII V. CL.

Accessus & Index rerum & verborum locupletissimus

AVRELIÆ ALLOBROGVM

Sumptibus Caldorianæ Societatis.

ANNO clc lcc vi.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

1. 4. 12

ILLVSTRISSIMO ET
POTENTISSIMO PRINCIPI AC
D. DOMINO MAVRITIO LANDGRAVIO
HASSIÆ, COMITI IN KATZENELNBOKEN,
Dierz, Zigenhaim, Nidda, &c. Domino suo Clementissimo.

ROCVL, ô Princeps, procul aduolant, & ex omnibus Graciæ oris, ad C^{nem} T. hospites boni, bene collecti, fama iidem & eruditione præstantes: breuiter, quales togatorum doctissimus M. Varro optauit sibi conuiuas, nisi quòd isti numero plures, bisque & amplius supra Musarum Neque tamen funum circo strepitumve maiorem in splendidissima semper arce tua excitari necessum est, & qui oculos aurisque Vigilum terrere possit. Quippe hi cogniti Cⁿⁱ T. pridem omnes, vsu, colloquiis, & consuetudine sua uisissima comperti. Illum denique modium salis, quem antiquitas artioribus amicitiiis contrahendis desiderauit, tuo in comitatu consumsere. Scio, notorem à nemine ex his postulabis. Lecta item Cⁿⁱ T. relecta multoties opera eorum: dialecti, idiomata, moduli, vestes, ornamenta, ingenia *καὶ ἰδιώματα* sagaciter explorata singulorum Venerantur ipsi sanctè Principem tantum: præsidium suum, decus, delitium, *ἐσθλὸν καὶ ἀσφαλές* appellitantes. Hos Homerus ille *οὐρανός*, ille *βασιλεύς*, ille virtutis omnis parens Iustiniano Imperatori dictus olim, ille Cⁿⁱ T. quàm Alexandro verè Magno tam assiduus, in sacrarium ædium tuarum tanquam mystagogus inducit: & amiserit oculos licet, tamen, *Ἡ οἰα μαγὶς ἑστὶν οὐδὲν ἄλλο* *magis nulli domus est sua*, quàm Landgrauianum ei palatium est. Imaginem omnem mitto, Princeps Illustrissime: Dico apertè & sine pompa. Poëtas hosce principes velut in vnum corpus coniungere visum mihi, dum ex more veterū Iureconsultorū, ac nonnullorum etiā nostri æui, siquid à publicis muneribus otij suppetit, in Musarum hosce hortos salua legū maiestate diuerto: eò libentiùs quòd earum conditores ex poëtarū imprimisque Homeri illius autoritate respōsa sua depromere aut cōfirmare

sæpe dignati. Erricus Stephanus, clarissimæ memoriæ vir, & de his li-
 teris optimè meritis, istiusmodi syntagmatis concinnandi ante annos
 quadraginta ex parte præiit suo exemplo. Tamen poëtæ quatuor à me
 adiuncti: adiunctæ item omnibus notæ, aliæque, quæ ex ipsa editionum
 comparatione καὶ αὐτῶν deprehendere prouum cuique. His τὰ ἀγαθὰ non
 inferere ἀγνοῦν existimaui, veluti Nonni, Nazianzeni, & aliorum è ve-
 teribus, qui carminis eadem normā res diuinas prosecuti. Erit forte an
 ut hæc talia aliquando labor curet, siue noster, siue alienus Minutos e-
 tiam plerosque scriptores Epigrammatum præterimus, quia minuti,
 nec choro isto poëtarum augustiore satis digni: tum quia extant sin-
 gulari libro comprehensi Ἀνθολογίας. Eccui hæc autem conuenientius
 quàm Cⁿⁱ T. ausim inscribere, Princeps Magne? qui cum eximiis publi-
 ca confessione virtutibus, & meliorem omnem literaturam, & quod
 prius dixi, propriam Græcorum vatum cognitionem coniunxisti: sic-
 que absurdam & deformem, necnon rebus humanis exitiosam eorum
 opinionem exempli tui prærogatiua profligasti, qui dehonestari tali-
 bus studiis sublimitatem putant Dynastarum, quin & ipsorum Nobi-
 lium ferè natales. Bene porro quod vestigia isthæc sequi ambit etiam
 T. C^{nis} aula omnis, & pars melior gentium tuarum. Cuius rei
 cunctorum fama celebratissimæ, insigne quoque τιμή, tum in aliis
 Hassa è gente, tum præcipuè in nobilissimo & sapientissimo viro D.
 Georgio Schvvertzio ciuitas nostra cernit coram Vsq; eadeò eum pie-
 tatis virtutumque omnium studiis maritare suo à Principe didicerunt
 hæc Literarum & Doctrinæ. Iam verò de Cⁿⁱ T. in Remp. nostrā pio af-
 fectu & beneficiis, quæ mediocrem insuper huic consilio meo fiduciam
 & apiscendæ gratiæ tuæ spem fecere, tum per eloquii tenuitatem di-
 cere abstinco, tum quia vbi demerendi copiam omnē ipsa meritorum
 magnitudo præcidit, magis veneratione tecta opus: quæ etiam apud
 præpotentes acceptior esse amat, præsertim cum & ipse cordis situs, ut
 ille ait, in operto sit. Superest tantum, vti, quod iam vnicè opto, Prin-
 ceptis Illustrissime, faueat largiter supplicationibus nostris clemētia illa
 Cælestis, quæque vota pro incolumitate & gloria tua sanctè & religiosè
 nuncupare non desinimus nos aliique per Europam, ea magis ac ma-
 gis rata faxit. Vale Princeps optime, & cognomine summis olim Regi-
 bus optatissimo, nobis quidem *Evergetes* verè dicende. Ex Musæo. V.
 Kal. April. CIO 156 VI.

Illustriss. Cⁿⁱ T.

Addictissimus

IACOBUS LEGTIVS:

QVOMODO I VVENES E GRÆCO-

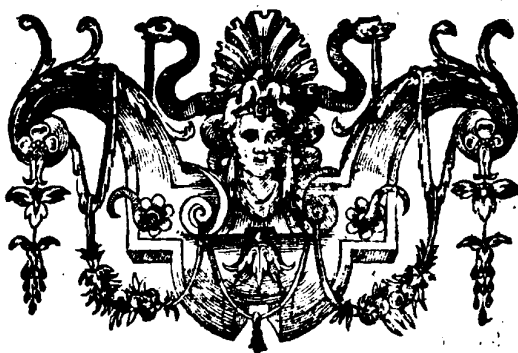
rum scriptis-vtilitatem percipiant:

[illegible]

N E miremini verò, si vobis qui ad magistros quotidie itatis, & cum doctissimis quibusque antiquorum viris, in iis quas reliquerunt libris, conuersamini, ego quoque in aliquid ex me ipso conducibilis inuenisse aio. Hoc equidē ipsum & consulturus ventō; Non oportere scilicet omnino ac semel viris istis, cū nauigij, gubernaculis mentis [animique] vester traditis, quācumque ducant, eā consequi: sed iis [dumtaxat] quæ vtilia in eis sunt, desumptis, nosse quānam in eis etiā negligenda sint. Quānam igitur hæc sint, & quomodo diiudicanda, id quoque docebo, exinde capto initio. Nos, o pueri, nihil omnino hanc vitam humanam esse existimamus: nec bonum quid in vniuersum iudicamus aut nominamus, cuius consummatio nobis ad hanc [dumtaxat vitam] pertingit. Quapropter non maiorum illustrem splendorem, non vires corporis, non formæ pulchritudinem, non statūræ magnitudinem, non eos qui ab omni hominum genere habentur honores, nō regnum ipsum, non denique quidquid aliquis rerum humanarum protulerit, magnum, ac ne optatu quidem dignum iudicamus, aut qui iis potiti sunt, suspicimus: sed lōgius spe nostra progredimur, & ad alius vitæ comparationem omnes actiones nostras referimus. Quācumque igitur ad eam nobis conferant, diligenda totisque viribus consecranda esse dicimus: quæ verò ad eam non ferunt, tamquam nullius pretij despicienda. *Et mox;* Ad hanc ergo ducunt sacræ literæ, seceris nos præceptis erudientes. Verumtamen quādiū per acutem profundam earum mentē auditu assequi non licet, in aliis non toto ab illis cælo distantibus, velut in vmbis quibusdam & speculis, animi oculos interea quodiā quali præludio exercitamus; eos qui in theatricis studiū ponunt, imitantes; qui quum modulata manuum gesticulatione ac saltatione peritiam siui pepererūt in istis certaminibus, lucro ex eo ludicri proueniente fruantur. Et nobis igitur certamen certaminum omnium maximum propositū esse putandum est: pro quo faciendā nobis omnia, & pro viribus elaborandum est. Ad quod vt nos comparemus, & poete, & historici, & oratores, & omnes omnino homines, frequentandi sunt, vndecumque aliquid utilitatis ad animum accurandum prouenturus est. Quemadmodum igitur insectores prius quasi curationibus quibusdam præparant quodcumque sit quod tincturam admissurum est, atque ita deinde florem inducunt, siue purpureus sit, siue alius: eodem sanè modo & nos, si modo ineluibilem apud nos pulchri exultationem permanere velimus, profanis istis prius iniuari, tunc ad sacrarum secretarumque institutionum auditionem accedemus: & velut in aqua solem intueri consuefacti, ita demum ipsi [eius] luci oculos admouebimus. Si ergo

litteris istis [sacris scilicet ac profanis] aliqua est inter se affinitas, operæ precium in earum cognitione fecerimus: sin minus, saltem ex mutua earum inter se contentione diuersitatem perspexisse, non parum ad melioris confirmationem [proderit.] *Et paulo post;* Dicitur ergo & Moyſes ille præcellens, cuius maximum ob sapientiam apud omnes homines nomen est, posteaquam in Aegyptiorum disciplinis animum exercitarat, ita deinde ad contemplationem *EIVS QVI EST* accessisse. Assimilique huic modo ferunt etiam inferioribus temporibus sapientem illum Danielem Babylone, cum Chaldæorum sapientiam didicisset, tunc demum diuinas attigisse disciplinas. Porro non inutilem animis rem esse profanas istas disciplinas, satis dictum est: consequens ergo fuerit vt quo modo participandum illis sit, deinceps disseramus. Primum igitur, poetarum scriptis, (vt ab iis exordiar) quoniā in omne genus varij sunt, non omnibus æquè adtendenda mens est: sed, si quidem bonorum virorum facta vel dicta vobis percescant, amplexandum id atque æmulandum, & maxime opere adnitendum vt tales sis: si verò ad improbos homines imitatione sua deueniant, ea parte fugiendi sunt, obstruendæque aures, non minus quàm *Vlyſsem* illi *Sirenū* cantus declinasse perhibent. Nam familiaris cum futilibus sermonibus consuetudo, ad res [eiusmodi] via quædā est. Quapropter omni cautione eustodiendus nobis animus, ne per suas verborum illecebras imprudentes peiorum aliquid assumamus: vt ij qui noxia pharmaca melle occultata admittunt. Non laudabimus ergo poetas si conuiciantes illudentesve imitentur, non si amantes aut temulentos effingant, non denique si mensa referta cantionibusque dissolutis beatitudinem definiant. Omnium verò minimè aures eis præbeamus si de diis verba faciant, maximè si de iis ita narrent quasi multi sint, ac ne ij quidem inter se concordēs. Frater enim à fratre apud eos dissidet, & parens à liberis: atque his rursus aduersus parentes infestissimum, ac ne denunciatum quidem bellum est. Deorum verò adulteria, & amores, coitusque in propatulo, atque in primis ipsius summi omnium capitis Iouis, vt ipsi quidem aiunt, quos vel in sermone de pecudibus narrare aliquis erubescat, scenicis relinquamus.

ὅτι ἐστὶ τῆς οἰκειότητος πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις, πρὸς
 τοῦ αὐτοῦ ἢ μὴ αὐτοῦ ἢ γνώσεως ἡμῶν τοῦ εἰδέναι, ἀλλὰ τὸ
 γὰρ ὡς ἀλλήλα δύνανται καταμαθεῖν τὸ διέφορον, οὐ
 μικρὸν εἰς βεβαίωσιν τῆς βελτίουτος. *Et paulo post,*
 λέγειται τῷ αὐτῷ καὶ Μωϋσῆς ἐκεῖνος ὁ πάντων, οὐ μόνον
 ὅτι ἐπὶ σοφία ὡς πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ὀνομασθεῖς, τοῖς Αἰ-
 γυπτίων μαθήμασιν ἐξημερώμενος τὴν διέφορον,
 οὐκ ὡς ἐλθὼν τῇ θουρία τῷ ὄντι. ὡς ἀπληθείας
 ἢ τοῦτο καὶ τοῖς κατὰ χρόνους τὸν σοφὸν Δανιὴλ ὅτι
 Βαβυλωνίους φασὶ τὴν σοφίαν Χαλδαίων καταμαθεῖν-
 ταί, πῶς τῷ θεῷ ἀφ' αὐτῶν παρὰ δ' ἑαυτῶν ἀλλ' ὅτι
 μὴ οὐκ ἀχρηστοὶ ψυχῆς μαθήματα τὰ ἐξ ὧν δὴ
 ταῦτα, ἰκανῶς εἰρηται. ὅπως γὰρ μὴ αὐτῷ μαθητὸς
 ἡμῶν, ἐξ ἧς αὐτὸς εἶη λέγειν. πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὡς τῷ
 ποιητῇ, ἢ ἐν τοῖς ἀρχαῖς, ἢ ἐν παντοδαποῖς πᾶσι
 εἰσι, μὴ πᾶσι ἐφεξῆς πρὸς ἑαυτὸν ἢ ἄλλ' ὅταν ἐν
 ἀρχαῖς αὐτῶν πρᾶξεις ἢ λόγους ἡμῶν διέξωσι, ἀ-
 ρχὰς πάντες ἐκ τῶν αὐτῶν, ὅτι μάλιστα περὶ αὐτῶν τοιούτοις
 ἐστὶ ὅταν ἢ ἐπὶ μοχθηροῖς ἀνδράσι ἐλθῶσι τῇ μιμήσει,
 ταῦτα δὲ φέρειν, ὅτι φρεσὶ τοῖς αὐτοῖς τὰ ὅσα, οὐχ ἡττοῦ
 ἢ ὅτι Ὀδυσσεὺς φασὶν ἐκεῖνοι τὰ τῷ Σειρραίων μῆλον ἢ γὰρ
 πρὸς τοῖς φαύλοις τῷ λόγῳ συνήθεια, ὅδός τις ὅτι
 ἐπὶ τὰ φαύλα, διὸ δὴ πᾶσι φυλακὴ τῇ ψυχῇ τηρη-
 τέον μὴ διὰ τῆς τῷ λόγῳ ἡδονῆς ὡς ἀπὸ τοῦ αἵματος π
 λάθῃ μὲν τῷ χειρῶν, ὡς αὐτοὶ τὰ δηλητήρια μὴ τῷ
 μέλῳ πρὸς τοῖς αὐτοῖς ἐπὶ τῷ ἐπαμεινόμενῳ τὴν πο-
 ταί ἐκ τοῖς αὐτοῖς, ἐκ τῶν αὐτῶν, ἐκ τῶν αὐτῶν ἢ με-
 τῶν αὐτῶν μὴ μὲν αὐτοῖς, ἐκ τῶν αὐτῶν ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ὡ-
 δαῖς αὐτοῖς αὐτοῖς ὡς αὐτοῖς ὡς αὐτοῖς ὡς αὐτοῖς ὡς αὐτοῖς
 πάντων ἢ ἢ
 καὶ πρὸς τῶν αὐτῶν πρὸς τοῖς αὐτοῖς πρὸς τοῖς αὐτοῖς καὶ με-
 λῶν ὅταν ὡς αὐτοῖς πολλῶν ταῦτα αὐτοῖς διέξωσι καὶ τοῖς αὐτοῖς
 ἐκ τῶν αὐτῶν αὐτοῖς. ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρὰ ἐκεῖνοις δι-
 στασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παῖδας καὶ
 τοῖς αὐτοῖς πρὸς τοῖς αὐτοῖς πόλεμος ὅτι ἀνέμυ-
 κτος. μοιχῆς ἢ θύων καὶ ἐρωίας καὶ μύτικας ἀναφανδόν,
 καὶ ταῦτα γὰρ μάλιστα ἐκ κορυφαίων πάντων καὶ ὑπ' αὐτοῦ
 Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, αὐτῶν αὐτοῖς βοσκομένων τῶν
 λέγων ἐνθουσιαστικῶς ὅτι σκηνῆς καὶ λαλῆται μὲν.

SCIPIONIS CARTEROMACHI PISTORIENSIS ORATIO DE laudibus literarum Græcarum.

UNA varia multipliciâque sunt, viri studiosissimi, quæ apud diuersos homines bona honestâque existimantur, pro cuiusque commodo aut naturæ conuenientia: illud profectò optimum videri debet quod consensu omnium, aut certè probatissimorum, vtilissimum humano generi natura edidit. Quod enim beneficia summa omnibus contulit, confertque quotidie, id non esse optimum, dici non potest, meretur enim l'onitatem beneficentia. Disciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum esse homini, tam nemini dubium esse video quàm nihil animo ipso diuinius: cuius illæ sunt possessiones ac facultates. Neque verò obscura sunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quod si disciplinæ vtilissimæ, quantæ id dignitatis esse censendum est cuius hæ potissimum beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel possit, vel debeat. Id autem esse Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quavis disciplina viros, non credidisse modò sed & tradidisse, vel legerim vel audierim, ipse quoque facile me in eandem sententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præsentia facio, qui quum eiusmodi ornamentis insigniti omnes atque honestati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipsis admiramini, vel in aliis studio prosequimini. Existimo autem quicquid laudis vniuersis simul conueniat disciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria describi oportere. quod quàm verum sit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi accessimus, quantùmque ex ea manarit utilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præsertim hominibus contulerit semper, conferreque possit in dies magis vti volentibus.

Igitur Græca lingua (si Græcorum scriptorum sua prodentium fidem sequimur) vetustissima nobilissimâque est. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, sed apud suos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus assidue incrementis inoleuerit. Nam quum Athenienses, quorum purior atque elegantior sermo est, *ἰωνοὶ* (hoc est indigenas, ipsosque suæ terræ perpetuos incolas, propriosque cultores) dici conueniat inter scriptores, quis non videt linguam quoque ipsam nō minus *ἰωνοὶ* dici debere? Sermo enim à natura homini datus, certam hominis ætatem necessariò consequitur: nisi quid impediât, non enim possunt non loqui ho-

mines, expeditis præsertim loquutionis vocalibus instrumentis. at quàm alio quæso lingua vfos credamus eos qui non aliunde migrarint, nisi ea quæ ipsos sempercomitata sit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Græca lingua sortita esse videtur, quod aliæ hominum inuenta proculdubio sunt: hæc, naturalis quodammodo existimari potest: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nullâque induitria, sed naturali quodam instinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipsa omnium rerum prouida, ea voluit lingua institueret illos homines quæ ad sui postea indagationem atque expressionem plus aliquid cæteris collatura esset humano generi. Quod non fefellit, tanto enim Græca lingua cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum peritissimus, atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuissimæque à natura ingenij antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vnquam fuerunt, & melius & copiosius Græca ipsa & perlustrauit & tradidit, sed & si alio sermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimum necessariæ lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris. Idcoque veluti mancum meritis credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur: si cum eo conferatur quod à Græcis proditum sit. Nec id hominum tantum causa euenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? ut Plinius inquit) sed ipse quoque cæterorum sermo non eam patitur expressionem quam Græcus. atque aded ut plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit, in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero: in Græca autem tantum abest ut verè dicatur, ut melius etiam aliquanto atque significantius nonnulla ante oculos ponat, quàm natura ipsa moliatur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantissimus & sit & habeatur, à Græco tamen longè superatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinus sermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticis venerem. Gellius, Adieci (inquit) sæpe animum ad vocabula rerum non paucissima, quæ neque singulis verbis ut à Græcis, neque si maxime pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè tamque aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Græci ea dicunt prius vocibus. Et paulò post, Sed huius, inquam, tui erroris culpam esse

intelligo in mea scilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim non obscurissime dicere quod à Græcis rectissime vno verbo & planissime dicitur. Cicero, quum Aristippi illud amico scriberet, Habeo, non habeo à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucretius multa se Græcè dicere affirmat propter egestatem linguæ, & rerum nouitatem. Quod si Latinitas Græcitatem, vt sic dixerim, vsquequaque referre non potest, cui coniunctissima est, ac propè gerinana: quid alias linguas existimemus, quibuscum nullum est illi commercium, nulla affinitas: sed (quod dici solet) diametro inter se distant? At habent & illæ suum fortasse nitorem, suam elegantiam. Equidem non negauerim inesse aliquid singulis propriæ venustatis. Neque enim verisimile est ingenij cuiusvis homines nullam omnino curam proprii suscepisse sermonis.

Quin potius, quemadmodum colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vsus est, sed aliis asperius solum, ac natura ipsa horridius multum vericulus respuit ac negligit: aliis contra mitius ac placidius omnem admittit curam, omnemque industriam: sic quævis loquutio splendoris quidem aliquid in se retinet: sed cæteris multa negata sunt, Græca omnia vna complexa est, atque eousque vt quæ apud omnes alias peculiaria nativæque sunt, ipsa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipsas habeantur: nulla autem vim eius peritissimam possit exprimere. Quo fit vt hostis quoque aliquid efferre cogitant, quo nil venustius, nil elegantius intelligi velint, Atticos, lepores, Atticos sales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id esse dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, *ἴσμεν, σὺ δὲ* qui velit, non aliter loquuturum quàm scripserit Platonem idem aut simile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non absurdè dicturos nos arbitror, naturam, si loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipsa comprobauit, sua siquidem mysteria omnibus sanè hominibus in medio proposuit perquirenda, vt cuius in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectam de iis ipsis atque absolutam tradere cognitionem, Græcis procul dubio solis concessisse & quasi diuinitus reuerasse videtur. Itaque soleo mecum ipse quosdam ex Græcis ridere nonnunquam, qui ad eò sibi inuidere videantur vt quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorum inuentis totum tribuere contentur. Quid enim (quæso) sunt aliorum inuenta nisi minuta quædam & pusilla, quæ casu magis quàm ratione habita iure existimes? vt liceat in his poetica illa vti sententia, *τύχῃ περ ἐκέρχθη*, id est, fortuna artem peperit. At verò quæ à Græcis & comperta sunt & tradita, non tam homines explorasse aut retulisse credas, quàm naturam ipsam de se singula prodidisse: atque ad eò vt in cæterorum scriptis illorum ipsorum hominum sermo sit, in Græcis natura ipsa, quod dixi, loqui videatur.

Quod si aut tempus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi, vel artes, vt quæ à Græcis & inuenta in his & tradita sunt, cum cæterorum omnium quos scimus, traditionibus conferremus: profectò nemo vestrum (vt arbitror) relinqueretur, qui non tantum Græca à cæteris distare magnitudine fateretur quantum elephantem à culice. Quid enim (vt alia omittam) philosophia ipsa, omnium scientiarum parens ac domina, adiunenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tantum enim abest vt quicquam cæteri contulerint philosophiæ, vt si qui etiam è barbaris eius aliquando studio incensi fuerint, ad Græcos migrariat: atque iidem siquid ex philosophia posteris relinquere voluerint, id non sua magis quàm

Græca lingua efferre dignum iudicarint: non tam remunerandi gratia (vt existimo) eam linguam cui acceptum referrent quicquid scirent, quàm quod aut insolens aut impossibile videretur, vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone. Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & superioris Anacharsidis, extant Græcæ quoque epistolæ perquam elegantes, nec minus præceptis reterta. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philosophia conscripsit, sed & Romæ quoque, vbi vixit, multa sæpe Græcè disputant: quemadmodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, autores sunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philosophiam illustrare conatus est. Musonius autem omnium Stoicorum Neronis tempore celebrissimus, quum è Vulsinio esset, Romæ proxima vrbe, Græcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit. Prætereo quot Syri, quot Egyptij, quot Thracæ philosophiæ mysteria Græcè scripserint: Orpheum, Musæum, qui tametsi inter poetas connumerantur, attamen possunt & philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia non nisi carminibus texeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quum Aristotelem, ipsum philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expositores non Græci, Græcè eum interpretati sunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblicus è Syria, Ammonius & Philoponus ex Egypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissime Apollonius & Herodianus Egyptij: de musica atque astrologia, Ptolemæus itidem: arithmetica Nicomachus & Iamblicus, Syri: & geometriæ non nihil. Dialecticæ quoque ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè: sed quicquid cæteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum consistere, sed quod extremam & quasi Apelleam manum desideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in Egyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros, ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in Egyptum pulsissimè manasse verisimile est. Nam & legisse Platonem Hebraica scripta, & lecta imitatum fuisse, autor est Eusebius, atque ea in Græcam linguam tralata: quando & Trismegistum, qui omnem pene veritatem (vt ait Lactantius) nescio quo modo inuestigauit, Græcè scripsisse videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio, nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimum explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quòd & Indos philosophos Græcæ linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus, & cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiant: nunc quantum Latino sermoni adiumenti præstet, dicemus. Nam aliæ profectò loquutiones sciri sine Græca lingua parum rectè possunt: vt verò optime loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exacte sine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognationis vel conuersionis cum illa sortita est hæc nostra, vt esse fortasse possit sine illa, bene autem esse

non possit. Quemadmodum homo sine virtute ut sit, nihil prohibet: ut verò bene sit, fieri non potest, si virtus non adsit. Quare quid aliud esse dicimus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua illi felicitas comparetur? Quod si Ovidianum illud sub eius persona prætulerimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum.

Minimè autem indignari debet sermo Latinus quòd è Græco manarit, sed gloriari potius. nam quod ab optimo autore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuius rei accommodatissimus Latinus sermo, qui è Græco processerit: ac mihi sanè videtur, quum utrunque confidero, nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago: ut quicquid in illo sit, in hoc quoque eniteat. Principio enim si elementa, ac literas, earum inter se contextum intueare, eandem in utrisque inueneris rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodemque modonecti ac construi, ac penè vim habere eandem. Ideoque si qui etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. *μυρρῶν* illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi *ἀργαῖ*, nos rapax, multa immutatis, *φῶρ*, fur: *νύξ*, nox. multa additis, *ῥέξ*, *ῥεπύλλον*, serpyllum, multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, ut dictionum eadem ratio, ut nominum ac verborum inflexio, ut præpositionum, aduerbiorum, conjunctionum eadem observatio: sed minutiora hæc quàm vt in præsentia examinanda sint, & à nostris grammaticis abundè tractata. Orationis verò compositio ita pendet è Græco, ut quæcunque à Græcis tradita sint in ratione dicendi, eadem à Latinis & seruentur & seruari iubeantur. nam & quas dicunt sententiarum & quas orationis figuras, in vsu à Latinis non minus receptæ sunt quàm à Græcis, & earum nomina aut Græca adhuc vsurpantur, aut Græcorum imitatione significantur, vini quoque rei appellatione ipsa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animaduertunt. Neque verò casu euenisse dixeris tantam hanc conuenientiam, sed industria, sed providentia. quare non nisi Græca lingua duce procedere Latinam posse, verissimè affirmari potest. Quemadmodum enim, si principium rei atque origo nesciatur, sciri ea res non satis rectè potest: ita Latina lingua, si Græca ignoretur, ut bene teneatur, non fit verisimile.

Quòd si te ad disciplinas artésque contuleris, ac rerum cognitionem sectari volueris: iam verò hinc quàm penè nihil effeceris, si te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticam, quæ, ut multa habet propria peculiariaque in vnoquoque loquendi genere, sic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia, ut quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad nostrum loquendi vsum non renuere nostri. At verò Dialectica tam potest sine Græcis literis incolumis sciri quàm sine Aristotele. nisi fortè à recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse, qui ex Aristotele tralati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscat, sed (quod de aquila dici solet, pullos naçta non legitimos) reiciat, ac nolit pro suis quippe qui Aristotelici solis radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione sint

facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio sequenda est: quam qui ignorant, sæpe falluntur. Quàm multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latinè transferri optimè nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsum Græcum non vsquequaque reddant? Quod ea de causa dictum velim, quòd nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quascunque tralationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerosque fallit, & quidem non indoctos: quum & qui transferunt, plerumque ipsi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerumque accipiant quàm ab eo dicantur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optimè potest, quàm sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ loquutionis intelligent, quàm ille adeò elaborauit ut aditum eo pacto suæ philosophiæ præcluserit socordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam sunt qui hæc sanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ vsum longè melius teneri hæc nostra tempestate affirmant quàm Aristoteles ipse calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in nostros viros beneuolentia, tam verè quàm animosè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, *ὡς τὰ ἑκαμύδια τῶν δεινῶν*: néve, dum alios arrogantiz fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiamur, qui supra crepidam iudicare audeamus.

Transeo igitur ad poeticam, cuius & inuentio & vsus, ita totus Græcorum est, ut quod de furore ait Plato, inanem esse hominis conatum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græcarum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare. nunquam enim ingressurum musarum penetralia. Nam, ut omittam principem omnium Homerum,

— à quo, seu fonte perenni,

Vatum Pieris ora rigantur aquæ:

ut alios Græcos poetas, qui quasi viam strauere posteris ad quoduis poematis genus: nonne fabulæ ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque vniuersa penè constat poesis, ita Græcorum propria sunt, ut vel ab illis sint accipienda, vel illorum more confingenda? Quòd si qua etiam à nostris conscripta extant, ea autè Græcis pendunt, aut manca sunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipsæ verborum, & quos tropos appellant, tralationes, comparationes, similitudines, (quæ quasi condimenta sunt totius poeticæ compositionis) vel à Græcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideoque inquit Horatius,

— vos exemplaria Græca

Nocturna versate manu, versate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris est, ut nostri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris sententiis verbisque seruatis. Quid quòd & nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poesi nonnumquam uti cogare, Græca sunt magna ex parte? in quibus, si Græcam originem ignores, plerumque fallare necesse est. Quod non modò nostræ tempestatis hominibus contigit, alioqui non indoctis: sed & vetustiorum nonnullis, ut Sidonio, Prudentio, Aratoris, Iuuenico: qui Græcorum nominum quantitate sæpe sunt abusi. Carminum insuper, numerorum, pedumque genera, Græcæ habent & originè & appellatione. quæ tametsi à nostris quoque tradantur, attamen à Græcis & copiosius explicantur, & melius intelliguntur. Rursus verborum ac rerum copia à Græcis tota sumeda

est: quibus (vt ait Martialis) nihil est negatum. si qua enim sit apud nos dictionum compositio faciēda, aut vocabulum innouandū, sequenda est Græca figuratio: ac, si quis in syllabarū quantitate licentia vti velis, nisi Græcam adhibeas obseruationem, non probabere, sed aut argutū aut imperitū fecisse videbere. Itaque non immeritū Aristophanes nugæ ac deliramenta cæteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis exceptis Atheniensibus: quos & natura sapientissimos appellauit. Nec iniuria Minervam iidem totam sibi vendicant, quum & cæteri dij, qui aut poetice aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis & ipsi adscribantur. nam (vt inquit Horatius)

Græcis ingenium, Græcis dedit ore rotundo Musa loqui.
Ac de poetica quoque hæc tenus.

At (puto) orator euadet quis egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectū non potest, Marcum Tullium, veluti normam esse dicendi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque vniuersa dicendi ratio: sed id quī fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodū enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematicæ claruere, vfos esse nonnunquam demonstrandi figuris, sunt qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorasse: eodem modo potest & quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id vt se facere sentiat, aut quo modo fiat vt sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicendi tota pendet ē Græco tanquam ē sui autore. Huc accedit, quōd quæ de arte à nostris traduntur, aut confusa sunt & inuoluta, aut parum idonea ad explicanda singula quæ in orationis artificio latent: quæ verō à Græcis, anxia penē dixerim diligentia & obseruata sunt & perquisita. denique cæterarum artium aut scientiarum potest in alios quoque nonnihil redundare: at oratoris inuentio atque vsus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabunt causas alij melius*. Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeo vt non veritus sit pronunciare. Aristides, aliorum omnium non barbarorum modō (vt ait) sed Græcorum quoque loquutionem, si cum Atheniensium sermone comparetur, puerorum esse balbutientium vocem. Quod tamen nimis magnificè dicitur, attamen non procul abest à vero. Idem enim de Attica Venere dici potest, quod de Periclis eloquutione scriptum reliquere tem Eupolis, tum Aristophanes: in eius scilicet labris leporem ac persuasionis deam infedis: atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos: demum fulgere eum, tonareque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienses ipsos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores sint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noster, tametsi tantus in eloquentia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere: se velle, Demosthenem posse, ingenue professus est. Et Quintilianus Ciceronem à Demosthene quantus fuit, effectum scribit. Quo fit vt non falsò Aristides dixerit Athenienses solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis: proindeque homines se suosque à diis immortalibus petere optareque vt Atheniensibus potissimum similes euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi esse censetur: cuius inuentio non minus Atheniensibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primum largita Ceres dicitur. Nec mirum profectū videri debet si ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere soliti fuerint, discendi

gratia. vt enim cætera animantia eò præcipue trahuntur naturali impetu, vbi vesci atque impleri cibo maximè possint, ita & homines (qui aut animus tantum sunt, vt Platonici volunt: aut potissimum animus, vt Aristoteles) illuc sua sponte duci verisimillimum est, vbi largissima sit copia spiritalis cibi, ac verè diuini: quem disciplinæ ipsæ suppeditant, quæ Athenis in primis clariere. indeque factum est vt nostri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarint. Sed de oratoria satis.

Philosophiæ verò par tantum naturalior recentioribus Latinis in vsu semper est habita, quam Aristoteles diligentissimè est persequutus. At diuinior illa quæ Platoni adscribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eousque sunt vt diuinitatem quandam inesse eius viri scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi fuerint: ac sequuti postea nostri Græci que theologi Christianæ religioni maximè conuenire demonstrarunt: intacta hæc tenus iacuit nostris his philosophantibus, nunc verò à plerisque desideratur magis quàm habeatur. Nam sine Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfecte teneri, quàm sine Græcis autoribus. eiusmodi enim sunt quæ ab aliis traduntur, vt siquid modò vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eum ē via aut aberrare contigerit, quo longius processerit, non magis eò tendit quòd vult, quàm recedit inde, ac fugit: sic qui in disciplinis, præcipueque mathematicis, præscriptum semel ordinem liquerit, descendenda discit. Satiùs enim est nescire aliquid prorsus, quàm peruersè scire: quum deterior longè sit dispositionis ignoratio, quàm negationis, vt Aristotelicè interim loquar. Quàm autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggressi sunt, facile intelliget qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiusdem perspicuum, atque opus aliud de speculis, cum iis quæ Latine scripta sunt iisdem de rebus: aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philosophia rimentur quemadmodum à Latinis intelligantur. Quòd si Boetij quoque arithmetica, tametsi diligentissimi Græci quæ doctissimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi commentaria referant accuratius, perspicient profectū quàm Græca ipsa non modò exactiora, sed & veriora dicantur. De musica illud satis dictū fuerit, omnia instrumenta, sonos, proportionem, consonantias, neruos, Græcam habere appellationem. Prætereo Græcos musicæ scriptores, Euclidem, Aristoxenum, Nicomachum, Ptolemaum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnus sit Boetius, exceptis diu Augustini paucis, & Macrobij, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam nostram hanc musicam à vetere illa iam pridem descivisse, cum pluribus indicis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philosophi testimonio maximè moueor, qui cæterarum disciplinarum, arithmeticæ, geometricæ, astronomiæ reliquias sua quoque tempestate seruati scribit: de musica autem illum versum vsurpauit,

Ἡμῖς μὲν κλέος ἐσθλὸν ἀκούομεν, οὐ δὲ τι ἴδμεν.

id est,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus: quasi

ORAT. DE LAVD. LIT. GRÆC.

quasi nihil sit reliquum veteris musicæ. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ à Latinis desiderantur. Nam præter Ptolemæi scripta, & ea non nimium fortasse fideliter ad nos tralata, pauca sunt quæ ad veræ astronomiæ usum adiungi præbeant. Quid enim simile apud nos habetur? *Ἡ Εὐκλείδου γεωμετρία*, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodosij *σφαίρας*, uti principia totius astronomiæ sumi debere, auctor est Philoponus: quippe quæ exactiora sint, & eandem obineant rationem ad astronomiam quam geometria ad opticam, ad harmonicam arithmetica. siquidem *ἀλλήτρια*, hoc est immaterialiora, sint, ut scribit David, philosophus non incelebris. Theodosij autem *σφαίρας* sequi dicit Philoponus Autolyco opus *ἡ τῆς κινουμένης σφαίρας*, hoc est, de sphaera quæ movetur: indeque postea principium sumere astronomiam, utpote minus exactis minusque certis demonstrationibus utentem quam ij faciant. quæ enim in Astronomia demonstrantur, summam extremamque certitudinem non polliceri dicit, sed quod proximè accedat. Umbrarum insuper ratio non abesse ab astronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonstrationes. nec desunt qui de his scribant. Sed nos hæc aliis pensanda relinquimus. satis enim habuimus innuisse.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quod maius periculum affert ignorantia medicamenti, aut ægritudinis, quod evenire illis nonnunquam verisimile est qui Græcè nesciant, quando Græcis vocabulis omnia penè vocitentur apud medicos, & eius artis autores. Græci præcipue in pretio habeantur: à quibus siqui in alia lingua claruerunt, veluti rivuli fluxerint manarintque, ac si quid habent, inde acciperint, quanquam non purum id sincerumque secum ferant. Quæ res non modò à nonnullis nostræ quoque tempestatis medicis animadversa est, sed scriptis etiam prodita. Ad summam non video quid in quavis disciplina sciri rectè possit si græca ignorentur.

Nec fuerit iuris quoque consultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur. siquidem (ut Politianus præceptor noster dicere solebat) multa Græcis legibus addidit Iustinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quam ut scribi oporteret. Græcis autem (utpote alienis admodum à Romanis moribus consuetudinibusque) explicanda latius censuit, quæ nunc remansere, illis apertiora quam nobis. proptereaque inde petenda. Accedit & illud, quòd in Latinis Pandectis quæ hunc Florentiæ visuntur, integra legum interpretamenta Græcè inveniuntur adscripta: quæ & ipsi vidimus, legimusque: & Græca testimonia citata, ut Homeri sæpenumero: & Græca verba addita significantiæ gratia atque expressionis. Quod non ab re fecisse videtur Iustinianus, inter Græcos magis quam Latinos referendos: quando in Græcis sæpèper vixerit, quod ex Procopij certè historiis licet animadvertere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte utilitatem præstet Latinis hominibus Græca lingua; hæc facile dixerim, quum multa sint à Græcis petenda & nostris quoque rebus non enim omnia adhuc ad nos tralata perennere, sed quota pars, atque ea nescio an satis fideliter qua de re (ne, quod dicitur, cum larvis lucter; mortuos insectando) dicere nunc supersedeo: præsertim quum iam plerique animadverso incipiant, quàm sit erratum in historicis potissimum translationibus: &

nos hæc & pleraque alia quæ perperam in singulis disciplinis traducta habentur, copiosius orationes non maledicendi certè studio, sed ad nostrorum hominum utilitate, aliquando ostendemus.

Theologia demum etsi nonnihil à Græcis dissidet in præsentia, atamen multa est ab illis olim mutata, & nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quam nostris veritas ipsa roboretur: quippe quos sequuti nesci, quorumque placitis innixi, totius religionis validissima firmissimamque iecerint fundamenta. Quis enim (quæso) Basilium illum n. agnum non complectatur, Christianæ quoque fidei hostibus admirandum, incertumque doctoremne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nysæ & Nazianzenum, non duo bellissimam, (ut pœtæ Scipiones) sed duo religionis lumina, vel potius soles nonquam obscurandos: quorum alter theologi cognitum meruit apud suos, & diuinum nostrum Hieronymum quantus est, effecit alter, propter philosophiæ quandam veluti astitum; tanto quoque fuit lepore, ornatumque verborum, ut Basilij fratrem vel potius discipulum (ut se ipse appellat) facile possis agnoscere. Prætereo Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certè non minus diuinum. Transeo Damascenum, non theologum modò acutissimum, sed acrem & philosophum & dialecticum. Faceo Chrysostomum, non abs re profecto cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & scripta & sententiæ ita circumferuntur à nostris, ut pro draculis haberi videantur. Quid quòd omnia quæ de Christo literis mandata sunt, Græcè primùm composita feruntur, excepto Matthæi evangelio? Quare fieri non potest ut, nonnullorum fides à Græco petenda non sit, quæ admodum eorum quæ à Mose aut prophetis scripta sunt, ex Hebraicis petitur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & fecisse ante eum Origenes credi potest, atque Apollinaris, vir uterque doctissimus, & Hebraicæ linguæ studiosus. Quoquo igitur te veritas, præsidè adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatura: quam si refugas non tam illam reiecisse quam te necessariis admodum rebus fraudasse videre. Atque hæc sunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel utilitate dicenda sese nobis obtulerunt: nimium fortasse multa Latini homini. non enim video invidiam veritus quòd Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, ut pene nihil nostræ esse contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quam nostros homines admonendi, dictum existimari par est, quippe quum in ea perdiscenda maiores nostri ita laborare sint soliti, ut vix ante illa quicquam se scire putarent. Semper (inquit Cicero) ad meam utilitatem cum Græcis Latina coniunxi. Quintilianus à Græcis incipiendum præcipit. Quod dicit quoque inquit,

Nec levis ingenuus pectus coluisse per artes

Cura sit, & linguas edidisse duas.

Claudius Cæsar utramque linguam nostram appellare solebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam tenerent veteres Romani, ut nihil apud eos differret Græcæ an Latine vel scriberent vel loquerentur. Ennius tria corda se habere iactabat, quòd triplicem linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oscam. Ovidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congressum nonnunquam desideraret. Eius, inquit, qui accesserit, siue Græca scierit siue ille Latina voce loqui, certè gratior usus erit. Nero imperator apud patrem consulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Hiensibus Græcè verba fecit. Vespasianus Græcis quoque locis extemporè

libus vsus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare solitum, nemo est qui ignoret: eundemque Græcè aliquando Rhodi orasse. quem quum audisset Apollonius, exclamasse fertur, Græcam quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus suis Græcè scripsisset, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à scribendo deterruit. Scripsit iisdem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, ut natus educatusque Athenis videretur. Quod Theophrasto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epistolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philostratus omnium imperatorum epistolis longè anteponebat: & Mithridates quidam regij generis summopere admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epistolas vehementer probat Philostratus. Quam multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè historias scribere aggressi sunt? Albinus meminit Gellius. Luculli Plutarchus. Diui Claudij Græcas historias, præter Suetonij attestationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant historiæ, & de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus, Aelianum, cuius multa adhuc Græcè scripta leguntur, Romanum fuisse scribit Philostratus, & (quod maius est) Græcam linguam in vrbe didicisse, ac nunquam excessisse Italia. Germanicum Cæsarem Græca quoque scripsisse poemata, autor est Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberij, Adrianique, omnium elegantissima. Nostra quoque tempestate non defuere qui Græcè scriberent: ut præceptor noster Politianus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, sæpe admirationi fuisse vidimus) ut vestes Hermolaus, nunquam satis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari commendarique, in qua videam maiores nostros non minus laborasse quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint: à qua etsi nihil aliud, disciplinæ certè nostræ fluxerint, ut ait Quintilianus. Quem admodum autem qui de parentibus optimè mereri student, non agere ferre creduntur si tota eorum dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solum fundamenta iecerint suæ felicitatis, sed eò quoque perduxerint, unde illi nunc apud omnes in pretio sint: sic non indignari debet Latina lingua si tota eius gloria in Græcam redundet, omnium bonarum artium magistratam. Quum enim vetus lex sit (ut Aristides inquit) altioribus vniuersam referre gratiam, quoad fieri potest, tantum abest ut me Latina offendere putem, Græca laudando, ut & gratificari me magis existimem Latinæ linguæ, quòd gratiam si non omnem, saltem quam possum, eius (quod dicitur) verbis, illi referam, cui & debere se plurimum & debuisse, semper ingenuè professus sit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum est autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem nostrum hac in re tantum abest ut ostentare in præsentia vobis studuerim, ut vehementer doleam, me non tam hæc dicere coactum, quàm sentire ac sequi, veræque quotidie experiri. Neque enim existimetis, me tantum laboris exhaustisse ab ineunte ætate, aliena sectan-

do, ut penè negligerem mea, nisi peruidissem & doctissimorum quorumque exemplo: & veterum testimonijis, omnem vim Latinæ linguæ in Græca consistere. Quod quum & re ipsa denum cognouerim, non committendum putavi quominus & vos & singulos quosque bonarum artium studiosos, quantum in me esset, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta est enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio atque affinitas, ut eadem propemodum utriusque conueniant. Quare non video quid hac in re sit cuiquam pertimescendum, quum nihil penè noui sit offensurus. Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos, quum essent corporibus obduri, omnium quibus multo antea diuinitus fuissent imbuti, id Latino homini euenire credendum est Græca discendi, eadem quasi resumere. quo fit ut non magis præceptore vobis opus esse dixerim, quàm monstratore, qui in memoriam suggerat excitetque Græca veluti vestigia, quæ subobscura tenuisque, vestris ingenijs iamdiu reposita conditaque seruantur. Ad quam finem rem Græci fortasse hominis opera commodior quàm nostra: ego verò, ut non nega-uerim, sua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim, nostra nos melius nosse quàm Græcos: insuperque tam posse nos res illorum perdiscere, quàm illos nostras. Quum itaque Latini docendi sunt Græca, nescio an Græci studium Latinæ sedulitati anteponendum sit. non tam enim intelligendi (quantum id quoque) ratio habenda est, quàm expli- eandi. Quòd si quis pronuntiationis tantum Græcæ studio, eius ad vnguem perdiscenda gratia, Græcum sibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non esse dandam operam literis Græcis superstitiosè, ut & plurima oris accendant vitia, & in peregrinum sonum corruptus sermo perduret: sed ita discendam esse Græcam linguam comite Latina, ut neutra alteri officiat. quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi potest. Si quis autem examissum vtrunque se præstaturum confidit,

—illum mirabor & ipse: Et dicam, monitis non eget iste meus. Nos verò operam nostram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptoresque professi nos ipsos quàm comites sodalesque: quippe qui nullum laborem, nullam molestiam recusaturi sumus: dum vos ita Græcis imbuamini, ut disciplinas inde omnes, quasque libuerit, facillimè adipiscamini: à quibus eò postea perducendi sitis ubi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem (si qua modò est in hac vita) quasi manu prehensam tenere: quàm si dimiseritis, vobis ipsi defuisse videamini.

Non est autem cur vos moneam ulterius uti homines esse memineritis, quibus felicitas hæc quæcunque sit, debeatur, nam hoc tam cuius notum esse debet, quàm quòd viuat. Illud potius nostra interest, confirmare vos atque adhortari, ne laborè reformideatis, qui voluptati (quam in ipso statim limine Græcarum literarum percepturi estis) adeò iunctus est, ut nō magis laborandū nobis esse videatur, quàm voluptati honestissimæ inseruiendum: qua ut ampliore quoque perfruamini, nihil mihi videor omittendum, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut desiderari nouerim: si modò eiusmodi sit futurum quod & nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quàm si aut scisse aut didicisse frustra videatur? Frustrà autem & scit & dicit, qui nec commentando nec docendo cuiquā prodest. Sicut enim in animalibus propriū ac naturale

ORAT. DE LAVD. LIT. GRÆC.

naturale maximè opus esse censetur procreare tale aliquid quate ipsum est si integrum absolutumque sit: ita erudito homini nihil convenire magis dixeris quam efficere relinquereque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis: si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo. hominem enim hominis causa natam credi par est. Quare neque invidere cuiquam in literis, fas iudico, neque suppressere quicquam quod utile futurum exitimes aut viventibus aut posteris. Nam (ut ait Theognis.)

Χρή μουσῶν Σεραπείη τε καὶ ἀγγέλιον, ἐπὶ θεῶν

Εἰδέναι σοφίης, καὶ φρονέειν τελέειν.

Ἀλλὰ τὰ μὴ μῶσαι, τὰ δ' ἐκκυνῶσαι, ἀλλὰ ὃ ποιῶν.

Τί σφιν χρήσιμα, μόνος ὁπταμένη;

Hoc est:

Musarum interpres, si quid sapientius unquam.

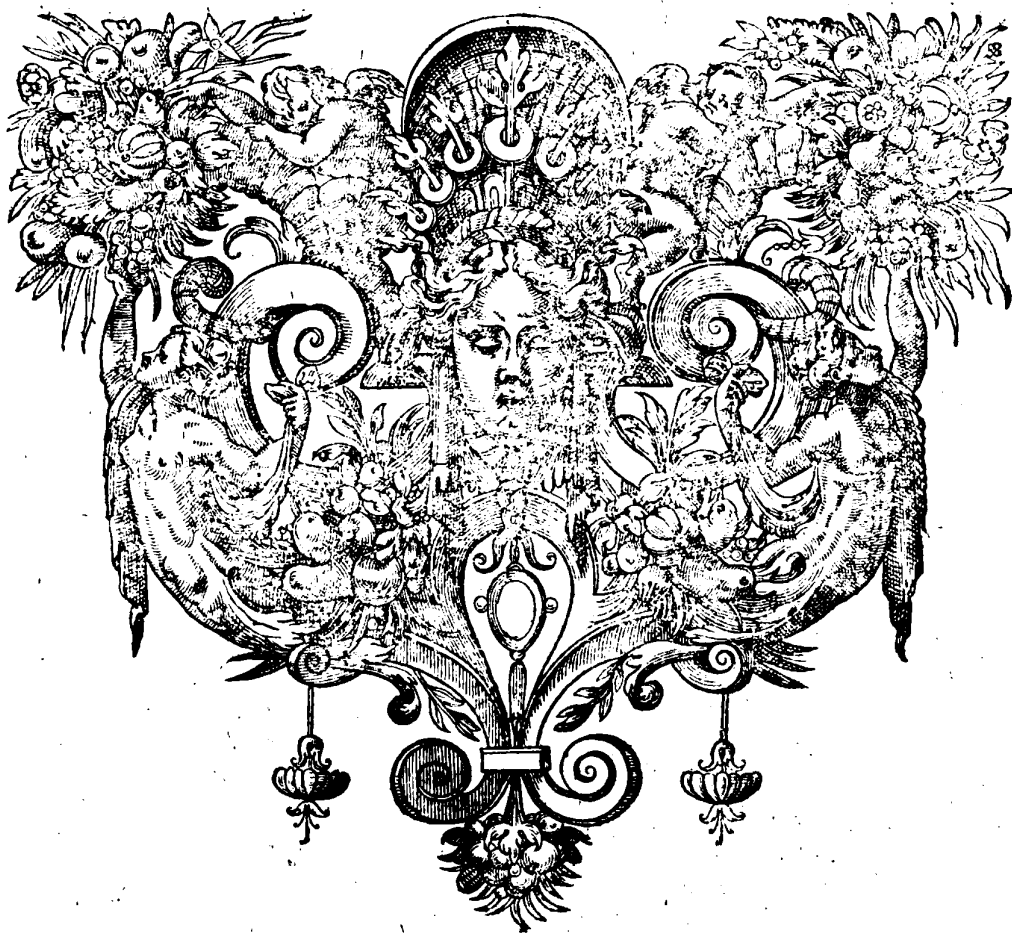
Noverit, invidia sit procul inde mala.

Nuncque alia inueniat, nunc monstret, plurima condat.

Si solas sapiat, nempe quis usus erit?

Quippe (ut Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quam bonum esse. ideoque nulli magis idem familiaris se offerre solitus erat quam cui plurimo vsui esse posset: quamquam se suisque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video esse faciendum, in ea præsertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipsius sit Italiae metropolis, quam quibusvis virtutibus, totius orbis grande specimen atque ornamentum, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari

solent, non n. o. d. ita refugari ut non inesse possint sibi res publicas, sed ne excogitari quidè. Quare beatū iudico eū quem cuius studio incumbentem degere in ea contigerit: sed beatissimum, quem literaria facultates exceperint: quū tot præsertim tantq; vndiq; suppetant assidueq; ad eam rem commoda, ut fingi fortasse plura possint, haberi certè non possint. Ibi enim ut alia omittā tanta librorum copia, quanta post Gothicam ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extant, facile credi par est: quum nouo hoc inuento carerent imprimendorum librorum, qui & pulcherrimi iam atque emendatissimi prodire incipiunt, Aldi potissimum nostri opera de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes, quem interpre aturi sumus, Atheniensibus protulit, ferte autem (rogo) ex quo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ μὲν δὴ παλαιὸν χρόνος, ὃ ἀνδρες Ἑγενετο, μονοτονίᾳ φωνῆς ἀφίεντο λέγει ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν ὑμῶν λόγων ἀπληπτόν εἶναι, εἰπερ ὡς ἐπὶ τῶν αὐτῶν φεβύλλῃ τε. hoc est, Præsens itaque tempus, ὃ viri Veneti, quasi emissa voce pronuntiat capessandas esse vobis Græcas literas, siquid de felicitate vestra cogitatis. Nam, ut Virgilianum quodque carmen in vos transferant, Via primæ felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab urbe. Expergiscimini igitur iam, & capessite Græcas literas, ultro sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE
LITERARVM GRÆCARVM LAUDIBVS

oratio, in Ferrariensi gymnasio publicè habita.

N degenda hominum vita, ij qui alicui prodesse conantur, quanto opere laudandi sint, spectantissimi viri, non vos praterire crediderim, quum & ingenij acumine & longo rerum vsu præstetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ utilitati consulunt, ac non solum sibi, sed & patriæ & amicis ac humanæ societati sese natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare existimauerim. A qua sanè animi sententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil commodius, nihil conducibilius atque præstantius in toto vitæ cursu esse duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefaceré, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recusare, non solum turpe, sed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratissimi gymnasij instauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni scientiarum & virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui viuunt, paucos admodum pares inuenias) non spe honoris aut gloriæ, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quò id quod in animo habebam, re facilius præstare possem, Græcè profitendi publicum munus non inuiti suscepimus. Eo itaque consilio huc accessimus, vt quæ ad communem Græcè discere cupientium utilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis thesaurus & splendor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postularét, necnon tot clauissimorum viro- rum conspectus mihi multò iucundissimus mereretur, in me reperiatur: sed vt fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti consueuistis, huiusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenij mei persequar. Cuius planè tanta est magnitudo atque præstantia, vt nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio, sed in exitu inueniendo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est profeòdò literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta utilitas, (quarum notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, siue Danao autoribus, siue Orpheo admonente, Græcos habuisse, memoriæ proditum est) vt eæ non solum apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipsos maximo in vsu fuerint, & ab ortu ad occasum vsque peruaserint: quando Druidas Gallorum religiosos in publicis priuatisque rationibus literis Græcis vsos fuisse constat: & Romanorum temporibus in Heluetiorum castris tabulas repertas esse lite-

ris Græcis confectas, & ad Cæsarem perlatas, ex historiæ lectione latè admodum patet. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo exisset eorum qui arma ferre possent: & item separatim pueri, senes, mulierèsq. Brachmanas itidem (e quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit, & gymnosophistas Indorum sapientes, easdem in vsu habuisse, easdem Indorum ipsorum regem Phraotem calluisse, compertum est. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, quum penè eadem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium afferente Nicostрата) etiam me tacente, vel facillimè potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorsus ingenuas disciplinas esse comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinòsq. in omnibus liberalibus artibus illorum sequutos imitatosque fuisse vestigia. Nam si à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ij qui eam rem diligentius peruestigarunt, Mercurium ferunt: sine qua ad nullum scientiæ gradum peruenire valenimus, quum ea duce orationis congruitatem assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nuncne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis est particeps, vt summus ipse rerum omnium opifex statim penè à mundo, verbo, non manibus condito, sua mytheria per eam literarum monimètis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexanima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquemur? Quid de dialectica, quæ disserendi artem aperit, verumque à falso segregat, ac nos ad veritatem ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inuentrice, morum disciplinarumque magistra, quæ bene beatèque viuendi rationes demonstrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendum, quidue expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ secreta rimatur, rerum omnium causas perscrutatur, humana despicit, cogitansque cœlestia, hæc nostra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm simillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altrice, quæ vniuersas scientias complectitur, singulas disciplinas cogitatione prosequitur, rerum omnium cognitionem nutritur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatem habet, rogati respondebimus? nuncne hæc omnia nos à Græcis mutuatos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) cõfitebimur? quædò ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmetica, reliquarum ducem, ex cuius numeris animam creati, ac singula constare Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium

ORAT. DE LAVD. LIT. GRÆC.

omnium opificem causamque esse affirmabant, quod ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependèrent: ac geometriam, quæ cum superiori aded connexa colligatæque est, ut sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quum punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conveniat superficies: qua (dum eius lineamentis, formis, intervalis ac magnitudinibus utimur) mare, terras, cælumque metimur, quin à Græcis susceperimus, nemo, ut opinor, vel impudentissimus negauerit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quod eorum quæ sunt, absque symmetria & analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, vnum bene habeat, siue arte fabrefactum fuerit, seu natura comparatum: siue sensu comprehendatur, seu solius intelligentiæ speculatione percipiat: quæ duo nimirum in musica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniciamus: & item astronomiam, (cuius scientiam Chaldei diuturna siderum obseruatione putantur effecisse) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motusque stellarum, ac cæli meatus conuersionemque explicat, quid cuique euenturum sit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec, in ea quidem sententia, vllus adeò peruicax, adeò obstinatæ mentis, duræque cervicis, ac tam peruersi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus commoda, quantæ utilitates humano generi, quot honores proueniant, non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur. Ideo non est quod vos (qui incredibili discendi cupiditate ardetis) ad huiusmodi literarum studia, ex quibus maximos

atque vberimos fructus percipietis, nisi vobis ipsi deesse volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ (sicuti accepistis) dignitatis, honoris, commoditatis, splendoris, utilitatis atque præstantiæ sint, ut vnusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præsertim quum illis qui eas consequuti fuerint, maxima præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria referuentur. Reliquum est, ut demonstrata tantæ rei maiestate, (ex qua, ut intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines confluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, sine vlla laboris aut temporis intermissione, me libentissimè præstaturum spondeo: nec aliqua in re, quæ in discendo vltui vel commodo esse possit, me vobis vnquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonaciolo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatissimo, ac (ut supra memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndecunque refertissimo, qui huius clarissimi gymnasij non minus ornamento quàm utilitati semper itudet, mehercule velim referatur acceptum: eo quod ipse omnium vnus procurauerit effeceritque (ne quod verum est inficiemur) ut Græcè profiteri munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltem quas possum gratias: ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quod hodie frequenti ac iucundissimo conspectu vestro, me (quæ vestra est benignitas) ornandum amplificandumque susceperitis. cuius beneficii memoria apud me resideat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII

oratione in commendationem Græcarum literarum,

EXCERPTA.

Sive autem autore Iauam, linguæ huius, sicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam translata, siue temporum iniuria neglectus characterum usus, & à patribus antè repertus, velut postliminio à vicinis, siue Phœnicibus, siue Ægyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conseruabantur) repetitus sit, etiam si certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non simul ceptam absolutamque. Primi per figuras animantium Ægyptij sensus mentis explicabant: & antiquissima monumenta saxi impressa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intulisse Græciæ: huiusmodi gloriæ adepti sunt, quasi repererint quæ acceperant. Quippe fama est Cadmum, classe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuisse. Quidam Cecropeum Atheniensem & Linum Thebanum, & temporibus Trojanis Palamedem xvi. literarum formas, mox alios ac præcipue Simonidem cæteras reperisse. Quum autem Palamedem ad deos retulisse hoc inuentum testetur Philostratus, & Plato scribat apud Ægyptios se audisse deum quendam coli illic nomine Theuth, qui cum alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Assyrios referant: alij denique æternum fuisse literarum usum: verisimile apparet, sicut Latine à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutatas: quod elementorum ipsorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Eusebius, Iosephi & Clementis testimonia citans: & sic ubi uariet, id non mirum in tam diuturno & variarum gentium usu: quum & Græcas vetustas Cadmeas in tripode incisas, ab his quibus nunc Græci utimur, etiam discrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineræ Romæ testificari scribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, sicut alia pleraque, ita hæc quoque retulisse, quum tamen multis antè seculis apud Hebræos fuisseprehendantur. Porro quum Phœnices & Ægyptios (à quibus literæ primum in Græciam translata memorantur) è posteritate Cham fuisse constet, iique mox post sortitionem liberorum Noe, pulso semine benedicto Sem, è sua hæreditaria sorte ad filios Iaphet migrare compulerint: & postea Israelitæ, duce Iosua, hæreditaria terra sancta recuperata, exactam Chami stirpem alias sedes querere adegerint: quo factum ut profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias secum adduxerint: (uti etiam idololatriam peruersamque per apostatam Cham, eiusque nepotem Nemrod, institutum deorum cultum Græcos Ægyptiis debere proditum est) & ex his fuisse Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, verisimile est: quod si

mul cum deorum portentoso cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerunt: atque hinc esse quòd alij Syris, alij Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferat. Syriam autem ac Phœniciam & Ægyptum, Hebræorum fuisse sedes, in confesso est, apud quos patrum monumenta conseruabantur: & constat Græcos sapientiæ studiosos discendi cupiditate frequentes eo, ut sacerdotes & prophetas audirent, profectos fuisse, (id quod de Orpheo, Musæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliisque innumeris memorie proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidisse. Vnde quæ de Chaldæorum, Phœnicum, Ægyptiorumque inuentis prodita sunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum est: & quæ illi diis suis inuentoribus tribuunt, ea constat longè antè ab Hebræis reperta usurpatæque fuisse. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè seculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, ut rectè post sacram historiam admonuit Lactantius. Ad eundem modum de frugum, medicinarum, aliisque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortalesque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetustiores pleraque usurpata sint priusquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude sua minimè fraudandi sunt, qui ab aliis inuenta, meliora reddiderint, atque sic excoluerint ut non aliorum sed sua inuenta esse videantur: ut mox latius declarabitur. Græciam autem felicissimam ingeniorum altricem fuisse constat: adeo ut appareat, huius vniuersi opificem, & linguarum virtutisque dispensatorem Deum Opt. Max. hominibus qui secundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguam voluisse largiri quæ idoneum tradendarum honestarum artium præberet instrumentum, & fida virtutis eruditionisque custos esset. Idque *ἡ τὰς Μουσὰς* citra controuersiam Græca lingua assequuta. Nam et si initio rudis & contracta, sic tamen exculta propagatæque, ut nulla lingua vel elegantior, vel latius se sparserit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnisque ornamentorum suppellectile superarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potissimum in hoc diuina dispensatione tributa, ut quæ velis, commodè ac significanter (ut diximus) exprimas: quæ, obsecro, significantioribus magisque appositis vocibus singula declarat quàm Græca? Adde ut non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis non temerè pro instituentis voluntate, sed naturali *εὐχρησία* naturæque perspicuitate rem velut oculis subiicere. Vnde exquisita in Græcis vocibus venus *ἡ εὐφωρία*, Atticus lepos, Musa Attica, Laconismus, & id genus alia singularis cuiusdam appositæque in exprimendo ea lingua venustatis prouerbia pepererunt. Hinc quod grauissimus inter Latinos poëtas, Græcis, inquit, dedit ore rotundo Musa loqui. Adde quòd

ORAT. DE LA VD. LIT. GRÆC.

de quid & Musas atque adeo deos ipsos aiunt Græco sermone vsuros, si humana lingua vti voluissent. Porro quum septuaginta duæ linguæ numerentur, ex his septem præcipue, quas recenset Volaterranus, Assyriorum, Arabum, Ægyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarumque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius sparsa sit, vel præstantiora ingenia nacta sit, vel denique plures honestas disciplinas tradidit. Neque enim solum hæc lingua se continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc est Ægeo pelago & Ionio atque Isthmo conclusa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: sed præter insulas & peninsulas, amplissimæque regna, Peloponnesum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Asiam minorem, Macedoniam, Epirum, Mysiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrum victorem longè latèque complexa est, sed Galliarum Germaniarumque etiam communis est. Nam & Massilia celeberrimum Græcarum disciplinarum gymnasium habuit: & in nobili Cliuentium oppido Menianæ scholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teste Eumenio: & Druides, Celtarum sacerdotes, Græco sermone in sacris vsu, additque Iulius Cæsar, Gallos in publicis instrumentis Græcas literas vsurpasse. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ proficitur. Quid dicam de Germania nostra, in cuius lingua innumera vestigia Græcæ linguæ remanent? & nos obseruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ in eâ Græca sunt. Postremo neque Scythas à Græca lingua abstinuissè, declarant Anacharsis & alij plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, vbi Græcorum lingua propemodum ipsa Latina vulgarior fuit: & clarissimi scriptores in Italia & media Roma Græcè scripserunt. Siquidem Aulianus (vt scribit Philostratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egressus, & tamen eius extant Græcæ historiae. Item Plutarchus, Strabo, Dionysius, Appianus, Diodorus, & innumeri alij Romæ vixerunt, & scripta sua illic ediderunt Græco sermone: quemadmodum in Syria & Ægypto Iosephus & Philo Iudæi Græco quàm natiuo vti maluerunt. Græca lingua in ipsa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus testatur apud Tacitum: eosque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipsos, non solum Romanos, quos omnes propè Græcè peritissimos fuisse constat, & multorum carmina extant Græca: sed Germani etiam imperatores (quos alioqui quouimus esse solitos nouimus) Græcam linguam calluerunt. De Carolo magno traditur quodd Græcos legatos audiuerit, & Græcè responderit ipse. Otho I. Imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis & Græcis gesserat, insidiis interceptus quum Græcè sciret, eoque sermone vteretur, hostes fecellit: vt non animaduertentes eum esse Germanum, facillè pecunia se redimi paterentur. Porro, si linguæ alicuius utilitatem æstimare velimus, quid hac vna communius, quidve vbique ad omnes disciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis necessarium? nempe quæ, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique vti conueniat: primam quum (vt dictum) nulla gens, nulla schola, nullum virtutis ac disciplinarum emporium, quod hanc linguam, vel ut commune vtilissimumque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel disciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & per orbem transmisit, ac fidelius cõseruauit. Quota quæque plures, eosque clarissimos in omni disciplinarum genere scriptores exhibuit? e quorum scriptis & institutis, cum omnis doctrina liberalis, omnis

historia, omnis sermo elegans sumi possit. Aut quæ tandem lingua vel disciplina, quæ huic colonias non duxerit? quæ indidem, ceu è locupletissimo mercatu, supellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vberè artium etuditionisque fonte, riuos non duxerit? Nam, vt Homerus de Oceano canit, *ἐξ ὅλης γῆς, ἰνκίτ, ποταμοὶ καὶ ποταὶ Δαλμανος, καὶ τοῖσι ῥήμασι καὶ ὀρεσὶν πάντα ῥέουσι*: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, disciplinæ, artes, præceptiones, atque adeo ipsa elementa, manarunt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, disciplinæ quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, physica, theologia, & (vt vno verbo multa complectar) vniuersa ipsa philosophia, disciplinarumque omnium orbis, quam encyclopædiam vocamus, quæ omnes artes Græcos etiam hunc fontes resipiscunt, vt ne nomina quidem alia quàm natia & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoscamus: eoque iure se nobis permittentes, vt à fontibus secludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & disciplinæ ea lingua traditæ, ex hac fluxerunt. Adque huius ductum se sic composuerunt, vt instar alumnæ & discipulæ *ἡμεῖς καὶ οἱ τῆς παιδείας* per manu fulciantur ac sustententur, ab illius ductu ne latum digitum discedentes. Id quod à literis, velut ab ovo, ordienti per omnes disciplinas ostendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna duntaxat atque altera dempta, inde mutuatæ sunt: etiam si iucundissimis illorum caremus, altera, vocali, altera, consonante, quibus nullæ apud eos spirant dulcius. Adde quodd nos vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: vt apparet in dictione *ἡμέτερος, ἡμεῖς, ἡμεῖς, ἡμεῖς*. Scribendo autem & pronüciando (quæ sunt præcipuæ Grammaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes passim labantur ac sese traducant, satis liquet, quum imperiti Criste pro Christe, Eleison pro Eleeson, & sonent & scribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quum innumera nomina (velut exempli gratia, in o primæ inflexionis, & paronymica omnia: item Dido, Sappho, Laches, & id genus similia) citra Græcorum inflexiones vsurpari legitime non queant. Taceo generum, rationem, articuli in oratione vim. Quid memorem syntaxem, figurarum rationes à Græcis pendentes? Taceo quodd Nonius Marcellus vniuersa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elementis balbutiamus, sat fuerit, si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere: atque ipsis elementorū crepundiis Græca discendem, operæpretium facere laborisque compendium parare.

Cætèrùm vt ad serias disciplinas progrediar, inter quas primas facillè sibi vendicat Poetica, (seu vetustatis auctoritatem spectes, siue rerum traditarum vtilitatem atque economiæ prudentiam) huius & vsus & inuentio Græcorum est. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos eius artis magistros, telegauit: *—vix, inquit, exemplaria Græca Nocturna versato manū, versato diurna*. Nam vt cæteros, Musæum & Orpheum, poetarum antiquissimos, præteream, ex vno Homero, tanquam vniuersæ eruditionis fonte, disciplinarum omnium seminaria hausta, cum per se perspicuum, tum Plutarchus singulari libro contestatum, reliquit. neque poetas solum indidem hortos suos irrigasse, sed oratores admirabile illud dicendi artificium figuræque, ac denique philosophos reip. bene viuendi præcepta mutuasæ declarat. Neque vel consiliorum vel litium artes, vel similitudines, vel amplificationes, vel argumenta, vel digressiones vlla, quæ ab illo non sint cõ-

monstrat. Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis non sit excogitatum vel animaduersum? Quae regio, quae pugna, quae fortis, quod remigium, qui denique motus animorum, quae ferarum figurae, quas ille caecus non viderit? quum ita nobis eas depinxerit ut eas quasi videre, quum legimus, videamur? Ac verissime his succinens poeta Latinus de Homero, *Quicquid sit, iniqui, pulchrum, quid turpe, quid vile, quid non, Plenum ac melius Chrysippo & Cranoro dicit*. Quibus hoc addere licet summæ laudis loco, singula propemodum verba eius poetae, quasi apophthegmata, esse, & proverbij loco usurpata, ut testatur Macrobius. Et an à Latino Homero, aliqui absolutissimus, superatus sit, apud eundem licet intueri. Homerica cum Virgilianis conferentem. Hoc constat, Latinos primarij nominis poetas magna cum laude Græcorum poemata vel transulisse, vel imitatos fuisse, inopia magis impulsos quam superandi fiducia fretos. Siquidem Virgilium, Latinorum coryphaeum; nemo nescit bonam Aeneidos partem ex Homeri poesi transcripsisse, atque in totum se ad Homerum æmulandum composuisse: Georgica ad Hesiodi *ἑρπύλλης καὶ ἀνθηρῶν* imitationem feliciter scripsisse: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expressisse, critici fatentur: etiam si illorum inventis iam fruatur. Terentius (cui proximus, mea sententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiā Accium, Cæcilium, Pacuvium: nunquid Menandrum solum interpretantur, vixque leuem illius assequuntur, utramque, iuxta Fabij sententiam? Quāquam in comædiis aliqui præstitisse Latinos, etiam si totæ de Græcorum myrothecis mutuatae sint, fatendum est: tragedia certe Græca tota est. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidem sciam) extant tragædiæ, atque illæ ex Euripide interpretatæ. Deus bone quā non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac sententiarum gravitatem? Iam, si utrosque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inventa, fabularum ingeniosa inuolucra, compositiones illustres, allegorias appositae, affectus acriores, mirandos motus, compositiones significantiores, ac breviter suppellectilem quandam nativā quādam poeticæ copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia gratia, non solum inferiora, verum etiam à dignitate plerumque & à decoro aliena. Quāquam non inficior quin nostrorum poetarum carmina, si seorsum legas, venusta appareant & eleganter scripta, atque etiam ut iis nihil melius posse fieri censeas: ac si componas & conferas Græca ipsa vnde illa descripta sunt, ac singula consideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix Euphorionem tui ætatis, ut est in proverbio, adeo facere ac putere incipiunt Latina, ut quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus gratissimè obsolescant. Cuius quidem rei apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum censores, requirere iudicium atque exempla licebit, ubi Cæcilij cum Menandri, Virgilij cum Homeri & Theocriti, versus exponuntur, quos ab his mutuati sunt: Diomedis hercle & Glauci arma non dispari magis pretio æstimari possunt. Atque hinc inibi Cicero ignoscat, qui Latinis à Græcis sumpta, meliora reddidisse clamat. Sed quis hæc deprehendat? quis aut artificium aut translati aliquid intelligat, nisi huius linguæ suppellectile instructus?

Poeticen excipit rhetorice, cum numerorum & figurarum ornatu, tum structura orationis, quæ atque character propemodum communis: quæ quum omnia, patinde atque inventionis & eloquentis,

ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quandoquidem in hac illi sic regnant ut Citero fateatur, hanc Athenis & inventam & absolutam: siue diuidendi, præparandi rationem, consilium, ordinem, seu affectuum motus species, figurarum & troporum picturas, eorum summam omnium apparatus inde fluere videas. Et haud scio quid aliud poetæ oratoresque nostri quā poësin & oratoriam civitate donauerunt Romana: qui, siquid eximium præstiterint, id ex illorum omniugis pratis, veluti flosculis, decerpitis, illorumque virtutum imitatione comparaverunt. Cato iam senex, Græcis aliqui parum amicus, commentarios sibi collegit, de Thucydidis orationibus & Demosthenis, quas in dicendo magno sibi usus fuisse testatus est. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiā illam arcem subiecit, nisi Græcorum studia, in quæ iis æmulandis contentio? Nempe qui totum se ad Demosthenis vim, Platonis copiam, Isocratis iaculitatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certe infelicitè, composuisse deprehenditur, beatissima quādam immortalis ingenij benignitate suffragante: adeoque Græcorum studiis operam navavit, ut se Græcis declamationibus exerceret: Græca ubique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, stilum exercuit. Idemque filio (cui non nisi compendiosissimam fidelissimamque rationem præcipere potuit) faciendum suadebat. Quod si hodie iuuentuti persuaderi queat, felicius disciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ existerent. Nihil enim mirum omnes bonas disciplinas iam diu sepultas, cum Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum animis quæ ad eruditionis aliquem fructum pervenire contendant.

Dialecticæ, rhetoricæ germana. quum utraque alteri coniungenda esset, nostri hanc neglecta prorsus altera, veluti dextra manu, ad mæras cavillationum stribiliginas, aniles rixas, protraxerunt: ut nullum hodie veræ dialecticæ in scholis remanserit vestigium. Quorsum parva (prava dicere debebam) logicalia? quorsum barbara non solum, sed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuventus in publicis gymnasiis oneratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Porphyrioque, gentinīs & Græcis elegantissimis, earumque artium peritissimis magistris, ineptis & corruptissimis translationibus uti coguntur? quas quum nec intelligant ipsi professores, tamen miseram iuventutem edificare cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipsis fontibus artes hæc facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiare eius artis voces nondum sint Latinitate donatæ, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes possint, sit ut identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendisque offendar: quum ubique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diatessaron, excentrici, syncentrici, epicyclij, eclipses, & eius ordinis tanta turba ut annus deliceret si omnia vel commemorare vel ostendere nitatur loca ubi interpretes nos in fecidissimos secum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solum, sed per totam philosophiam evenit, quæ quum tota sit Græcorum, nos vix facies quasdam ex illorum fontibus hausimus, easque è tam multis transfusas. Interim tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adolescentes ad philosophiam

phiam veluti *περὺς* solū Alexandri Galli doctrinali, ceu communi omnium copiacornu, instructos, statim Icarī in morem ad philosophiæ ardua (hoc est ad volandum sine pennis) transmittunt. Cicero, alioqui Græcorum gloriæ amulus, philosophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi, neque subsistere. Nam quum apud nos pauca admodum eaque à Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim nugæ & delira commentaria non libet inter philosophiæ scripta referre) apud illos tam copiosa, pretiosa, nitidaque philosophicæ suppellectilis monumenta nobis sunt reposita, quæ si in sua lingua legantur, & cum Teutonicis his conferantur, (hoc est, quæ in Latinam linguam translata) iure dici poterit quod poeta de examinato Heclore, Hei mihi qualis erat, quantum mutatus ab illo Aristotele & Platone! Nam præter quod parum commodè multa versa, primumque significanter expressa, etiam pleraque prætermissa sunt, quæ non sunt satis assequuti interpretes, nonnulla de suo addiderunt, alibi obscuriora relinquuntur, quæ subinde lectorem diligētem vel cruciāt, vel fallunt: ut cernere licet in libris meteorologicis, & De celo, ac phisicis Aristotelis, vtilissimis quidem libris, sed à nostris non intellecti in scholis reiciuntur. De Platone quid dicam? is nisi sua lingua legatur, nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia: reclamante quadam inexplicabili & copia & suauitate, in qua vir ille in ea lingua supra humanū ingenium dominatur. Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus, quum altera opera Platone legere Lutetia, is subinde versum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare consuevit quoties Latine cum Græco conferremus: adeo diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonē perci nequeunt. Idem de Xenophonte, Therphasto, Plutarcho, atque cæteris gravissimis philosophis, & doctrinæ castitate & eloquentiæ dotibus admirandis, iudicare licet.

Iam verò ut per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ & honestæ & necessariæ disciplinæ, si purè proque dignitate tractetur, certissimū, quæ *αὐτῶν τὰ ἀγρία* compendium afferens, sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorum scabiæ eam occupante, Deus bone quàm squalida & strigosa reddita, quàmque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimæque professio deformata est! vbi pro Hippocrate & Galeno, huius artis *καρφοδοίς*, & qui citra Græcorum eruditionem percipi non poterant, nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt: quum illi inter multorum instar esse poterant, & reuera Homericò encomio digni, *ἄριστοι ἀνδρῶν πολλῶν ἀντιπαύειν ἄλλων*. Tota enim medicina, sicut & reliquæ philosophiæ partes, à Græcis petita. Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum, cataplasmatum, potionum, ceromatum vocabula: item animantium, plantarum, gemmarum, morborum, remediorum, instrumentorum, ponderum, mensurarum innumeræ nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguae imperitorum abusu detrita corruptaque, non intelligantur, non rarò fit ut indocti medici potiones pro cataplastis, & (ut dicit poeta) *φαρμακὰ πολλὰ κεκρυμένα* etiam ministrant. Id quod designauit quidam, suppositorium, hoc est, pessum, pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitriū concedere: nempe ut per experimenta mortis agant: quum sit in nulla professione periculum maius: ut de his verè scripsit Plinius. Atqui videmus nunc, Musis bene fortunantibus, ac melioribus literis reuiuiscen-

tibus, quosdam Græcarum litterarum adminiculo fretos, strenuam operam nauare ut hæc disciplina suæ dignitati restituatur: huc iam incumbētibus Theodoro Gaza, Leonicensi, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis plerisque ætatis nostræ *ἀρχαίους*, qui Augiæ illud barbarorum medicorum stabulum è Græcorum fontibus abluentes, eius disciplinæ candidatos ad ea collimare docent, sine quibus *ἀσκητὰ τοῦ νοσήσι*.

Ad iurisprudentiam (hoc est *νομικὴν*) venio, professionem & amplissimam & religiosissimam, nempe Reip. humanæque societatis ac pacis tuendæ magistrā. Quæ arte quæ & hæc Academia maximè celebretur, & nos olim, nondum satis politiorum litterarum viatico instructi, ad huius studium perpulli, atque etiamnum studiorum nostrorum scopum defiximus: ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capesseremus, (quæ diuinarum humanarumque rerum, iusti & iniusti notitiam proficere) Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius *παλινδ' ἐμύναμεν ἡ δ' ἡμεῖν χάρις*, ut dicitur in proverbio: & ad vtriusque linguæ studia, veluti ad suauissimas pellices reuerſi, tantisper dum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cum legitima pro dignitate *συνοικῆσαι* quum citra illas, nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit. Iam verò sat scio esse plerosque sic persuasos, ut existiment ad iurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri: quos tamen, si me patiēter audierint, bonam spem concipio, sententiam eos immutatu. Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub. instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse. Deinde (ut antè quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconfulti, qui iustitiæ magis quàm imposturarum ac litium studiosi, quum vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere exculi essent, non existimabant quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet, nisi & ipse Græcæ eruditione instructus esset. Vnde subinde è Græcorum thesauris *καὶ μάλιστα* proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur: non solū voces & sententias Græcorum philosophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemmas & lumina orationis, ad res significantius exprimendas, adque propositum probandum insulcientes, sed & epistolæ & rescripta Imp. atque aliorum iureconfultorum responsa Græco sermone subinde inferunt. Neque id abs re: quandoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testantur, nempe politicæ ethicæque portionem esse. Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in iureconfultorum seminario consularis versatus, causis agendis necessariam exigit. Ad hæc iureconfulti communiter fatentur, in causis dicendis philosophorum, poetarum, oratorumque autoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iureconf. comprobatur: quum Hippocratis autoritate comprobet, septimo mense partum legitimum nasci. Et Iulianus sequitur Aristotelis sententiam in respondendo, qui tradit quinque simul liberos nasci posse. Emptionis venditionisque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hic Accursius, quantumvis ab his literis alienus, tamen necessitate veritatēque ipsa compulsus, erumpere cogitur: Nota, (inquiens) poetarum & philosophorum autoritates in causis allegandas. Idque fecisse iureconfultos passim videre licet, suas l. l. ex horum scriptis locupletantes: ut cum alijs innumeris locis, tum ff. de l. l. ex Demosthene & Chrysippo, &

Theophrasto, item ex Aristotele titulo de vsuris, & Platone, ff. de nundinis l. secunda. Sic tit. de pœnis, animaduersio delictorum suppliciorumque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium caesarum qualitas è Demosthenis sententia sancitur. sed quæ loca deprauata lectoribus iudicibusque sæpe imposuerunt. Notaruntque hæc eruditiores litium decidores, ob linguarum meliorumque literarum inscitiam capitaliter hallucinatos plebsque. Animaduertunt igitur iureconsulti veteres, non modò lenociniis verborum, sed sententiarum etiam grauitate scaterere literas humaniores: quæ etiam testimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è septem Græciæ sapientibus vnus, Homeri versibus sententiam suam iudicibus approbasse dicitur: vt videlicet Salamin insula à Megarensibus occupata adiudicaretur Atheniensibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iustiniانو Homerus omnis virtutis eruditionisque parens celebratur. Et quamquam iureconsultis qui iurisprudentiæ syluam peruagati fuerint, non est obscurum, leges exactè rectèque intelligere citra Græcæ linguæ peritiā perinde esse ac si quis sine pedibus an bulatē tentet: tamen si quis hîc mihi ex iis quæ dicta sunt, ἀμαρτυεῖ credere nolit, hunc ego iubebo mox aspicere ea quæ sunt ante pedes, hoc est ipsa iuris incunabula: & reperiet in ipsa statim iuris diuisione, ius scriptum & non scriptum vocari ad imitationem Græcorum νόμον ἢ διασμόν, vbi hætenus imperitum vulgus ridiculè legit, fonoï monoi. Verum vt hæc leuiores, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et §. 1. de iniur. item §. de suis ad l. Aquil. & alia pleraque institutionum loca transiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis causa mortis, ratio è Telemachi Homerici exemplo declaratur, locus hætenus à paucis dum rectè explicatus: ac primùm (quod equidē sciam) à nobis ex Odyss. libros interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iureconf. Claudius Cantiuncula testari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata exceperit, atque hinc alij quidam imitati. Quemadmodum & de pub. iud. obscurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accursius, cum Academicis iubet lectorem ἐπιχειρῆν, Græcum (inquiens) hoc totum: omite. Sicut aliàs, Hoc Græcum est. (inquit) quod legi non potest. Quid (obsecro) id aliud est quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc est in errorem, prouoluere? ò infelicia tempora. At verò ipsas Pandectas, hoc est apothecas, atque ad eò iuris ciuiliis campos ingressis, Deus bone quàm hîc se offerunt multa nostrum institutum comprobantia! Siquidem in ipso limine, hoc est titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipsum proœmium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro αὐτῷ, hircos, loco αὐτῶν, coloritæ, hoc est, pro gneseis Græcis nescio quæ χιρδῆλα & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, supposita atque innata sunt: quibus tamen nominibus Iustinianus iuris ciuiliis gradus distinguere voluit, quæ admodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta sunt: vt totius proœmij intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundem lapidem impingitur l. 2. C. de vet. iur. enucl. vbi pro χῆρδα surrepsit nihil nisi, Hoc Græcum est. & mox pro παρρησία, natrix: perinde ac si quis scripturam interpretetur piscem. Quid (obsecro) excogitari potuit absurdius? quum tamen totius constitutionis sententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5 ff. ex Adriani principis rescripto Græco, parum fideliter verso, Accursius, hircum mulget, & Bartholus ac ceteri cribrum suppo-

nu nt: vtrique æquè inepti, priuatum Atheniensium magistratum, hoc est ἀρχοντα, ad quoslibet magistratus referentes, genuinam rescripti sententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid tibi voluerit princeps, quum dixerit, n agistratus cognoscere de his rebus pro quibus tutores fuerint, non enim rebus tutores dantur, sed personis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus disputat an aduersus principis rescriptum appellari possit: vt si fortè præses aliquis ad Imp. scripserit, atque responsum sit, an hic appellandi locus. Iureconsultus rescriptum Græcum citat. eius tam verba quàm sententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur supposititia, explosis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ὅτι ἂν ὑπάρξει τοῖς βουλευμένοις ἀπαλῆσθαι αὐτοῖς τὴν ἀπόφασιν, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licentia existit. Ita vt Accursius senserit, ab enunciatione, hoc est à peruersè principi narratis, appellari posse: quum sit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipso rescripto, non autem à quo. ἀπόφασιν enim hîc non enunciationem (vt apud Aristot. ἀπόφασιν) significat, sed sententiam & responsum, vt Andreas Alciatus eruditè animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ est Eudemonis cuiusdam supplex ad Antoninum Cæsarē libellus. Tota lex Græco sermone à Volusio Metriano iureconsulto refertur: ex peruersa autem interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis testimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rō. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non esse sub imperio Rom. quum Græca ipsa, si ritè intelligantur, exerte contrarietur: probet, atque omnem ambiguitatem faciliè discutiant. ἵνα ὃ κῶσμον κύριος, ὃ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non sit dominus maris, sed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiusdem notæ in L. Lucius, ff. de seruit. i. m. b. pr. Bartholi lapsus. nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, nescio quas ἀποφάσεις comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, & quæ ad heredem transeant: quum quod Græcè legitur, χυλίζουαί σοι, nihil ad heredes faciat. Possem innumera rescripta, epistolas, legesque integras, perinde atque alias Græcas & voces & sententias, commonstrare: nisi ab eruditissimis nostræ ætatis iureconsultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ passim per totum corpus iuris sparsa, inscitiaque huius linguæ deprauata, periculosos errores pepererint, at Græcè peritis perspicua sunt. Cuiusmodi sunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. caus. pig. vel hypo L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. delegat. 3. Item Alex. rescriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis L. septicia, ff. de pollic. Sequæ nuncium in L. thais, ff. de fideicommiss. lib. L. natorum, ff. de verb. sign. Postremò totum titulum de excusationibus Tut. Græcè scriptum si Modestinus ipse non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, sordidus & incultus, à quodam vtriusque linguæ æquè imperito translatus: quod quiuis faciliè deprehenderet (nisi prorsus plumbeo sit ingenio) si cum nitido & culto iureconsultorum stilo conferatur. Ridiculum quàm Accursius hîc se torqueat, hesitans è Latine in Græcum sermonem, an contrà, conuersus sit, in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non pœnitendi tamen momenti: in quibus simul & is, quisquis est, qui Græca interpretanda suscepit, & cum hoc glossatores fradè lapsi sunt, vel perperam ipsa Græca interpretando, vel submotis ger-

ORAT. DE LAVD LIT. GRÆC.

notha infuentes. vt in L. 4. ff. de LL. *ὅτι τὸ πλεον* : & in L. obſeruare, de off. proconf. *ὅτι δὲ μὴ α, καὶ τὰ πλεον, μὴ ὅτι* : & L. aſhletas ff. de hiſque no. info. *βραβευταί*. Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. ſignificat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconſultis citata, in quibus interpretandis ridiculus eſt Accuſius. Vnum proferam è quibus cætera, ſicut leonem ex vnguibus, licebit æſtimare. Parabolanos inquit medicos eſſe ab eo quòd multas parabolas habent & loquaces ſint : & Archimergontes, ſacerdotes quibus delicta ſua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia ſui proſert (tanquam certus ſuarum interpretationum) vt quicquid, quantumvis ineptum, in mentem venerit, pro oraculo recipiendum poſtulet: reuera quod à Thucydide dictum, *τὴν μὲν ἀμείδιαν θρασείας* efficere, declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen ſibi Accuſio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius auſim, ab accerſendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconſultum, ſicut nec medicum, eſſe ſolicitum, ſi de rebus conſitet. Sed quomodo (obſecro) de rebus conſtare poterit, ſi voces quibus res ſignificantur, non percipias? cui tandem diuinare dabunt germanam legis ſententiam, ſi verba quibus ea conſitet non intelligantur? Annon voces ſunt rerum notæ, ſicut & ſcripta vocis ſunt ſymbola? Quorſum attinet iureconſultos tam anxie de vocabulorum ſignificatis diſputare? quorſum titulus de verborum ſignificationibus, & de legatis, aliſſque paſſim locis, vbi iureconſulti in legibus & edictis vocum rationes diligentiffimè explicant. Condonari facile poterat iureconſultis qui in infeliciora ſecula inciderunt, ſi non ita terſè aut etiam Latinè ſcripſerint, quum alioqui in reſpondendo plerique ingenioli fuiſſe deprehendantur: verum qui tanta impudentia bona ſtudia corrumpunt atque conſpurcant, quò ſuam ignorantiam tegant, ij per Nemeum digni ſunt, vt à ſtudioſis omnibus lapidibus obruantur, aut certè ſtercore conſpergantur. Eoque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac ſimilibus viris immortalis laude dignis, qui hoc Accuſianum nobis ſterquilinum exportant. Quinquam hic non deſunt qui obganniant, non eſſe hæc cultiores diſciplinæ de pane lucrando: hoc eſt, *ἰδίῳ πλεον τὰ ἡγεῖται*. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadij reſponſum declarat, etiam iureconſulto neceſſariam eſſe harum cognitionem: vbi frumenti & olei coemptores, *σιτοῦναι & ἐλαιόπωροι* appellati, à leguleis exploſi, ab eruditis Græcæ linguæ reſtituuntur. Cæterum hic de priori iuriſprudentiæ ſeculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vaſtata, imperij ſede Conſtantinopolim tranſlata, ipſa ſimul iuriſprudentiæ ſchola eodè tempoſe commigravit : & quam tota Italia atque adeò Latino orbe exilaret, in Græcia ſeruata eſt. Imperator autem qui legum exuias concenturiavit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipſe, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconſultis vteretur Græcè quàm Latinè peritioribus, quorum opera leges deſcripſit : & quia ad populi uſum eius regionis leges conderet, neceſſe fuit promulgare ſanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurſibus occupata, Beryto terræmotu diruto, ſola Conſtantinopolis & imperij ſedes & iuriſprudentiæ ſchola fuit. Hic à Iuſtiniano, (vt dixi) Græco printipe, Græcæ edicte ſunt Nouellæ, hoc eſt *νεαπαί* conſtitutiones: quas poſt Pandectarum, Codicis & Inſtitutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac abſolutum iuris promprium per ſuos conſiliarios componi iuſſerat, Græcæque ſermone vulga-

rat. Sed poſt in Latinum ſermonem tranſlata non minus barbarè quàm ineptè, aded vt ſententiam pluribus locis parum aſſequi queas, helleniſino ſuboleſcente. Quum autem alibi Græcum exemplar conſeruari dicatur, ſpes eſt fore vt propediem in communem ſtudioſorum uſum & magnam reipub. vtilitatem proditutum ſit, iuriſprudentia igitur iam in ſolis Græcorum ſcholis verſante, factum eſt vt & Pandectarum poſtea transferrentur in Græcum, & Inſtitutiones, Pandectarum epitome, quò Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copioſius in Græcam linguam tranſlatas Politianus teſtatur. Et nos eas è bibliotheca Beſſarionis, quæ eſt Venetiis, exhibitæ inſpeximus, & loca quædam decerpſimus: futurumque ſperamus vt aut noſtra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis ſcholis illuſtratum in lucem propediem proditutum ſit.

Sed ne diutius vos remorer in iuriſconſultorum ſchola, & veluti in propria arena longius *παρελαίμεν* videar, ad theologiæ conſcendimus, eamque profeſſionem quæ ſacroſanctæ religionis nobis oracula tradit, atque adeò ſalutis noſtræ ſummam. Ea verò quum & ipſa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è ſpinolis quæſtionibus, aut vanis ſophiſtarum argutiis, ſed ex nouo & veteri inſtrumento, eque Prophetarum & Apoſtolorum doctrinis, diuini ſpiritus dono, & inſpiratione hauſtis, reuerenter ſagittanda ſit: non video quo pacto eam aſſequaris aut certè pro dignitate tractare, deque ea rectè iudicare poſſis, ſi ſermonis Græci, quo hæc tradita, rudis ſis. Siquidem totum nouum teſtamentum (quod nobis lætæ æternæ redemptionis nuncium exhibet. Græcè ab Apoſtoliſ & Euangelis traditum: quibus reliquis totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, vt in Græcia Chriſtiana fides plurimum propagata, & Chriſtiani primum appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & ſcripturæ ſingulari peritia & eloquentia vitæque ſanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obſecro, ab Apoſtolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum Baſilio, Chryſoſtomo, Nazianzeno, Eufebio, Origene, Theophylacto, Athanaſio, Epiphania, atque innumeris aliis, iſſque grauiffimis, Græcis theologis conſeras?

Aliquanto poſt.

Porro quanquam declaratum ſit, nullas apud Latinos diſciplinæ citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari poſſe: idque ita clarè commonſtratum per omnia Latinorum ſtudioſorum genera, vt inſiciari nemo poſſit: tamen non deſunt paſſim in academiis literarum hoſtes, qui, non dico, muſſent apud ſe, ſed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorſum (inquiunt) hæc ſtudioſorum nouatio? quid nobis cum iſtis linguis, iam plus octingentis annis hic non uſurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingentia illa præbuit & theologiæ & aliarum profeſſionum columina? Thomam, Scotum, Bonauenturam: qui ob ſingularem in ſcripturis vel eminentiam, vel perſpicaciam, doctores ſancti, ſubtiles, ſeraphici, irrefragabiles appellati: item Bartholum, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis Auerroem, Arnoldum de villa noua: in philoſophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in ſua profeſſione celeberrimos viros, qui Græcæ literas nunquam attigerint? Quod autem dicunt. hanc linguam eſſe nouam: quid audio? nouæne hæc lingua? quia ipſi eam non didicerunt? quum Græcam conſiet ante Latinam fuiſſe, & qua omnes diſciplinæ traditæ, adque Latinos velut è fonte deriuatæ, ſuprà ſatis demonſtratum arbitror. Certè conſtat, hanc à noſtris olim

vsurpatam, & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vsos, cum in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæsar ostendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcè an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in fastigio essent: & Claudius Cæsar utraq; linguam, nostram appellare solebat: qui & ipse Romanus Græcas scripserit historias, quas citat Steph. *ἡ πόλις* Imò & Romæ natos, neque Italiam egressos, Græca monumenta reliquisse. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in scholis, sed publicis administrationibus vsos: vt de Carolo & Friderico Imp. Inque nostra lingua tam multa eius linguæ vestigia extare, suprà admonitum. Et hinc est quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti instituendæ præfuit) Græca cum Latinis non solùm coniungenda cèssit, sed à Græcis etiam auspicari, quem morem suæ ætate duxisse, T. Liuius lib. 9. ad vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc respexerunt, quum decretis, priuilegiis ac stipendiis harum linguarum professores in publicis scholis instituerunt. Porro quòd ætas hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere, non didicisti: attamen longè fatuos absolutiores si in feliciore secula incidissent, & huius linguæ præsidio adiuti fuissent. Negare enim non possumus quin plerique fœlè huius inopia lapsi sint: & haud dubiè longè rectius & elegantius sua quique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo post.

Sunt & alterius classis harum literarum impugnatores Suffeni, qui etsi scioli & rhetoricatри videri velint, & Latinæ linguæ deos se existimantes: id inde est quia vident huius linguæ peritos præferri, literasque feliciora stare: vulpeculæ instar Æsopica, quæ, quum pira in arbore assequi non poterat, insipida cauillabatur, ad eundem modum & his literis destituti, & tamen eruditi videri volentes, vndeunque sigillandi captant occasionem: acutè se & valde falsè impetiisse studia rati, quoties vel Græculos esurientes per contumeliam appellant: vel illud *ὡς καὶ ἄλλοι*, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterum donemus, quòd Cicero testatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degenerasse: fuerintque seruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuslibet quæstibus exposti, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello *ἡ δὲ πόλις* an ex illis decet vniuersam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis vilem? Peruersum per Neumesin certè iudicium. Quin pro his producit Agesilaos, Socrates, Phociones, Aristides, & innumeros alios, vitæ continentia morumque grauitate insignes: & totidem quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adèd vt Plutarchus in *ἡ δὲ πόλις* non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cum in aliis gentibus tum in Romanis desiderare, si cum veteribus comparas.

Paulo post.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parum pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta myste. ia eadem dexteritate exprimant. Quare non vitium hoc, sed laus est linguæ, posse significanter & viuam rem exprimere, quo dono si quis abutatur, id non linguæ, sed abutentis vitium. Quòd si ea omnia abiicienda essent, quæ in abusum rapi possunt, ipsa elementa tollere è medio necesse foret. Neque Græci solùm blandientibus verbis vtuntur, verum etiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula, dixerunt. Quòd si quis re per se non inhonesta malè ad obscenitatem abutatur, impuri hominis, non linguæ, morbus est. Romanis antiquam seueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxus videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quò causam suam, hoc est Latinæ linguæ eminentiam, commendatorem redderet, Græcorum fidem morèsq; eleuari apud suum populum, quo nullum nomen præsentius duceret, palpando, atque linguam, cuius ipse princeps fuit, velut iumenta suos catulos fouere? Non immeritò repetundarum (vt testatur Hieronymus) atque adeo ingratitude à Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenij ornamenta, philosophiam & oratoriam facultatem, à Græcis accepisse, atque Athenas inuentrices vocet omnium doctrinarum: in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neque quenquam vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hæc literas posse quicquam laude dignum præstare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnice diligebat, Athenas miserit, vt suo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philosophia solùm, sed in dicendi quoque exercitatione. Vnde facis liquet, Ciceronem in hac causâ perinde atque in aliis quibusdam, non ex animo, sed contra conscientie testimonium pleraque scripsisse. Neque dubium quin si Græce linguæ, vt Latinæ & à se illustratæ, patrociniū suscepisset, aliis vsus fuisset argumentis, & diuersa longe protulisset. Verumenimvero quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletiorē facere contendat, & ostendere, Græcos voce qua inepti significatio exprimitur, carere: hinc quàm fuerit æquus facilè intelligunt qui Græce norunt: quum eam significationem non semel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appositis. Id quod eruditè simul & copiosè declarat vtriusque linguæ amittes Guilelmus Budæus. Quòd si donetur Græcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieiunam esse, & Latinam Græca copiosiorē: si expendamus quàm multa sint quæ quum Latinè dici commodè non queant, Græcis vocibus ceterimus: vt liquidius antè demonstratum.

Paulo post.

Iacebant logicæ disciplinæ cum mathematicis: philosophia omnis obscurata, hac lingua semel sublatæ: medicina cum iurisprudencia, poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monumenta ingeniorum sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset, ad solidam eruditionem perueniendi nulla spes affulgeret. &c.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

Η ΣΙΟ ΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

HESIODI ASCRAEI OPERA
, ET DIES.

ΟΥ Σ ΑΙ Πιερίδες ἀοιδῶν καὶ
οὔσα
Δεσπῆ δ' ἐνέπτε σφέτερον πα-
τὴρ ὑμνέουσα.
Οὐτὶ δ' ἔβρετο ἄνδρες ὁμῶς ἄ-
φατοὶ τε φάτοί τε
Ρυτοὶ τ' ἄρρητοί τε, Διὸς μεγάλοιο
ἔκρη.

Ρῆα μὲν γὰρ βεῖδαι, ρέα δ' βεῖδοντα χαλεπῆς
Ρῆα δ' αἰεὶ κλονέει μινυδαι, καὶ ἀδύλοιο αἰεὶ
Ρῆα δ' ἐπ' ἰδὼν σκολιῶν καὶ ἀλάστορα κέρει
Ζεὺς ὑπερμεγέτης, ὅς ἑσθ' ἀτάτα δώματα νῆκε.
Κλαδί ἰδὼν αἰὼν τ' ἐκκ' ἐπ' ἰδὼν δειμνός
Τυφάδην δ' ἐκ Πέρσῃ ἐπ' ἔκταμα μινυδαιόμην.

ΟΥ Κ ἀρα μοῦνον εἶμι βεῖδον γῆρας ὅτι γῆρας
Εἰσὶ δ' αὖ, τῶν μὲν καὶ ἐπ' αἰετῶσιν ἡνῶσιν,
Ἡ δ' ὀπίμω μιν δ' ἐπ' αἰετῶσιν ἡνῶσιν,
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμον τε καὶ πόλεον καὶ πόλεον
Σχετλὴν οὐκ ἔτι φιλῆς βεστος, ἀλλ' ἔτι ἀνέγκος
Ἀδαντῶν βουλήσιν ἐπ' ἡμῶν βαρύνει.

Τῶν δ' ἐπ' αἰετῶν, ἀπὸ τῶν μὲν ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Θῆκας δ' ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Γαῖας τ' ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Ἡ τε καὶ ἀπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Ἐκ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Πλούσιον, ὅς ἀπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Οἰκῶν τ' ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Εἰς ἀφ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Καὶ καραμῆς καραμῆς καὶ καραμῆς καὶ καραμῆς
Καὶ πῶρος πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡ Πέρσῃ, οὗ γὰρ τῶν μὲν ἐπ' αἰετῶν καὶ ἐπ' αἰετῶν
Μηδὲ γὰρ εἰς κακὸν καὶ κακὸν καὶ κακὸν καὶ κακὸν
Νεῖκα ὅτι πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡρὴ γὰρ τ' ὅλην πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡρὴ γὰρ τ' ὅλην πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Τοῦ καὶ καραμῆς καὶ καραμῆς καὶ καραμῆς καὶ καραμῆς
Κημῶν δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡ δ' ἐπ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ἰδῶνσι δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ἡ δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ἀρπύων ἐπ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Δωροφάγους, οἱ τῶν μὲν δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Νηπτοὶ, οὗ γὰρ τῶν μὲν δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡ δ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Κρεῖττον γὰρ αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ρηδῶν γὰρ αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Ὡς τε σὶ καὶ ἐπ' αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Αἰετῶν καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος
Εργα βῶν δ' ἀπολοῖτο καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος καὶ πῶρος

VS. E. Pierides, cæminibus tele-
bra,
Adeste, iamem narrates, vestrum pa-
rem cantantes,
Per quemq; sunt mortales viri celebres
pariter, atque obscursi,
Gloriosiq; & inglorios, lonis magni con-
ficio.

Facile enim extollis, facile verò elatum d-primis;
Facile insignem minuis, & obscurum auge:
Facile quoque corrigis prævium, & superbam airēnu.
Impiet alienonans, qm̄ supremas ades incolit.
Adis videns, audiensq; recte verò moderare leges
Tu: ego autem Persa vera loquar.

Non utique unum est contentionum genus: scilicet terra
Sunt duo, alteram quidem laudaveris prudens:
Alteram verò culpāda est, per diversam autem animū trahunt.
Nam hæc quidem bellūque malum, & litem auge,
Perniciosam, nullus hanc umas mortalis: sed necessitate
Fatali quadam contentionem colunt gravem.

Alteram verò (nam priorem genuit Nox atra)
Posuit quidem ipsam Saturnus altitudinis, æthere habitans;
Terræq; in radicibus, & vtrū longe ineliorē:
Hæc etiam ineritē, tamen ad laborem excitat.
In alterum enim quispiam reficiens, opere vacans;
Diutem, qui prosperas arare atque plantare,
Domumq; bene insistere: emulatur sanè vicinū vicinus
Ad opus contendente: bona certè concitio hæc mortaliū.

Ex signis signis succenset, & fabro faber:
Es mendicis mendico invidet, cantorq; cantori:
O Persu. Tu verò hæc tuo reponē in animo,
Neque malis gaudens contentio animū tuum ab opere ab-
ducas.

Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.
Tempus namque parvum est litemque forique;
Cui non sit vultus domi annuus repositus,
Tempestivus, quem terra fert, ceteris munus;
Quo satius, lites ac rixam moneas

De facultatibus alienis: Tibi verò nō amplius erit utrumq;
Sic faciendum. Sed rursus discernamus litem
Rectis iudiciis, quæ ex sone sunt optima:
Nam nuper quidē patrimonium diuisimus, sed sanè multa
Rapiens ferebas, valde demulcens reos
Donimoros, qui hanc litem voluit indicare.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto;
Neque quam magnū in malis & asphodelo bonum.
Occultant enim habent dñ vicinū hominibus:
Facile enim alioqui vel uno die tantum operatus esset;
Ut in annum quoque satis haberes, otiosus etiam:
Statimque remonem quidem superfluum ponerēs,
Opera verò bona cessarent, malorumque la-
tum.

Ff

Nullus for-
tunæ sibi fa-
bet: sed
Deus bo-
na omnia
hominib.
suapte ar-
bitrio im-
pertitur.
x. l. u. a. 28.

Homini
invidi af-
fectus.

Nō ai ve-
teres infau-
sissima
quæque
tribuebat
x. l. u. a. 28.
Honestā
emulatio-
sterilem
vitam nō
stram esse
non pau-
tur.
Miseriz e-
mulationis
pauperis
in paupe-
rem.

Ex litium
studio non
nisi rei no-
stræ dispē-
dium ex-
datur.

Hinc ipso
magistra-
tus Deos
vel ipse
Deus in
læcis indi-
getur.
x. l. u. a. 28.
herbali-
languem-
tem vitam
degers
quam per
inultas
x. l. u. a. 28.
infamefec-
re.

*Sed Iupiter abscondit, iratus mente sua,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus paravit ista mala.*
Magnis fu-
doribus vi-
ctus nobis
est compa-
randus.
*Abfcondit verò ignē. Quem rursus quidem bonus Iapetus puer
Surripuit ad hominum usum, donec a consulto,
In eua ferula, clam Ioue fulminibus gaudente.
Huncq; indignatus affatus est nubecogus Iupiter:
Iapetonide, omnium maxime versute,
Gaudes ignem furatus? quòdque animum meum deceperis?
Id tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quod omnes
Se oblectent animo suum malum amplectentes.
Sic autem, pater hominumq; deorumq;
Vulcanum tu, o insignem iussit, quam celeriter
Terram aqua miscere, hominibusq; imponere vocem,
Et robur, immortalium verò deorum faciem referre
Virginum, pulchram formam, peramabilem. at Minervam,
Opera docere, ingeniosam telam texere.
Et gratiam circumfundere capiti, auream Vexerem,
Et desiderium molestum, & membra saugantes curas.
Imponere verò caninamque mentem, & furaces mores
Mercurium iussit, nuncium Argicidam.
Sic autem illi autem obtemperarunt Jovis Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit inclitus utrinque Claudus
Urgini verecunda similem, Iouis consiliis.
Cinxit verò & ornavit dea glaucocula Minerva.
Circum verò Charisique dea, & veneranda Suada,
Monilia aurea posuerunt corpori ipsam porro
Hera pulchricoma coronarunt floribus vernis.
Omne verò illius corpori ornavit adaptavit Pallas Minerva.
A pectori sane nuncius Argicida
Mendacia, blandisque sermones, & dolosos mores.
Indidit, Iouis consiliis graustrepi, sed vocem utique
Imposuit deorum praeo. appellavit autem mulierem hanc
Pandoram, quia omnes caelestium domorum incola
Donum contulerunt, detrimentum hominibus curiosis.
At postquam dolum perniciosum & inevitabilem absoluit,
Ad Epimethea misit pater inclitus Argicidam.
Munus ferentem deorum celerē nuncium, neque Epimetheus
Cogitavit, ut illi praecepisset Prometheus, ne quando munus
Susciperet à Ioue Olympio, sed remitteret
Reor, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verum ille suscipiens, cum iam malum haberet, sensit.
Primigenij homi-
nium status
descriptio.
*Prius namque in terra vivebant familia hominum
Omnino absque malis, & sine difficili labore,
Morbiisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
Mox enim in afflictione mortales consenscunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum domoens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graves.
Sola verò illic spes infracta in pyxide
Intus mansit, doli sub labris, neque foras
Euolavit, prius enim iniicit operculum doli,
Aegiochi consilio Iouis nubecogi.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam plena quidem terra est malis, plenumque mare,
Morbi autem hominibus tam interdus quam natus
Ultero oberrant, mala mortalibus ferentes,
Tacite nam vocem exermi consultor Jupiter.
Sic nusquam licet Jovis mentem evincere.
Ceterum si voles tibi sermonem exponam
Belle ac scienter: tu verò praeordius imponito tuis.
Vt simul nati sunt dii, mortalesque homines,
Aureum quidem primum genus diversiloquentium ho-
minum
Difecerunt, caelestium domorum incola.
Ii quidem sub Saturno erant, cum in caelo regnaret.
Sed ut dii vivebant, secure animo praediti,
Plane absque laboribus & erumina, neque molesti.
Senecta aderas, semper verò pedibus ac manibus sumiles
Delectabantur in conviviis, extra mala omnia.**

Morbos
intra no-
stra vice-
ra semper
foveamus.

Primi sa-
culi descri-
ptio in quo
beata vita
typus.

2. Secū-
dus.

Αλλὰ Ζεὺς ἐκρύψε, χολωσάμενος φρεσὶν ἡσὶν,
Ὅτι μιν ἐξαπατῶσι Περγαμῶνι ἀγκυλομήτηι.
Τούτῳκ' ἀρ' ἀνθρώποισιν ἐμύστω κλέδα λυγρὰ.
Κρύψε δ' ἢ πῦρ τὸ μὲν αὖτις εἰς παῖς Ιαπετιοῖο
Ἐκλεῖ· ἀνθρώποισι Διὸς ὄρεξ' ἀμύχαντος
Ἐν κοίῳ νυθῆκε, λαθὼν Δία περιπέριον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος φρεσὶν ἡσὶν νυθῆκε Ζεὺς,
Ιαπετιοῖδ' ἢ, πῶς τιν' πῖσι μύθεα εἰδὼς,
Χαίρει πῦρ κλέψας, ἢ ἑμᾶς φρένας ἡφροσύνας;
Σοὶ τ' αὖτ' ἄνθρωποι πῖμα χυ ἀνδράσιν ἐσομένῳσι.
Τοῖς δ' ἐγὼ αὖτ' ἔπειτα πύρεσ' ὄρεξ' ὡς καὶ ἀπάρτες
Τέρπεται καὶ χ' ἑμῶν, τὸν καὶ ἀμύχαντος πύρεσ.
Ὡς ἔφατ', ἐκ δ' ἐγέλασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡγάσαν δ' ἐκείλ' ὁδοὺς ἀνελκύντες ὅτι τὰ χάρα
Ταῖς ὁδ' ἐξέρχοντο, ἐκ δ' ἀνδρῶν δὲ θεῶν αὖτ'
Καὶ δέτ' ὅτ' ἀνδράσιν ἢ θεοῖς εἰς ὅσα εἶσεν
Παρθενίῳ καὶ ἑίδος ἐπ' αὐτῶν ἀντ' Ἀθηνῶν,
Ἔργα διδασκῶν, πολυδάδαλον ἰστὴν ὑφαίνων·
Καὶ χάριν ἀμύχαντος κεφαλῇ χεῦσεν Ἀφροδίτῳ,
Καὶ πῶτον ἀργαλέον, καὶ γυμνασίου μὲν εἰδὼς,
Ἐν δ' ἑμῶν κινέον τε νόον ἢ ὀπλοποιον ἥδ' ὄντος
Εὐμελῶν ὡμῶν δ' ἄρ' ἔφατ' Ἀργεῖοντι.
Ὡς ἔφατ', οἱ δ' ὀπίσθον Διὶ Κεῖνῳι ἀτακτ.
Αὐτῶν δ' ἐκ χάριτος πλάσσει καλῶς Ἀφροδίτης
Παρθενῶν αἰδοῖν ἡμελόν, Κεῖνῳι δ' ἄρ' ἔφατ' ὅτι
Ζῶσι δ' ἢ κόσμῳσι θεῶν γλαυκῶπις Ἀθηνῶν
Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαὶ ἢ πότνια Πεισὶς
Ὀρμῶν χεῦσιν εἰδὼς χάριν ἢ ἀμύχαντος πύρεσ
Ὡς καὶ ἡμεῖς καλῶς εἰδὼς ἀνδρῶν εἰσενεῖσι
Πάντα δ' οἱ χεῖρ' ὡς καὶ ὡς ἡμεῖς Πάλλας Ἀθηνῶν.
Ἐν δ' ἄρα οἱ εἰδὼς δ' ἄρ' ἔφατ' Ἀργεῖοντι
Ψάλλει δ' αἰμυλῶν τε λόγῳ ἢ ὀπλοποιον ἥδ' ὄντος
Τεῖξ, διὸς βέλῳσι βαρυκτύπῳ ἐκ δ' ἄρα φωνῶν
ὅτι δὲ καὶ ἡμεῖς, ὡς καὶ ἢ πύρεσ' ὡς καὶ
Παρθενῶν, ὅτι πῶς τιν' εἰδὼς δ' ἄρ' ἔφατ' ὅτι
Δῶσι δ' ἑμῶν, πῶς ἀνδρῶν εἰδὼς ὡς καὶ
Αὐτῶν ἐπὶ ὅδῳ αἰσῶν ἀμύχαντος ὡς καὶ
Εἰς Ἐπιμῶν πῶς πατὴρ καλῶς Ἀργεῖοντι
Δῶσι δ' ἄρ' ἔφατ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ἐφράσας δ' οἱ εἰδὼς Περγαμῶνι μύστω δ' ὡς
Δῶσι δ' ἄρ' ἔφατ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ἐφράσας, μύστω πῶς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Αὐτῶν δ' ἄρ' ἔφατ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Πεῖν μὲν δ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Νόστον ἀπὲρ τε καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Νόστον τ' ἀργαλέον, αὐτῶν δ' ὡς ὡς ὡς ὡς
Αἰσῶν δ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Αἰσῶν γὰρ χεῖρ' ὡς πῶς ὡς ὡς ὡς ὡς
Εἰδὼς δ' ἀνθρώποισι δ' ἐμύστω κλέδα λυγρὰ.
Μοῦσῳ δ' αὖτ' ἔφατ' ὡς ἀργαλέον δ' ὡς ὡς
Ἐνδὲ ἑμῶν, πῶς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ἐξέπειν ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ἀργεῖον βουλῶσι Διὸς νυθῆκε ὡς καὶ
Αλλὰ ὡς μύθεα λυγρὰ καὶ ἀνθρώποις διδασκῶν.
Πλέμ μὲν δ' ὡς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Νόστον δ' ἀνθρώποισιν ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Αὐτῶν δ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Στῶν, ἐπὶ φωνῶν ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ὦς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Εἰ δ' ἐδέλες, ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Εὐ καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ὦς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Χεῖρ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Αἰσῶν δ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Οἱ μὲν δ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Ὦς καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Νόστον ἀπὲρ τε καὶ ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Γῶν δ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς
Τέρποντ' ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς

50

55

60

65

70

75

80

85

90

95

100

105

110

115

Θησάου

Θησκειον δ' ὡς ὑπὸ δεισμῶν ἐδιδάχθη πρὶν τα
 τοῖσιν ἔμμενον δ' ἔπειτα ζειδωρεσ ἀφουρα
 Αὐτομάτη πολλὸν τε καὶ ἀφθονοὶ οἱ δ' ἐδελήμοι
 Ἡσυχαιοί τε καὶ ἡσυχαιοί, πῶς ἐδιδόσαν πολέων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸ τοῦ ἡσυχαιοῦ καὶ ἡσυχαιοῦ
 τοῖς μὴ δεισμοῖς εἰσι, διὸς μέγα λυδὸς βουλαίς,
 ἐδιδάχθη, δεισμοῖς, βουλαῖς, δεισμοῖς ἀφθονοῖς.
 Οἱ δ' αὖτε φυλακαστοὶ τι δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς.
 Ἡέρα δ' αὖτε φυλακαστοὶ, πῶς τὴν φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 Πλακτοδὲται καὶ τὸ τοῦ ἡσυχαιοῦ βασιλῆος ἔχον.
 Διδόσαν αὖτε ἡσυχαιοῖς πολλὰ χειρὸς ἐπὶ ματόπιδον
 Ἀργύρεον ποῖνσαν οὐκ ἔμμενον δεισμοῖς ἔχοντες,
 Χρυσῶν οὐτε φυλῶν ἐκαλῶν οὐτε νύκτων.
 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἀλλ' ὅταν ἡ βύσσει καὶ ἡσυχαιοῖς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Παιδείδον ζώοντων ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἀφροδίτης ὕψος καὶ ἀφροδίτης ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἀλλήλων ἀπὸ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἡδελον, οὐδ' ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἡ δειμὸς ἀφροδίτης καὶ ἡδελον, πῶς μὴ ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ζεὺς Κρονίδης ἐκρυψε, χρυσοῦ μὴ πῶς οὐκ ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Οὐκ ἐδιδόσαν μακάρεσσι θεοῖς οἱ ἐλαμπὸν ἔχουσιν.
 Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ τὸ τοῦ ἡσυχαιοῦ καὶ ἡσυχαιοῦ
 τοῖς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Διδόσαν αὖτε ἡσυχαιοῖς πολλὰ χειρὸς ἐπὶ ματόπιδον
 Ζεὺς ὁ πατὴρ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Χαλκῶν ποῖνσαν οὐκ ἔμμενον δεισμοῖς ἔχοντες,
 ἐκ μαλ' αὖτε, δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Ἐργ' ἐμμενον δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Ἡδελον, οὐδ' ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἀφροδίτης ὕψος καὶ ἀφροδίτης ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἐξ ὧν ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 τοῖς δ' αὖτε χαλκῶν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Χαλκῶν δ' ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Καὶ τοῖς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Βασαν ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Νόμῳ δ' αὖτε δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Εἴλε μαλ' αὖτε, δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ τὸ τοῦ ἡσυχαιοῦ καὶ ἡσυχαιοῦ
 Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ τὸ τοῦ ἡσυχαιοῦ καὶ ἡσυχαιοῦ
 Ζεὺς Κρονίδης ποῖνσαν οὐκ ἔμμενον δεισμοῖς ἔχοντες,
 Ἀφροδίτης ὕψος καὶ ἀφροδίτης ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ἡμῶν δ' αὖτε δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Καὶ πῶς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 τοῖς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ὡς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 τοῖς δ' αὖτε χαλκῶν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Εἴλε μαλ' αὖτε, δεισμοῖς καὶ ἡσυχαιοῖς οἱσιν Ἀργύρεον
 Εὐδ' ἦτοι πῶς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 τοῖς δ' αὖτε χαλκῶν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ζεὺς Κρονίδης κατὰ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Καὶ τοῖς μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Ὡς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Οὐδ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Οὐδ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Οὐδ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Οὐδ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Αἰδῶ δ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς
 Μῆνιν δ' αὖτε πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς ἐπὶ τὸν μὴ πῶς

*Moribantur autem ceu somno dormiri, bona vero omnia
 Illis erant, fructum autem non ferebat ferule arum.
 Sponte sua, multumque et copiosum: ipsiq; ultra
 Quicquid partis fruebantur, cum bonis multis.
 Verum postquam hoc genus terra abscondit,
 Hi quidem diui facti sunt Iouis magni consilio,
 Boni in terris versantes, custodes mortalium hominum,
 Qui sane observant et iusta et prava opera,
 Aërem induti, passim euntes per terram.
 Opum datores, atque hoc munus regale consecuti sunt.
 Secundum inde genus, multo deterius postea
 Argenteum fecerunt caelestem domorum incolae,
 Aëreo neque natura simile, neque intell. Elu.
 Sed centum quidem annis puer apud matrem sedulam
 Nutriebatur crescens, valde rudis domi suae.
 Cum verò adolevisset, et pubertatis terminum attigisset,
 Pauxillum vivebat ad tempus dolores habentes
 Ob stultitias, iniuriam enim parvam non poterant.
 A se mutuo abstinere, neque deos colere
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Juppiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
 Non dabant beatis diis, qui Olympum habitant.
 At postquam et hoc genus terra occultavit,
 Hi quidem subterranei beati mortales vocantur
 Secundis: sed tamen honor etiam hos consequitur.
 Juppiter verò pater tertium aliud genus hominum
 Aeneum fecit, omnino argenteo dissimile,
 Et fraxinis, vehemens et robustum: quibus Maris
 Opera cura erant luculosa, ac iniurie neque ullam cibum
 Edébant: sed adamante habebant duriorum animum.
 Deformes: magna verò vis, et manus multa
 Ex humeris promenerant super validis membris.
 His erant aenea quidem arma, aeneaq; domus:
 Aëre verò operabantur: nigri autem non dum erat sexum.
 Et hi quidem manibus propriis domiti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi inferni.
 Ignobiles: mors verò tamen est stupendos exsistentes
 Cepit atra, splendidum verò liquerunt lumen solis.
 Sed postquam et hoc genus terra operavit,
 Rursum etiā aliud quartū super terrā multorum alumnatum
 Juppiter Saturnius fecit, iustus et melius
 Virorum heroum diuinum genus, qui vocantur
 Semides, prioris generationi per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum, et pugna gravis,
 Alios quidem ad septiportos Thebas, Cadmeam terram,
 Perdidit pugnantes propter oves Oedipi:
 Alios verò et in navibus super magnū flūctum maris
 Ad Troiam ducent, Helena gratia pulchricome,
 Ubi quidem ipsos mortis quoque finis adobruit.
 His autem seorsim ab hominibus vicium et sedem tribuens,
 Juppiter Saturnius pater constituit ad terrae fines.
 Et hi quidem habitant securum animum habentes
 In beatorum insulis, iuxta Oceanum profundum,
 Felices heroës: his dulcem fructum
 Ter quotannis florentem profert fecunda tellus.
 O si neque iam quinto ego interesset
 Homini generi: sed aut mortuus esse prius, aut postea natus.
 Nunc enim genus est ferreum, nunquam nec die
 Quiescent a labore et miseria, neque nocte
 Corrupti, graues verò dii dabunt curas.
 Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
 Juppiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium ho-
 minum.*

Custodes
angel. ho-
minibus
à Deo sunt
assignati.

Argenteū
saeculum.

Argenteū
saeculum.

Aeneum se-
culum, cru-
delius pra-
cedentibus
& Marti
deditum.

Agnouit
Hesiodus
inferos sup-
plicis ho-
minum de-
stinatos.
Quartum
saeculum iu-
stia & bel-
lica forti-
tudine in-
signius.

Veterum
opinio de
beati-
tatis
sede.

Ferreum
saeculum
reliquorū
omnium
deteri-
mum.

*Impij, neque deorum oculum veriti, neque his sane
Senibus parentibus educationis premia reddent,
Violenti, alter vero alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pignora erit, neque iusti,
Neque boni, magis vero maleficum & iniurium.*

*A quibus Virum colent iustitia vero in manibus, & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbum obliquis alloquens, periurium vero iurabit,
Linos autem homines miseros omnes,
Raucus, malis gaudens, comitabitur iniustus.*

*Tumq, demum ad cælum a terra spatiosa,
Candidis vestibus recta corpus pulchrum,
Decorum ad familiam abierunt, & elictis hominibus,
Pudor & Nemesis, relinquuntur autem dolores graues
Mortalibus hominibus, mali vero non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus dicam, tamen si ipsi sapiant.
Sic accipiter affatus est Iulciniam canoram.*

*Tyranni Illæ in nubibus ferens unguibus correptam.
Illa vero misere curvis confixa unguibus
Lugebat, eam autem imperioso ille sermone alloquutus est:
Infelix, quid strepis? habet certe te multo fortior:
Hac vadis, quæ te duco, etiam cantatricem existentem.
Cenam vero, siquidem libet, faciam, vel dimittam.
Imprudens vero, quicunque velis cū potioribus cōtendere,
Vuloriæque priuatur, atque pudorem dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, latis alis prædita avis.*

*O Persa, tu vero audis iustitiam, neque iniuriam fove.
Iniuria enim perniciofa est misero homini, neque bonus qui-
Facile ferre potest, grauiatq, ab ipsa, dem.
Illapsus damnis. Via vero altera perueniendi
Melior ad iusta. Iustitia autem super iniuriam valet,
Ad finem progressa: passus vero iustus sapuit.*

*Cito enim ab iustis iudicium una cum prauis iudiciis.
Iustitia vero impetens, trahit quocunque homines duxerint.
Domitori, prauis autem iudiciis iudicari leges.
Hac vero sequitur flens, urbemque & mores populorum.
Aerem induta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt,
At qui iura tam hospitibus quam popularibus dant.
Recta, neque a iusto quicquam exorbitant.
Ius viget urbs, populi que florent in ipsa:
Pax vero per terram alma, neque unquam ipsis
Molestum bellum destinat late cernens lupior:
Nec unquam iustos inter homines fames versatur,
Neque noxa: in conuiuiis vero partis opibus fruuntur.*

*His fert quidem terra multum vicium: in montibus vero
quercus*

*Summa quidem fert glandes: media vero apes.
Lanigera autem oues velleribus onusta sunt.
Paruunt vero mulieres similes parentibus liberos.
Florent autem bonis perpetuo, neque nauibus
Nauigabunt: fructum vero proferi fecundus ager.
Sed quibus iniuriæque mala cura est, prauæque opera,
Ius pœnam Saturnius destinat late cernens lupior:*

*Sapientiaque vniuersa ciuitas malum ob virum puniunt,
Qui peccat, & iniqua machinatur.
Illi autem cœlius magnum adduxit malum Saturnius,
Famem simul & pestem, intereunt vero populi,
Neque mulieres pariuunt, decrescuntque familie,
Iouis Olympi consilio, interdum vero rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut multum.*

*Aut naues in ponto Saturnius puniit ipsorum.
O reges vos autem considerate etiam ipsi
Iustitiam hanc, propè enim inter homines versantes
Dij vident, quotquot prauis iudiciis
Se mutuo auerunt, deorum animaduersionem non curantes.
Innumeri enim sunt in terra multorum alumna
Dij Iouis, custodes mortalium hominum:
Qui sane & iudicia obseruant, & praua opera,
Aerem induti, passim oberrantes per terram.*

Σχέτλοι, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ἐδότες, οὐδὲ μὴ οἷα
Τηράττοι τοκέσιν ἀπὸ θρεπνείας δίδειν,
Χειροδίαμ' ἔτερες δ' ἑτέρῃ πύλιν ὁρᾶσθαι.
Οὐδὲ πρὸς ἀδελφῶν χάρις ἐστὶν οὐτὲ δικαίου,
Οὐτ' ἀγαθῶν μάλλον ὅς κεν ἄνθρωποι καὶ ὕβρι
Αἰερα πρηνέσιν δίκην δ' ἐν χειρὶ καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔστι βαλῆσαι δ' ὁ χαλκὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα,
Μυῖδοι σκολοίς ἐπέπων, ἐπὶ δ' ὄρκαθ' αἰμῆται.
Ζῆλον δ' αἰσχροποισιν οἷον ἐστὶν ἀπάσιν
Δυσσελεύς κενόχαρτος ἐμὲ πρὸς τι γαρόντες,
Καὶ τότε δὴ σέως ἐλπιον ἀπὸ χθονὸς ἀρροδίνης,
Λόχισιν φάρισιν καλὴν καὶ ἄλκιον χάριν,
Αἰδῶν καὶ Νέμεσις. τὰ δ' ἐλπίσιν ἀλλὰ λυγρὰ
Θνητοῖς αἰσχροποισι κακοῦ δ' ἐκ ἐστὶν ἀγῆ.
Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρίῳ φρονέουσιν καὶ αὐτοῖς.
Ὡ δ' ἔρως φρονέουσιν ἀνδρῶν ποικιλόδιστον,
Υἱὲ μάλ' ἐν περὶ σφῶν φέρων, αὐχνοῖς μαρτυρῶν
Ὡ δ' ἐλὼν, γαμψοῖσι πτωχῶν αἰὼν ὀνείχων,
Μύρεται τῶν δ' ὄν' ὀπτατῶς σέως μῦθον ἔχων,
Δαιμονίη, πῆ λήλαστος ἐχέειν σὲ πολλὸν ἀρεῖον.
Τῆς δ' εἰς ἡσ' αὐτῶν ἀπ' ἀγῶν καὶ αἰδῶν ἐοῶσα
Δειπνῶν δ' αἰὲν ἐδῶκα ποινισμαί, πῆ μεδῶκα.
Αἰσῶν δ' ἐκ' ἐδῶκα σέως κρείσσονα ἀπὸ φέρων
Νίκης τε ἔρεται, σέως δ' ἀγῶν ἀλλὰ πάρε.
Ὡς ἔφατ' ἀντιπῆς ἔρως παντοπόρος ὄντης.
Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἀκούεις δίκης, μὴ δ' ὕβρι ὀφείλεις.
Υἱὲς γὰρ τὴν καλὴν δὲ λυγρὰ βροτῶν οὐδὲ μὴ ἐδῶκα
Ρῆσις φέρει μὴ δυνάται, βαρύνει δ' ἐπ' αὐτῶν
Εγκύρως ἀπὸν ὁδὸν δ' ἐπὶ τῇ παρῶν
Κρείσσονα ἐς τὴν δίκην, δίκην δ' ἐπὶ ὕβρι ἔχει.
Εἰς τὴν δ' ἐξ ὕβριος παδὼν δ' ἐπὶ τῇ ἔργῳ.
Αὐτῆς γὰρ τῇ ὅρκος αἰὼν σκολοῖσι δίκην.
Τῆς δ' δίκης ῥάδες ἐλκομένης ἢ ἀδελφῶν ἀγῶν
Δωρεῶν ἀγῶν, σκολοῖς δ' ἐλκῶν κρείσσονα δίκης.
Ὡ δ' ἐπὶ τὴν κλάουσα πόλιν τὴν καὶ ἄλλα λαῶν,
Ἡέρα ἰσάμεν, καλὸν αἰσχροποισι φέρμα
Οἷτε μὴ ἐξελδοῖσιν καὶ ἐκ' ἰδέσθαι ἐνέμεναι.
Οἱ δ' δίκας ξένους καὶ ἐν δίκῃσι διδόντες
Ἰδίας, καὶ μὴ πρὸς παρὰ τὴν δίκην,
Τοῖσι τῶνδε πόλιν, λαοὶ δ' αὐτῶν ἐν αὐτῇ.
Εἰρήνη δ' αὐτῇ γῆν κούρῳ ἐφ' ὅν, οὐδὲ πῶτ' αὐτῆς
Αἰσῶν πόλεμον τεκμαίρεται ἀρροδίνης Ζεὺς.
Οὐδὲ πῶτ' ἰσοδίκῃ μετ' αἰσῶν λιμὸς ὀπταί,
Οὐδ' αἷμα, δαλὴς δ' ἐμμελὸς ἐργα τίμωται.
Τοῖσι φέρει μὴ γὰρ πολλὴν εἰς οὐρεσὶ δ' ἐπὶ
Αἰσῶν μὴ φέρει βαλάνους, μέσση δ' ἐμμελὸς.
Εἰς πόλιν δ' οἷες μαλίστις κατὰ τὴν δίκην
Τίτῃσιν ὅς γυναικας ἐοικῶτα τέλει γοηδῶν
Θάλλουσιν δ' ἀγαθῶν ἐξ ἀμείνων οὐδ' ἐπὶ τῇ
Νέωσιν κατὰ τὴν δ' ἐπὶ τῇ δίκῃσιν ἀρεῶν.
Οἷς δ' ὕβρις τὴν μεμνημένη καλὴ καὶ ἄλκιον ἐργα,
Τοῖς δ' δίκην Κερνίδης τεκμαίρεται ἀρροδίνης Ζεὺς.
Πολλὰ καὶ ἐξ ὕμνου πόλιν κακοῦ ἀπὸ τῆς ἐπὶ αὐτῇ,
Οἷς δ' ἀλίσταται καὶ ἀτάτακτα μηχανάται.
Τοῖσι δ' οὐρανὸν μέγ' ἐπὶ τῇ δίκῃσιν Κερνίδης,
Λιμὴν ὀμοῦ καὶ λοιμὸν ἀπὸ τῇ δίκῃσιν καὶ λαοί.
Οὐδὲ γυναικας τίτῃσιν μὴ δίκῃσιν οἷοι,
Ζῆλος ἐπὶ τῇ δίκῃσιν ἀλυσίῳ ἀμῶν δ' αὐτῇ
Ὡ τῇ γῆν ἀρῶν ἀρῶν ἀρῶν, ὅς γὰρ τῇ δίκῃσιν,
Ὡ τῇ δ' ἐπὶ τῇ δίκῃσιν Κερνίδης ἀπὸ τῇ δίκῃσιν ἀνέψι.
Ὡ τῇ δ' ἐπὶ τῇ δίκῃσιν κατὰ τῇ δίκῃσιν ἀνέψι,
Τῶνδε δίκην, ἐγγὺς γὰρ ἐν αἰσῶν ἀνέψι
Αἰσῶν καὶ ἀδελφῶν οἷον σκολοῖσι δίκην
Αἰσῶν καὶ τῇ δίκῃσιν, δὴν ἐπὶ τῇ δίκῃσιν ἀνέψι.
Τῇ δ' ἀδελφῶν οἷον δὴν ἀρῶν ἀρῶν ἀρῶν,
Αἰσῶν καὶ Ζῆλος φύλακες δὴν ἀρῶν ἀρῶν
Οἷς γὰρ φύλακες τῇ δίκῃσιν καὶ ἄλλα ἐργα,
Ἡέρα ἰσάμεν, καὶ τῇ δίκῃσιν ἀνέψι.

Η δὲ τε παρ' ἐνθ' ὅτ' ἴδεν Διὸς ἐκγεγαυῖα
 Κυνὸν τ' αἰδέειν τε θεοῖς οἱ ὀλυμπῶν ἐχέουσιν·
 Καί ρ' ὅπουτ' αὖ πρὸς μιν βλάπην σκολιῶς ἐνοτάζων,
 Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίαν
 Γυρῶντ' ἀνθρώπων ἀδίκων νόον, ὅρ' ἀπατήσῃ
 Δῆμος ἀπαυδαλίας βασιλῆων, οἱ λυγρὰ νοεῦντι·
 Ἀλλ' ἡ παρ' ἐκείνῃσι δίχας, σκολιῶς ἐνέποντες.
 Τὰ δὲ φυλασσέμενοι βασιλῆς ἰδύνετ' αὐτοῖς
 Δωρεφάρησ' ὀλοχῶν ὃ δίκων ὅτι πάγχυ λάθετε.
 Οἱ αὖτε κενὴ τ' ὄρεαι ἀνὴρ, ἄλλ' ἡ κατὰ τεύχων.
 Η δὲ καὶ βουλὴ τῶ βελόπῃ κακίστη.
 Πᾶσι δ' ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμοῖς ἢ πᾶσι τοῖσιν,
 Καί νυ τὰ δ' αἰὲ ἐδάλον' ὅππότε κατὰ οὐδὲ ληθεῖ
 Οἴῳ δ' ἢ τῷδε δίκην πάλιν ἐστὶς ἐέρξει.
 Νῦν δὲ ἐγὼ μὲν τ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκην
 Εἶλω, μὲν ἐμὸς υἱὸς ἐπὶ κακόν, αὐτὰ δὲ δίκην
 ἔμμεναι, εἰ μὴ ἔω γὰρ δίκην ἀδικώτερος ἔξει.
 Ἀλλὰ τῶν ὅτι εὐλαπὰ τέλειν Δία τιμωρέμενον.
 Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἰδὼν τὰ μὲν φρεσὶ βάλλας οἴσῃ
 Καί νυ δίκης ἐπὶ κούρῃ, βίης δ' ὅτι ληθεῖ πᾶσι παρ.
 Τὸν δ' ἰδὼν ἀνέστη τοῖσιν ἀνέστη Κρονίων,
 Ἰχθυὸς μὲν ἢ θηρὸς ἢ οἰωνοῖς πετεινοῖς,
 ἔστιν ἀλλήλοισι, ἐπὶ δὲ δίκην ὅτι ἐπ' αὐτοῖς.
 Ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἢ πολλὸν ἀρίστη
 Γένεταί, ἢ γὰρ πρὸς ἑὸν δίκην τὰ δίκαια ὁρᾷσιν
 Γενέσθαι, τῶ μὲν τ' ὅλβον διδοὶ ἄρ' ὅτι Ζεὺς.
 Οὐ δὲ καὶ μὲν ἐπὶ σὺν ἐκὼν ὁπότερον ὁμῶς
 ὕψιστος, ἐν δὲ δίκην βλάπας, νύκτεν αἰεὶ δὴ,
 Τὸ δ' ἐπ' ἀμύνεσθαι ἥντι μὲν πᾶσι δὲ λείπειται·
 Ἀνδρὸς δ' ἄρ' ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Σοὶ δ' ἰδὼν ἐδάλ' ὅτι ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Τῶ μὲν πᾶσι κακίστη καὶ ἰαλᾶν ὅτι ἐπ' ἔσται
 Πῶς δὲ ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Τῶ δ' ἀρετῇ ὅτι ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἀνδρῶν, μακρὸς δ' ἢ ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Καὶ τῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Πῶς δὲ ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Οὐδὲν μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Φερεσὶ μὲν τὰ ἔπεται καὶ ἐπ' ἔσται.
 Ἐδάλ' ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Οὐ δὲ καὶ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἐν θυμῷ βλάπεται, ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρῃς μεμνημένῃ αὐτὸν ἐρετῆς
 Ἐργάζεαι, Πέρση δὲ κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἐργάζεαι, οἴλῃ δ' ἔσται.
 Αἰδοῖν, βίῃ δ' ἔσται.
 Λιμὸς γὰρ πᾶσι δὲ λείπειται.
 Τῶ δ' ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ζῶν, κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Οἷτε μάλιστα κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἐδόντες, σοὶ δ' ἔσται.
 Ὡς καὶ τοῖς ἀνδρῶν βίῃ δὲ λείπειται.
 Ἐξ ἔργων δ' ἀνδρῶν πολὺ μάλιστα ἀνδρῶν.
 Καί τ' ἔργων μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἐστὶν ἡ δὲ βίῃ δὲ λείπειται.
 Ἐργὸν δὲ οὐδὲν ὀνειδὸς ἀνδρῶν δὲ λείπειται.
 Εἰ δὲ καὶ ἔργων, τὰ καὶ ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Πλεονεξία, πᾶσι δὲ λείπειται.
 Δαίμονι δ' ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Εἰ καὶ δὲ ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Εἰς ἔργον τῶν καὶ κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Αἰδὼς δ' ὅτι κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Αἰδὼς ἢ ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Αἰδὼς τοῖς ἀνδρῶν, ἀνδρῶν δὲ λείπειται.
 Χρήματα δ' οὐκ ἀφαιρᾷ δὲ λείπειται.
 Εἰ γὰρ πρὸς ἢ ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἡ δὲ ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Γίνεται οὗτ' ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.
 Ἀνθρώπων, αἰδὼς δὲ ἀνδρῶν κούρῃ μὲν πᾶσι δὲ λείπειται.

Virgo autem est iustitia Ioue prognata,
 Clarique est veneranda dys qui celum habitant.
 Et certe cum quis ipsam laeserit, oblique iniuriatus,
 Statim ad Iouem patrem confidens Saturnium,
 Conqueritur hominum iniquam mentem: ut iust.
 Populus peccata requirit, qui prava cogitantes
 Alio desilelunt iudic a oblique pronunciantes.
 Hac observantes o reges corrige sententias,
 Corrupti obliquorum vero iudiciorum prout obliuiscimini.
 Sibi ipsi mala fabricatur vir, alij mala fabricans.
 Malum vero consilium consulenti pessimum.
 Omnia videns Iouis oculus, omniaque intelligens,
 Et hac certe (siquidem vult) inspicit, neque ipsum laesit,
 Qualem hoc quoque iudicium tuas manus exerceat.
 Ego porro nec ipse nunc inter homines iustus
 Esse velim, neque meus filius, quando malum est, iustum
 gaudientem.
 Esse: siquidem plus iuris iniustus habebit.
 Sed his nondum finem arborum impositum Iouem fulmine
 O Persa. Ceterum tu hec animo tuo repones, (prosus.
 Et iustitia quidem animum adice, violētia vero obliuiscere.
 Namque hanc hominibus legem disposuit Saturnius,
 Piscibus quidem et feris et avibus volucibus,
 Se mutuo ut deuorent, quandoquidem iustitia carent.
 Hominibus autem dedisti iustitiam, quae multo optima
 Est. Si quis enim velis iusta in publico dicere,
 Cognoscens, ei quidem opes largiunt late videns Iupiter.
 Qui vero testimoniis volens periculum iurando
 Mentitur, in iis delinquens inmedicabili laesus est.
 Et is vero obscurior posteritas postea relicta est.
 Viri autem iusti generatio posteris praestantior,
 Ceterum tibi ego bonas sententias dico, stultissime Persa,
 Malum autem quidem cumulatim etiam capere
 Facile est: brevis quippe via est, adeoque proxima.
 Ante virtutem vero sudorem diu posuerunt.
 Immortales, longa vero atque ardua via est ad ipsam.
 Primumque aspera, ubi vero ad summum venum factum.
 Facilis desceps est, quantumvis difficilis fuerit.
 Ille quidem optimus est, qui sibi ipse per omnia sapit.
 Cogitans quaecunque deus et postrema sunt meliora.
 Rursus et ille bonus est, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
 Animum adici, rursus hic inutilis vir est.
 Verum tu nostri semper praesentis memores,
 Operare, o Persa diuinum genus, ut te fumes
 Oderit, amet autem pulchre coronata Ceres
 Veneranda, vultusque tuum impleat horreum.
 Fanes namque perpetuo ignauo comes est viro.
 Atque eundem et diu oderunt, et homines, quicunque otiosus
 Vuat: facis aculeo carentibus similis studio,
 Qui apum laboreni absument otiosi.
 Vorantes tibi vero opera mediocria obire gratum esto,
 Ut tibi tempestiuo victu impleantur horrea.
 Ex laboribus autem viri euadunt pecorosi et opulenti.
 Et laborans, multo etiam cluior tam immortalibus
 Eris, quam hominibus. Vnde enim oderunt otiosos.
 Labor vero nullum dedecus, sed ignavia dedecus est.
 Quod si laboraueris, mox te amulabunt et otiosus,
 Descentem: diuini vero et virtus et gloria comitatur.
 Deo autem similis fueris. Laborare quidem melius,
 Siquidem ab alienis facultatibus solidum animum.
 Ad opus conuertens, vultus curam habeam, ut te iubeo,
 Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
 Pudor qui viros valde et ledit et iuuat.
 Pudor quidem ad paupertatem, audacia vero ad diuitias.
 Opes vero non rapia, diuinitus data, multo meliores.
 Si quis enim et manibus per vim magnam opes traxerit,
 Aus lingua spoliari (qualia multa
 Funt, quae primum lucri amor mentem deciperit
 Hominum: pudorem vero impudentia expleuit)

Diuini
 numinis
 percipit
 cia.

Proteruit
 potentiorū
 feris potius
 sunt con-
 uenientior
 quam
 hominū-
 bus.

Omnia &
 Deo ita
 sunt con-
 struita, ut
 praestantio-
 ra quibus
 difficultius
 acquirantur
 quae pul-
 chus sunt
 pretij.

Tutius o-
 pes labore
 comparan-
 tur quam
 defidia &
 rapinis.
 Ignauus
 comes.
 p. d. o.

Diuinitas
 labore &
 paratur
 splendor.

p. d. o. f. i.
 l. d. o. f. i.
 p. d. o. f. i.
 A rapinis
 dehortatio
 scelerum
 quorum d. s.
 enim &
 tu &

Facile & illum obscurant dii, minuantur verò familia
Viro illi: exiguum verò ad tempus diuitia adsunt.
Par est delictum: si quis & supplicem & hospitem malo af-
fuerit, fratri sui cubilia ascenderit, (fisciat:
Secreti lecti uxoris importuna patrans:
Quique malo cuiuspiam consilio deceptus orphanos liberos:
Quique parentem senem misero in senecta lumine
Probris affecerit, gravibus incessens verbis:
Huic certe Iupiter irascitur: ad extremum verò
Pro operibus iniquis grauem exhibet talionem.
Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultum animum:
Pro viris autem sacra facito immortalibus dijs,
Castè & pure, splendidæque crura adurito.
Interdum certe libaminibus atque hostiis placa,
Et quando cubitum ieris, & quando lux sacra venerit:
Vt beneuolum erga te cor, atque animum habeant,
Ut aliorum emas sortem, non tuam alius,
Amicum ad conuiuium vocato, inimicum verò sinio.
Eum verò potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
Si enim tibi & negotium aliquod domesticum accidat,
Vicini discincti accurrunt: cinguntur autem cognati.
Noxa tam magna est malis vicinus, quantum bonus comodū.
Sortitus est primum, quicumque sortitus est vicinum bonum.
Neque sane bos interierit, nisi vicinus malus sit.
Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, reliquæ
Eadem mensura & amplius, si quidem possis: (redde
Vt indigens: & in posterum promptum inuenias.
Ne mala lucra captes: mala lucra equalia damnis,
Amantem te ama, & iuuantem se iuua.
Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
Datori namque est qui dat, non danti verò nemo dat.
Donatio bona: rapina verò mala atque lechifera,
Quisquis etenim liberalis vir est, nisi multum dederit,
Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
Qui verò ipse rapuerit, impudentia fratris,
Quamuis id sit exiguum, tamen vexat charum animum.
Siquidem enim & paruum paruo addideris, (enaserit.
Et frequenter istud feceris, max quidem magnum & hoc
Qui verò partis adiciat, is vitabit aiam famem.
Neque verò quod domi repositum est, virum ladis.
Domi melius esse, quoniam noxium quod foris est.
Bonum quidem de presenti & pere, noxa verò animo
Egere absente: id quod te cogitare subeo.
Incipiente verò dolio, & desinente saturato te,
Medio parce: mala enim in fundo parsimonia.
Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
Etiam cum fratre ludens, testem adhibeto:
Crudelius pariter ac differentia perdididerunt homines.
Ne verò mulier te animo nates succincta decipiat,
B'andè garriens, tuum inquirens iugurum.
Qui namque mulieri confidit, confidit is quidam furibus.
Vnicus verò filius seruatus paternam domum.
Pascendo: ita enim opulentia crescit in adibus.
Senex autem moriarius, alium filium relinquens.
Facile verò & pluribus prænberet Iupiter ingentes opes:
Maior autem plurimum cura, maior quoque accessio.
Tibi verò si opes animus appetit intra sese,
Sic facito, operamque opera subinde addito.
PLEIADIBVS Atlante natis exorientibus,
Incipe messet, arationem verò occidentibus.
Ha quidem noctesque & dies quadraginta
Latent: rursus verò circumuolante se anno
Apparent, primum ut acuitur ferrum.
Hec utique aruorum est regula: quique mare
Prope habitant, quique valles flexuosas
Sedulo & in tempo-
re necessa-
ria voca-
tionis offi-
cia sunt
peragēda. M.iri fluctuante procul pinguem regionem
Habitant. Nudus seruo, nudisque arato,
Nudus quoque metito: siquidem tempestiua omnia vo-
les
Opera ferre Cereris, ut tibi singula

Ad piete-
tem erga
deos hor-
tatio.

Cukus a-
micorum.

Amici vi-
cini ad o-
pem ferē-
dam para-
tiores.

Cum vici-
nis confor-
tium quo-
modo alie-
dum.

Aduli pa-
trifami-
lias offi-
cium.

A muliere
malè mo-
rata cauē-
dum.

Quando
metēdum,
& arandū.

Sedulo &
in tempo-
re necessa-
ria voca-
tionis offi-
cia sunt
peragēda.

Ρῆα τέ μιν παυροῖσι δαί, μιν δόσι & οἰκοῖ
Ανεί, παυροῖσι δέ τ' ἐπὶ χέρον ὅλεθρον ὀπείδει
Ισον δ' ὅς τ' ἐκείνῳ ὅς τε ξύγον χακὸν ἔρχει
325
Ὅς τε καὶ στήνῃ τοῖς ἀνὰ δέμια βάνοι,
Κρυπιδίης δ' αὖτις ἀλίου ὀφθαλμοῖς ῥέζον,
Ὅς τε τὴν ἀφροδίτην ἀλίου ἀνέται ὀφθαλμοῖς
Ὅς τε γὰρ ἡ γένετα χακὸν ἐπὶ γένετα ὕδωρ
Νεκίη, χαλεποῖσι καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος ἐπὶ ὀπῶν.
330
Τῷ δὲ πρὶ Ζεὺς αὐτὸς ἀγαπήσει, ἐς δὲ τελευτήν
ἔργον αὐτ' ἀδικῶν χαλεπὴν ἐπὶ δίκην ἀμείβω.
Ἀλλὰ σὺ γὰρ μὴ πάμπαν ἔργ' ἀσέπεια θυμῷ,
Καὶ δ' αὖτις αὖτις ἀλίου ἀνέται ὀφθαλμοῖς
335
Ἀγῶν καὶ καὶ ἀνέται, ὅτι δ' ἀγῶν ἀμείβει
Ἀλλοτε δὲ ἀνέται δὲ ἀνέται τε ἰλῆσθαι,
Ἡ δὲ ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ
Ὅς κέ τοι ἴλασθαι καὶ θυμῷ ἔλθῃ
Ὅρ' ἄλλων ἀνέται, μὴ τὸν τὸν ἀλλῶ.
Τὸν φιλοῦν δὲ δὲ καὶ ἀνέται, τὸν δὲ ἔλθῃ ἔλθῃ.
340
Τὸν δὲ ἀνέται, καὶ ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Εἰ γὰρ τοι καὶ καὶ ἀνέται ἔλθῃ ἔλθῃ,
Γεῖτορες ἀνέται ἔλθῃ, ὅτ' ἀνέται δὲ πρὶ.
Πῶς καὶ ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
345
Εὐμάρη τοι πρὶς ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Εὐμάρη τοι πρὶς ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ἀνέται τοι πρὶς ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
350
Ὅς ἀνέται, ὅς ἐστις ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Μηκέτι καὶ ἀνέται, καὶ ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Τὸν φιλοῦν ἀνέται, καὶ ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Καὶ δὲ ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Δῶν ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
355
Δῶν ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅς ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Χαίρει τὸν δὲ ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅς ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Καὶ τε ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
360
Εἰ γὰρ ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Καὶ δὲ ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅς ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
365
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
370
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
375
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
380
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
385
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
390
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.
Ὅτ' ἀνέται, ὅτ' ἀνέται ὅτ' ἀνέται ἔλθῃ.

ὧς αἰχμαῖται, καὶ πῶς τὰ μισοῦν· ἀπίζων
Πτωχὸς ἀλλοθίοις οἴκοις, καὶ μὴδὲν ἀνύσσης.
Ὡς καὶ νῦν ὅτ' εἰς ἄλδης ἔργα δέ τοι ἐκ δὴδωται,
οὐδ' ἐπιμετρήσει, ἐργάζεσθαι περὶ Πέρον· 399
ἐργα τὰτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήρεοντο.
Μηποτε σὺν πωδέσει γυναικὶ τε θυγατρὶ ἀχέων,
Ζητῶνς βροτὸν καὶ γάιτονας· οἱ δ' ἀμειλίῃσιν.
Δίς μιν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τ' ἐξείσατο· βῆ δ' ἐπὶ λυγρῆς,
Χρήματα μὲν ἐσφρήσεις, σὺ δ' ἐπὶ πῶτα πολλὰ ἀρρῶσεις· 400
Αἰχμαῖτ' δ' ἐστὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων· ἐμὰ δ' αἶσα
φράζεσθαι χρεῖων τὴν λύσιν, λιμὸν δ' ἀνελπίδων.
Οἶκον μὲν περὶ πῶτα, γυναικὶς τε, βουτὴν δ' ἀποθήσθαι·
Κτηνῶν, σὺν γαμπτῶν, ἥπες καὶ βοῶντι πῶτο.
Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἀμύματα ποιήσασθαι. 405
Μὰ σὺ μὲν αὐτῆς ἀφρον· ὁ δ' ἀνῆνται· σὺ δ' ἡττᾷ.
Ἡ δ' ἄρ' ἐξ ἀμειλίῃσιν, μινυδὴ δέ τοι ἔργον.
Μηδ' αἰσάλλεσθαι ἐς τ' ἀειδίον ἐς τ' ἐννεσίην.
οὐ γὰρ ἐπὶ σωτῆρος ἀνὴρ πῶτα πῶτα καλῶν.
οὐδ' ἀσάλαστος μὲν· μελέτη δέ τοι ἔργον ὀρέλλει. 410
Αἰεὶ δ' ἀμειλίῃς ἀνὴρ ἀτάλῃ παλάμῃ.
Ἥμος δὲν ἄνθρωπος μὲν· ἐξεί· κήρυον
Καυμὸς ἀνδρῶν, μετὰ πῶτα ἐν ἐμῇ στήθεσσι
Ζηλὸς ἐμῶντι· μὲν γὰρ τρέπεται βεῖτε· καὶ
Πολλὸν ἐλασθεύετε· (δὴ γὰρ τότε στείλει· ἀνὴρ 415
Βασιλῆα καὶ καλῶς κηρυττεύων ἀνθρώπων
ἐργάται· καὶ πῶτα, πλείον δὲ τὴν νύκτις ἐπαυρεῖ)
Ἥμος ἀνῆνται πῶτα πῶτα τῶν πῶτα στήθεσσι
Τῶν φύλας δ' ἐξεί· καὶ πῶτα, πῶτα τὴν ἀνδρῶν.
Τῶν ἀνδρῶν ὑποτασσὶν μετὰ μὲν· ὥς ἐστιν ἔργον. 420
Οἱ μὲν μὲν τῶν πῶτα τῶν πῶτα, πῶτα δὲ τῶν πῶτα,
Αἰσῶν δ' ἐπὶ πῶτα πῶτα, καὶ γὰρ νῦν τοι ἀμύματα ἐπῶτα.
Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἀνῆνται πῶτα καὶ πῶτα, καὶ πῶτα,
Τῶν πῶτα, καὶ δὲ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα
Πῶτα δὲ καὶ πῶτα καὶ πῶτα· πῶτα γὰρ πῶτα, ὅτ' ἀνῆνται. 425
Εἰς οἶκον, καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Πείνῃσιν· ὅτ' ἐστὶν ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα,
Εὐτ' ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Γομφίον πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Δοῖα γὰρ δὲ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 430
Αὐτῶν καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Εἰ καὶ ἔστιν γὰρ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα,
Δάφνης δὲ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Δρυὶς ἔλκεα, πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Αἰσῶν καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 435
Ἡδὲ καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
οὐκ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Αἰσῶν, τὸ γὰρ ἔργον ἐπὶ πῶτα πῶτα πῶτα,
τοῖς δὲ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Αἰσῶν καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 440
Ὅς καὶ ἔργον καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Μηδὲν πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Θυμὸν ἔχον· τῶν δὲ οὐτ' ἐν ἑσπερίῃ ἀνῆνται,
Σπῆματα δάσκαλοι, καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Κουρῆτες γὰρ ἀνὴρ καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 445
Φράζεσθαι δὲ οὐτ' ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Τῶν πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Ἡτ' ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Δεσφύει· καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Δὴ τότε καὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 450
Ρῆδον γὰρ ἐπὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Ρῆδον δὲ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Φοῖ δὲ ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Νῆπτος· οὐδὲ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Τῶν πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 455
Εὐτ' ἀνῆνται πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Δὴ τότε ἐπὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Αἰσῶν γὰρ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Πρῶτ' ἅπαντα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα,
Εἰσαὶ πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα πῶτα, 460

Tempestiua crescant, ne quando interim egens
 Mendices ad alienas domos, nihilque efficiat.
 Sicui & nunc ad me venisti: ego verò tibi non amplius dabo,
 Neque amplius mutuo tradam. Labora solide Persa,
 Opera qua hominibus dii destinantur,
 Ne quando cum liberis, uxoreque animo dolens
 Queras vitium per vicinos, hi verò negligant.
 His enim & ter forsità consequeris, si verò minus molestes,
 Rem quidem non facies, tu verò inania multa dices.
 Inuisis autem eris verborum in lex. Sed ie inbeo
 Cogitare debuique solutionem, famisque evitationem.
 Domum quidem priuam, uxoremque, bouemque aratorē,
 Famulam non nuptam, qua & boues sequatur,
 Pienilia verò domi omnia apia fucio:
 Ne tu quidem petas ab alio, illeque recuset, tu verò careas,
 Tempus autem praterat, minuatūque tibi opus.
 Ne verò differas inq, crastinum, inq, perendum.
 Non enim laboris fugitans vir implet hircum,
 Neque procrastinator. Cura verò tibi opus augeat.
 Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur,
 Quum uaque iam desinu robur acuri solis,
 A calore humido per autumnum pluyente
 Ioue prepotente, mutatur humanum corpus
 Multo leuius. nam tunc canticula stelia
 Paulisper supra caput saio obnoxiorum hominum.
 Venit interdum, magis autem nocte fruitur,
 Quando incorrupta est caesa ferro
 Sylua, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat.
 Tunc sanè ligna secato, memor tempestiui operis.
 Mortuarium quidè iripedale seca, pistillum verò tricubitale,
 Axemq, septempedalem, valde enim certè conueniens si:
 Si verò octopedalem, & malleum inde secueris,
 Trium palmarum curuaturam secao 10. palmarum curui.
 Multa praeterea curua ligna: ferro autem dentata e cum inue
 Domum, siue in monte quereas, siue in agro, (neris,
 Plonum: hoc enim bobus ad arandum firmissimum est:
 Nempe quum Atica Cereris famulus remoni infigans,
 Clauis adiunctum siue adaptauerit.
 Bina verò disshomito aratra, laborans domi:
 Dentatum & compactum: quoniam multū optimum sit.
 Siquidem alterum fregeris, alterum bobus inycias.
 E lauro autem, vel ulmo firmissima siue sunt,
 E quercu remonem, ex silice dentale, boues verò duos nomen
 tes
 Masculos comparato) horum. n. robur non imbecillum est)
 Adolescentes mensuram habentes. hi ad laborandū optimi,
 Non vtrique hi contentendes in sulco, laborando aratrum.
 Fregerint, opus verò imperfectum reliquerint.
 Hos autem simul quadragenarius iuuenis sequatur,
 Panem coenatus quadrupidum octo morsurum:
 Qui quidem opus curans rectum sulcum ducat,
 Non amplius respectans ad coetaneos: sed in opere
 Animum habens. hoc verò neque iunior alius melior
 Ad spargendum semina, & iteratam saionem curantem,
 Junior enim vir ad coetaneos euolat animo.
 Considera verò, cum vocem gruis audieris
 Alit ex nubibus quouis clangentis.
 Quae & arationis signum offerit, & hyemis tempus
 Indicat pluuia: cor autem rodus viri bobus carenis:
 Tunc sanè pascet curuos boues, domi detinens.
 Facile enim ductū est, par bouem da & plaustrum:
 Facile autem recusare, instans verò opera bobus.
 Inquit autem vir mentis compos: fabricatio plaustrum.
 Stultus etiam hoc nescit, centum esse ligna plaustri.
 Horum ante curam habere oportet, domi reponendo,
 Cum priuū igitur aratio mortalibus apparuerit,
 Tunc aggredere simul & serui & in ipse,
 Saccam & humidam arans, arationis ad tempus,
 Summo manè festinans, ut tibi se impleant arua.
 Vere verius, estate verò iterata non te fallat.

Pena quā
Deus in-
figit igna-
vis.

Præcepta
ad universam
fam. econo-
miam.

Pro crastina-
natio in re
domestica,
quàm sit
damnosa.
Autumni
descriptio.

Quo tem-
pore ligna
secanda
sint ad ro-
stica instru-
menta ido-
nea.
Aratri de-
scriptio.

**Materia
vnde de-
bent con-
fici aratra.**

Qua atare
elle de-
beat bu-
bulcus,

Quando arandam,

Grues hye
pis nütiz.
2. 6m 6m
24.

Qualis ter-
ra aranda
sit, & quo-
ties.

Nonalem vero serito adhuc leuē terram.
 Noualis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.
 Supplicā vero Ioui terrestri, Cererique casta,
 Prouentum ut impleant, Cereris sacrum munus,
 Ut primum incipis arare, cum extremum stua
 Manu capiens, stimulo bouum terga attigeris
 Quercum iemonem trahenium loto iuuenis aurem pone
 Seruus, ligonem tenens, negotium aubus faceffat,
 Semina abscondens. Indulstra enim optima
 Moralibus hominibus est: ignauia vero pessima.
 Sic quidem ubertate spica nutabunt ad terram,
 Si finem ipse postea supuer bonum praberit.
 E vasis autem eijcīs araneas. Et te spero
 Gausurum victu potum domi exilientem
 Latus autem peruenies ad canum ver, neque ad alios
 Respicias. Tui vero alius vir indigus erit.
 Si vero ad solis conuersionem araueris terram alman-
 Sedens motes, pauculum manu comprehendens,
 Obuerfim manipulos puluerulenus, nec valde gaudens.
 Feres autem in sporta, pauci vero te suspicient.
 Alias vero alia Iouis mens Aegiochi:
 Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
 Sin autem sero araueris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
 Quando cuculus canis quercus in frondibus,
 Primum delectat mortales super immensam terram:
 Tunc supier plus triduo, neque desinat,
 Non utique superans bouis ungulam, neque relinquens:
 Ita et serotina aratio tempestiue equalis fuerit.
 Animo autem bene omnia reconde, neque te lateat.
 Neque ver exoriens canum, neque tempestiua pluuia.
 Accede autem ene ad sedem, et ad calidam tabernam,
 Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
 Detinet, tunc sanē impiger vir valde domum augeat.
 Ne te mala hyemis difficultas opprimat,
 Cū paupertate: macilentia vero crassū pedē manu premas.
 Multa vero ignauus vir uanam ob spem expectans,
 Egens victus mala intra animum versat.
 Spes vero non bona indigentem vtrum fert,
 Sedentem in taberna, cui victus non sufficiens sit.
 Induca autem seruis, astate adhuc media existente.
 Non semper astat erus facie nidos.
 Mensem vero Januarium, malos dūs bobus nocentes omnes,
 Hunc vitate, et glacies, quae quidem super terram.
 Flante bore a molesta existunt,
 Qui per Thraciam equorum alticem lato mari
 Inspirans concutit, remugit autem terra et sylua:
 Multas vero quercus aliscomas, abietisque densas,
 Montis in vallibus deiciit, terra multos pascentis
 Incumbens, et omnis reboat tunc ingens sylua.
 Fera autem horrent, caudisque sub pudenda ponunt.
 Ea etiam quarum vellere cutis densa est, et quas
 Frigidus exsiliens perflat, hirsuta licet pectora habentes.
 Quotiam per bouis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.
 Etiamque per capram flat hirsutum ouium autem greges non
 uem.
 Eo quod annui ipsarum villis sunt, non perflat
 Vis venti borea: incertum vero senem facit.
 Ex per itenelis corporis virginem non perflat,
 Quae ad intra charam apud matrem manet,
 Nondum opera experta aurea Veneris,
 Benēque lota tenerum corpus, et pinguis oleo
 Unctā, noctu cubat intra domum.
 Tempore hyberno, quando excoffis polyphus sui pedē arrodit,
 In frigida domo, et in habitaculis tristibus.
 Non enim illi sol ostendit pabulum ut inuadat,
 Sed super nigrorum hominum populūque, et urbem.
 Vertitur, tardius autem emuētis Graecis lucet.
 Et tunc sanē cornuta bestia et incornuta syluicuba
 Misere dentibus stridentes per quercuum ualliam
 Fugiant: et passim omnibus id cūta est.

Ager dili-
 genter co-
 lendus &
 Deus in-
 uocandus.

Absque be-
 nedictio-
 ne diui-
 na irriti
 sunt labo-
 res.
 Sero arant
 qui solis
 conuerfa-
 tionem ex-
 pectant.

Arationis
 tempesti-
 uae iactura
 quando re-
 parari pos-
 sit.

Ignauiz
 comitica

Copiosa
 hyemis de-
 scriptio.

Lauaban-
 tur veteres
 & ungeba-
 tur.

Indigi ho-
 minis mi-
 seria.

Νειόν τ' ἀπείριν ἐπὶ κορυφίσσας ἀφείας.
 Νειός δ' ἀπείριν, πιδόν δ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Αρχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Χρὸν λαβόν, ἔρπον, βούν δ' ἀπὶ χροῖον.
 Εἰδόν, ἐλόντων μεσέφ, ὅτ' ἀπὶ χροῖον.
 Διόν, ἔχων μακίλιν, πόνον ὀρνίθεσσιν πιδόν.
 Στρώματα χαλκίον, ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Θυγόντες ἀπείριν, χαλκίον τ' ἀπείριν.
 Ὀδὲ καὶ ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εἰ τὸν ἀπείριν ὀπιδόν Ὀλυνπὶν τ' ἀπείριν.
 Εἰ δ' ἀπείριν ἐλόντων ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Γηθόντων, βίοντων ἐπὶ χροῖον τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Αὐχόμεν, ὅτ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εἰ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ηδύν, ἀμύσσει, ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ἀπείριν, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οἰσιν δ' ἐπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ἀλλοτὶ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ἀρχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εἰ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ηδύν, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Τοπείριν, τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Τῶν Ζεὺς ὅτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Μὴτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐτὸν δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εἰ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Μὴτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Πᾶν δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ὀρὴν χροῖον, ὅτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ἰσχυρὸν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Μὴτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Σὺν πινυ, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Πολλὰ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Χροῖον βίοντων, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ελπίς δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ηδύν, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Δέον τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐκ ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Μίλιν δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Τῶν δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Πιδόν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ὀτ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Πολλὰ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐρετ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Θύρετ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Τῶν δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Φυχρὸς τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Καί τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Καί τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐρετ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ἰσχυρὸν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Καὶ δ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ηδύν, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐρετ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Χροῖον βίοντων, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Ηδύν, ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Εὐχόμεν τ' ἀπὶ χροῖον ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Οὐρετ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Αλλ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Στρώματα, βίοντων τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Καί τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Απείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.
 Φυχρὸς τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν τ' ἀπείριν.

465

470

475

480

485

490

495

500

505

510

515

520

525

530

Moderata
quies de-
betur qui-
bus labo-
ris neces-
sitas impos-
ta est.

Vindemia-
rum tem-
pus.

Navigatio
nis præce-
pta.

χ. οὐραν-
ος.

Tempus
navigan-
di.

Omne vitium deposueris sufficientem intra demum,
Seruum domo carentem conducere, & sine liberis ancillam.
Inquire iubet: molesta est autem qua liberos habet ancilla.
Et canem dentibus asperum nutrito, nec parcas cibo,
Ne quando tibi interdiu dormiens vis facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas ut tibi sit
Bobus ac mulis annuum pabulum, sed postea
Seruus refocillet chara genua, & boues soluantur.
Quum verò Orion & Sirius in medium venerit
Cælum, arcturum autem inflexerit rosea digitis Aurora,
O Persa, tunc omnes decerpe domum vuas:
Exponito verò soli decem dies, totidemque noctes,
Quinque autem adumbrato, sexto in vasa haurio
Dona letitia datoris Bacchi. Sed postquam utique
Pleiadesque hyadesque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor esto
Tempestiua. annus verò per terram accommodus sit.
Quod si te navigationis periculosa desiderium cepit,
Quando utique Pleiades robur valdum Orionis
Fugientes, occiderint in obscurum pontum,
Tunc certe variorum ventorum stridunt flamina,
Et tunc ne auxilium naues habe in nigro ponto.
Terram autem operari memineris, ita ut te iubeo.
Nauem verò in continentem trahito, munusque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Semina exhausta, ut ne putrefaciat Iouis imber.
Instrumenta vero congrua omnia domi tua reponet,
Ornatu conseruans naui alis pontigrade.
Clauum verò fabrefactum super funem suspendito.
Ipse autem tempestiuam expectato navigatione dum veniat.
Tuncq; nauem celere ad mare trahito, intus verò onus
Aptum imposito, domum ut lucrum reportet.
Quemadmodum meusque pater, & tuus, stultissime Persa,
Nauigabat nauibus victus indigus boni.
Qui olim & huc venit, immensum pontum emensus,
Cum Aeolide relicta, in naui nigra:
Non reditus fugiens neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam Iupiter hominibus dat.
Habitu autem prope Heliconem misero in vico
Astra, hyeme mala, estate autem molesto, nunquam bono.
Tu verò o Persa operum memor esto
Tempestiuorum omnium: de navigatione verò maxime.
Nauem paruat laudato, magna verò onera imposito.
Maius quidem onus, maius verò lucrum ad lucrum
Erit, siquidem venti malos abstineat flatus.
Quando ad mercaturam verso imprudente animo,
Volueris & debita effugere, & famem inamœnam,
Ostendam autem tibi modos multifoni maris,
Esi neque nauigandi petitis, neque nauium.
Neque enim unquam nauis profectus sum ad latum mare,
Nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Graeci
Expectata tempestate, magnum collegerunt exercitum
Grecia sacra, ad Troiam pulchris feminis præditam.
Illic ego ad certamina strenui Amphidamantis,
Chalcidæque traieci, prædeliberata verò multa
Certamina instituerunt iuuenes magnanimi, ubi me dico
Carminibus viclorem tulisse tripodem aurium.
Quem ego quidem Musis Heliconiæ dicauit,
Vbi me primum sonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantum nauium expertus sum, multos clauos habentium.
Sed tamen dicam Iouis consilium Aegiochi.
Musa enim me docuerunt diuinum carmen canere.
Dies quinquaginta post versiones solis,
Ad finem progressus astatis laboriosa tempore,
Tempestiua est mortalibus navigatio, nec certe nauem.
Fregeris, neque homines perdidit mare,
Nisi sciens Neptunus terra quassator,
Aut Iupiter immortalium rex velis perdere.
In his enim summa est simul bonorumque malorumque.

Πάντα βίον καταβαίει παρὰ μὲν οὐρανὸν ἔνδον οἴκου,
Θῆτ' αἰὲν ποιεῖται, καὶ ἄτακτον εἶδον
Διζέει καὶ κέλομαι, χαλεπὴ δ' ἀποπόρτις εἶδος.
Καὶ κίνα χαρὰς ἔδωκεν ταῖς κοίταις, καὶ φέει οἶκον
Μὴ ποτὶ σ' ἡμετέριος αἶψα δὴ χεῖμα δ' ἔλθῃ.
Χέρτων δ' ἐποκομίσαι καὶ συρφετὸν, σφραγίσαι τὸ εἶν
Βοῖσι καὶ ἡμιόνοισιν ἐπέτατον, αὐτὰρ ἔπειτα
Διμῶς ἀναβῆσαι φίλα γυναικῶν, καὶ βέλεσθαι.
Εὐτ' αὖ δ' ὠκυμένη καὶ στείηται ἐς μέσον ἑλθῇ
Οὐρανὸν ἀρκέσειν δ' εἰσὶν ἡρόδοτος καὶ πῶς,
Ω Πέρση, τότε πάντας ἀποδρεῖται οἶκος δὲ βότρυς
Διζέει δ' ἡγήσει δὴ καὶ τὸ ἡματι καὶ δὴ καὶ νύκτας
Πέντε ὅσονταί, ἐκπύει δ' εἰς ἀγρὸν ἀβύσσου
Διωνύσου πύλινον δ' αὐτὰρ ἐπὶ δὴ
Πληιάδες δ' ὕαδες τε τὸν δὲ δὴν ὠκυμένη
Διωώσιν, τότε ἔπειτα ἀέριτα μεμνημένη
Ωραίου πλείον δ' ἐχέει χρόνος ἀβύσσου
Εἰ δὲ σε ναυπλῖν δὲ καὶ πλείον ἡμετέριος αἶψα
Εὐτ' αὖ πλείον δὲ δὴν ὠκυμένη
Φόβοντα πῶς ἐπὶ καὶ μετέπειτα πόντον,
Δὴ τότε πάντων ἀέριον δύσιν αὐτὰ
Καὶ τότε μετέπειτα ἡμετέριος αἶψα
Γυνὴ δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένη, ὡς σε καλῶς
Νῆα δ' ἐκπύειν ἐρύσαι, πύλινον τε λίθοισιν
Παύσειν, ἐπὶ ἡμέρας ἀέριον μετέπειτα ὕρον αἶψα
Χείμας δ' ἐργάζεσθαι, ἵνα μὴ πύλινος αἶψα
Οὐκ αὖ δ' ἐπὶ μὲν πάντα τὰ ἐχέει καὶ οἶκος
Εὐκόσμως σελίσας νῆος πέρα πύλινον
Πύλινον δ' ἀέριος ἀέριος καὶ μετέπειτα
Αὐτὸς δ' ὡς αἶψα μετέπειτα πύλινον ἑλθῇ
Καὶ τότε νῆα δὴν ἀέριος ἑλθῇ ἐν δὲ τε φόβον
Αἶψα δὴν ἐργάζεσθαι, ἵνα οἶκος καὶ μετέπειτα
Ὡς αὖ δὴν τε πάντων καὶ σέλιος καὶ μετέπειτα Πέρση,
Πλείον δὴν καὶ βίον καὶ μετέπειτα ἐλθῇ
Ὡς ποτὶ σ' ἡμέρας ἀέριος πύλινον αἶψα
Κύμῳ Αἰολίδα καὶ μετέπειτα, ἐν νῆι μετέπειτα
Οὐκ αὖ δὴν καὶ οὐδὲ πύλινον τε καὶ ἐλθῇ
Αἶψα καὶ πύλινον, τὴν Ζεὺς ἀέριος δὴν
Νάσσει δ' ἀέριος ἑλθῇ ἐν νῆι καὶ μετέπειτα
Αἶψα, καὶ καὶ δὴν ἀέριος αἶψα ἐλθῇ
Τὴν δ' ὡς Πέρση ἐργάζεσθαι μεμνημένη
Ωραίου πάντων, καὶ ναυπλῖν καὶ μετέπειτα
Νῆα δὴν αἶψα, καὶ μετέπειτα δὴν ἐν φόβῳ δὴν
Μετέπειτα καὶ φόβον, καὶ μετέπειτα δὴν καὶ μετέπειτα
Εὐτ' αὖ δὴν ἐπὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Βούλῃ δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Διζέει δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Οὐτ' αὖ δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Οὐδὲ πύλινον καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν δὴν Αἰολίδα, καὶ ποτ' Αἶψα
Μετέπειτα καὶ μετέπειτα, καὶ μετέπειτα αἶψα
Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν δὴν Αἰολίδα, καὶ ποτ' Αἶψα
Εὐτ' αὖ δὴν ἐπὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Χαλκίδα δὴν ἐπὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Αἶψα δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Υμῶν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Τὸν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Εὐτ' αὖ δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Τὸν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Αἶψα καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Μοῦσαι γὰρ μὴ ἐπὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Ἡματι καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Εἰς τὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Ωραίου καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Εἰ μὴ δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα
Ἡ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐλθῇ οἶκον
Εν τοῖς δὴν καὶ μετέπειτα καὶ μετέπειτα αἶψα

Τίμους δ' ἀδικεῖντες τ' αἰσῶν, καὶ πάντος ἀπῆμων
 ἔρχεται· τότε γὰρ δούλι' αἰμαῖσι πίπθαι.
 Ἐλκεῖν ἐς πόντον, ὅρμητι δ' εὖ παῖτα τίθειται.
 Σπυῖδ' ἐν δ' ὅπῃ τόχῃσιν πάλιν οἰκόνδε νείσσει·
 Μυθεῖ μῦθεν εἰνόν τε γόνυ καὶ ὀπταίνων θυμῶν,
 Καὶ χρεῖων ἐπὶ πάντα νότοις τε δ' ἔφας αἰνῶν,
 Ὅστ' αἰεὶν θαλάσσαν ὀμῶρπιπος Διὸς οὐβερῶ
 Πολλὰ καὶ πωρεῖν χαλεπὸν δὲ τε πόντον ἐθνεύει.
 Ἀλλ' αἰεὶνός πελῆται πλῆθ' αἰδρώποισιν,
 Ἥμος δ' ὅτε πᾶσιν ὄσων τ' ἐπὶ βλάσῃ καρήνῃ
 Ἰχθ' ἐποίνουσιν, τόσων πᾶσι αὖθις φανείν
 ἐν κράτ'· ἀκροτάτῃ τὸτ' εὖ αἰσῶτος ὅτι θαλάσσαν
 Εἰσαίνος δ' ὅτ' πέλεται πλῆθ' αἰμὴν ἔργω
 Αἰνῆν, οὐ γὰρ ἐμὸν θυμὸν καχέεισιν μὲν ὄντιν,
 Ἀρπακτὶς χαλεπὸς καὶ φύροισι κακός· ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ
 Ἀνδρῶπων ῥέζουσιν αἰδρεῖσθαι νόοιο.
 Χρημᾶτα γὰρ ψυχὴν πέλεται δολοῖσι βροτοῖσι.
 Δεινὸν δ' ὅτι θνήσκῃ μὲν κύμασιν, ἀλλὰ σ' αἰσῶ
 Φορᾷ ἔδωκε τὰδ' ἐπὶ τὰ μὲν φρεσὶν ὅσων ἀρροδῶν.
 Μὴδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθειται·
 Ἀλλὰ πλῆθ' ἀλείπειν, τὰ γὰρ μείνορα φορτίζει δῶκε.
 Δεινὸν γὰρ πόντος μὲν κύμασιν πιπᾶται κύματα
 Δεινὸν δ' εἰ καὶ ὅτ' αἰσῶτος ὄντων ἀχθῶν ἀείρας,
 Ἀζῖνα καυδῶνται, τὰ δὲ φορτὶ αἰσῶν ὀνείν.
 Μείγῃ φυλάσσεται, χαμῶς δ' ὅπῃ πᾶσιν αἰετος.
 Ὡραῖ αὖτ' ἐν γυῖασι, τὸν πατὴρ οἶκον ἄγειται,
 Μῦτ' ἐπιπνέοντι ἐτίον μάλα πολλὰ σπολεῖ πόντος,
 Μῦτ' ὅπῃ τοῖς μάλα πολλὰ μῦθος δὲ τοῖς αἰετῶν ὄντων
 Ἡ δὲ γυνὴ τέττερ' ἐβόη, πᾶσι πῶ γὰρ μῦθος.
 Παρδανίαν δὲ γαμῖν, ὥς κ' ἵστα κατὰ διδῶν.
 Τῶν γὰρ μάλιστα γαμῖν ὅπῃ σῶντι ἐγγυθὶ νῆας·
 Πᾶντα μὲν αἰετὶς ἰδὼν, μὴ γνῶσις χαρμᾶτα γνῶναι,
 Οὐ μὲν γὰρ πόντος αἰετὶς ἀνὴρ λείπειτ' ἀμείνων
 Τῆς ἀραδῆς, τῆς δ' αὐτὴ κακῆς ἐρίζων ἄλλος,
 Δειπνολόχῃς ἢ τ' αἰσῶν καὶ ἰφθίμῳ ὄντων ἰόντα
 Εὐεῖ ἄτερ θαλάσσης, καὶ αἰετὶς γὰρ αἰσῶν δῶκεν.
 Εὐ δ' ὅπῃ ἀθανάτων μακρῶν πευλαγμῶν αἰετῶν,
 Μὴδ' ἡσυχίᾳ ἴσον ποιεῖσθαι ἔταρεν·
 Εἰ δὲ καὶ πνέουσιν, μὴ μιν σπέρτερος κακὸν ἔρξῃς.
 Μὴδ' ἐπὶ δῶκεν γλῶσσης χέειν, εἰ δὲ καὶ ἀνὴρ
 Ἡ πῆπος ἐπὶ πῶν ἀποδύμενον καὶ καὶ ἔρξῃς,
 Δίδε ποταμὸν πνέουσαν μακροῦ μὲν αἰετῶν αἰετῶν
 Ἡ γὰρ ἐς φιλοπῆτα, δῖον δ' ἐπὶ δῶκεν ὄντων ἀνδρῶν,
 Δεῖσθαι, δὲ αἰετῶν αἰετῶν ἀνὴρ ἀλλοτὶ ἀλλοτὶ
 Ποιῶνται, σὲ γὰρ μὴ πόντος κατελεγεῖτο ἔτιδος.
 Μὴδ' πολὺ ζῶντων μὴδ' ἀζῶντων καλεῖσθαι,
 Μὴδ' κακῶν ἑτέρων μὴδ' ἐδῶν νηκεῖσθαι.
 Μὴδ' ποτ' οὐλομένην πνέουσαν θυμῶν ὄντων αἰετῶν
 Τέτλαδ' ὄντων ἑκὼν μακρῶν ὄντων αἰετῶν ὄντων.
 Γλαυκῆς τοῖς ὄντων ὄντων ἐν ἀνδρῶν ποισιν αἰετος
 Φειδωλῆς, πνέουσα γὰρ αἰετῶν καὶ μὲν ὄντων ὄντων.
 Εἰ γὰρ κακὸν αἰετος, τὸ καὶ αὐτὸς μείζων ἀκούσας.
 Μὴδ' πολὺ ζῶντων αἰετος δὲ πνέουσα αἰετῶν,
 Ἐκ κοινού πνέουσα γὰρ αἰετῶν, δαμῶν τ' ὄντων.
 Μὴδ' ποτ' ὄντων αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν ὄντων
 Χρὸν αἰετῶν, αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν.
 Οὐ γὰρ ποῖα καλῶσι, ἀποπνέουσι δὲ τ' ὄντων.
 Μὴδ' αὐτ' ὄντων τετραμῶν αἰετῶν ὄντων.
 Αὐτὰρ ἐπὶ καὶ δῖα μακροῦ μὲν αἰετῶν αἰετῶν,
 Μῦτ' ἐν εἰδῶ μὲν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν.
 Μὴδ' ἀπορμῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν.
 Ἐξῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν.
 Ἡ ὄντων αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν.
 Μὴδ' αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν
 Ἐστὶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν
 Μὴδ' αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν
 Στ' ἀμῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν
 Μὴδ' ποτ' αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν αἰετῶν

Tunc verò facilisque atra, & mare inuocatum,
 Tranquillum: tunc naue[m] celerem ventis fiet.
 670 Trahito in pontum, onus verò omne bene colloca.
 Propera auem quàm celerrimè iterum domum redire.
 Neque verò expectato virumque nouum, & autumnalem.
 Et hyemem accedentem, neque molestos flatus, (imbrem,
 Qui concutiat mare, sequutus caelestem imbrem.
 675 Multum, autumnalem: difficile[m] verò pontum facit.
 Sed alia verna est nauigatio hominibus:
 Neque cum primum quantum incedens cornix
 Vestigium fecit, tantum solus homini appareant.
 Summa in sicu, tum sane imperu[m] est mare.
 680 Verna autem hec est nauigatio, non ipsam ego tamen
 Probo, neque enim meo animo grata est,
 Quia rapax, egre quidem effugeris malum, sed tamen & hæc
 Homines faciunt stultitia mentis.
 Pecunia enim anima est m[er]itis mortalibus.
 685 Miserum verò est mori in fluctibus. Verum te iubeo
 Considerare hæc omnia in animo, ut tibi consulo.
 Ne verò intra naves omnem substantiam cauas pone:
 Sed plura relinquit, pauciora verò imponito.
 Miserum enim ponti in fluctibus in malum incidere.
 690 Miserum etiam siquid in curru[m] prægrandæ nauis impones
 Atque fregeris, onera verò intereant.
 Mediocritatem observa: occasio verò in omnibus optima.
 Maurus autem uxorem tuam ad domum ductus,
 Neque triginta annis valde multum deficiens,
 695 Neque superans multum: nuptiis verò tempestiue hæc.
 Mulier autem quarto supra decimum anno pub[er]escat, quinto
 Virginem verò ducto, ut mores castos doceas. (nubat.
 Eam verò potissimum ducto, quæ te prope habitat (ducas.
 Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibria
 700 Neque enim muliere quicquam vir fortius melius
 Bona: rursus verò mala non durius aliud,
 Comestatrice, quæ virum tamesi fortem,
 Torret sine face, & cruda senecta tradit.
 Bene verò animæ aduersionem in immortalium deorum obser-
 uatio.
 705 Neque fratri æqualem facito amicum.
 Quod si feceris, ne ipsum prior malo officias.
 Ne verò mentiaris lingue gratiam. Sin autem cõperis
 Aut verbum aliquod loquutus infestum, aut faciens,
 710 Bis ianum panis memineras. Sin verò rursus
 Redeat ad amicitiam, panem autem veli prestare,
 Suscipe, miser namque vir amicum aliàs alium
 Facit. te verò ne quid animo coarguat vultus.
 Ne verò multorum hospes, neque nullius hospes dicaris.
 Neve malorum socius, neque bonorum conuiuiator.
 715 Neque unquã miserã pauperiẽ, animi cõsumpticẽ hominis
 Sustineas exprobrare, diuorum munus immortalium.
 Lingua certe thesaurus inter homines optimus
 Parca: plurima verò gratia ad mensuram euntis.
 720 Quod si malum dixeris, forsã & ipse malus audiat.
 Neque publici conuiuii grauis accessor esto.
 Nam ex publico plurima gratia sumptusque minimus.
 Neque unquam de mane lous libato nigrum vinum.
 Manibus illotis, neque alijs immortalibus.
 Neque enim illi exaudiunt, respuunt verò etiam preces.
 725 Neque contra solem versis erectis meior:
 Sed postquam occiderit, memora usque ad orientem,
 Neque in via, neque extra viam progrediendo meior,
 Neque denudatus, deorum quippe noctes sunt.
 Sedens verò diuinus vir, & prudens,
 730 Aut idem ad parietem accedens bene septi atrij,
 Neque pudenda semine pollutus intra domum
 Focum iuxta reuelato, sed caueto.
 Neque ab infami sepulchro reuertis
 Seminato progeniem sed deorum à conuiuio.
 735 Nec unquam perennium fluiorum limpidam aquam

Simul &
semel om-
nem sub-
stantiam
trari non
esse com-
mittere dō.

28. *reptant*
Matrimo-
nij ptace.
pta.

Vxor quas
lis deligen
da

Amicus
fratri non
proponen-
dus.

**Amicentum
diuverticula
non debet
esse diu
na.**
28.11.11

Paupertas
vis vis

Elegis dī
Cum de
tentio.

Des Saers
reuerent
sint tra-
standz.

28. with
you,

Modeli praca

Πέντες δ' ὁρμαίνουσι, ἐπὶ χαλεπαῖ τε καὶ αἶνας.
 Ἐν πέμπτῃ γὰρ φασὶν ἑστάναι ἀμφοτέρωθεν,
 Ὀρεσὶ πέντε ὡς τὸν ἑστάναι τὰς πέντε φασὶν ὅρους.
 Μέσῃ δ' ἐξ ὁδοῦ Διὸς ἑστάναι ἑστάναι
 Εὐμαλ' ὀπίσθῃθεν ἐστάναι ἑστάναι
 Βάλλειν ὑποτόμῃν τε ταύρην θαλάμῃν αὖ δόρῃ,
 Νῆα τε ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τετράδ' δ' ἀμφοτέρωθεν πέντε ἀμφοτέρωθεν
 Εἰναι δ' ἡ μέσῃ δ' ὁδοῦ ἑστάναι ἑστάναι.
 Πρώτῃ δ' ἐστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Ἐδλὴ γὰρ γὰρ τ' ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Ἀνέει τ' ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Παύει δ' αὖτ' ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Ἀρξάδαι τε πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Βοῖσι καὶ ἡμίονοις καὶ ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Νῆα πολυχλήδαι δόλῳ ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Εἰρμήναι, παύει δ' ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τετράδ' δ' ὅλα πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Μέσῃ δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Αἰδὲ ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Αἰδὲ ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Αλλ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Αλλ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Εἰδὲ ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Ὀρεσὶ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.

40

45

50

55

60

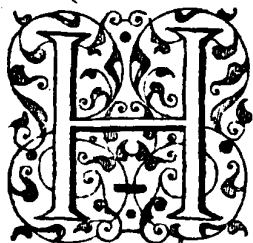
Quintus vero enitao: quia difficile sunt, & graues.
 In quinta enim aiunt furas obambulare,
 Periturum vindicantes, quod malum Contentio genuit per-
 Media vero septima Cereris sacrum munus (haris.
 Diligenter inspiciens, bene aequata in ara
 Venulato, roborumque sector incidiso cubicularia ligna,
 Nualiaque ligna multa, & qua nauibus congrua sunt,
 Quarta vero incipio nanes compingere hianes.
 Nona autem media pomeridiana melior dies.
 Prima vero nona prorsus innoxia hominibus.
 Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
 Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala dies.
 Sed pauci rursus sciunt tertium nonum mensis optimum.
 Implendis dolijs, & sub iugum ponendo collo
 Bobus & mulis & equis celeribus.
 Naem bene clauatam celerem in nigrum pontum
 Trahis: sed pauci vera intellegunt.
 Quarta vero aperi dolum, pra omnibus sacra dies est
 Media, pauca vero rursus post vicesimam mensis opti-
 Aurora viginte, pomeridiana vero est deterior. (mam,
 Et ha quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cetera autem incerte, sine sorte, nihil ferentes.
 Sed alius aliam laudas, pauci vero norunt.
 Interdum nouerca est dies, interdum mater.
 Harum beatisque & felix, qui hac omnia
 Sciens operatus fuerit, inculpatus diis.

ἡ δὲ δι-
α-
μα.

ἡ φησὶν

ἡ δὲ δι-
α-
μα.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
 ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΟΙΗ ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 καὶ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 ἑστάναι πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.

Εἰδὲ τε μετὰ τὸν γὰρ ὅπως ἑστάναι
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.
 Τῶν δ' ὁδοῦ πέντε ἀμφοτέρωθεν ἑστάναι.

5

10

15

20

25

30

HESIODI OPVS DE
 SCVTO HERCVLIS.

EV qualis relinquens domos & Commen-
 patriam terram;
 Venu ad Thebas, ad similem
 Marti Amphitryonem,
 Alceme, filia populos seruans
 Electryonis:
 Qua cerre mulicrum genus orna-
 bat formae arum.
 Et pulchritudine & magnitudi-
 ne, animo autem nulla contendebat.
 Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbentes.
 Huius & ab capite, & palpebris nigris,
 Tale spirabat, quale & aurea Veneris.
 Qua & tantum in animo suum honorabat maritum,
 Quantum nondum aliqua honorauit mulierum facine aru.
 Atamen patrem bonum interfecit vi domans,
 Fratri pro bobus relinquens autem ille patriam terram,
 Ad Thebas supplex veni, scuta ferentes Cadmeos,
 Vbi ille domos habitauit cum pudica vxore,
 Scorsum sine desiderato amore, non enim sibi licuit
 Prius lectu cōscendere pulchras furas habētis Electryonis, pri.
 Quam cedere vilius esset fratrum magnanimitum
 Sae vxoris, acrique combussisset igne vicos
 Vtrorum heroum, Taphiorum & Teleboarum.
 Sic enim sibi constitutum erat, dii autem testes erant.
 Quorum ille curabat iram, & festinabat quam celerrime
 Perficere magnum opus, quod sibi ex fono fas erat.
 Hunc autem simul cupientes & belli & persecutonis
 Boeoti percussore equorum, super scuta spirantes,
 Et Locri breuib. armis pugnatores, & Phocēses magnanimitum
 Sequēbantur. dux autem istis erat bonus filius Alce,
 Factabundus populis, pater autem hominumque deorumque
 Aliud consilium texebat in mentibus, ut diis (generaret
 Et hominibus artium inuentioribus nocuenti expulso rem.
 Statim vero descendit ab olympo dolum mentibus fruens,
 Desiderans amorem bene cuncta mulieris.
 Nocturnus: cui autem venus Typhaonium. Tūc autē rursus
 Phicium summum ascendit consultor supplex.

danu Ale-
mene quae
Amphi-
tryonem
patri in-
terfecit
sequuta
est.

Exemplū
amoris cō-
iugalij.

Occasio
belli fuisse:

Catalogus
populorū
qui Am-
phitryonē
sequuti
sunt.

ἡ φησὶν
Cur Iupi-
ter Alc-
mene con-
cubuit
penitit.

Ubi sedens mentibus cogitauit stupenda opera. (Electryonis
 Eadem quidem enim nocte extensum pedem habentis filiae
 Lecto & amore iustus est, & perfecit desiderium.
 Eadem autem & Amphitryon populorum defensor, inchoans
 Perfecto magno opere venit suam domum. (heros
 Neque ille ad famulos & pastores agrestes
 Perrexit ire, priusquam sua uxoris conscenderet lectum.
 Talis enim cor cupiditas cupiebat pastorem populorum.
 Ut autem quando vir libenter effugeret calamitatem
 Acgritudine ab molesta, vel etiam a foris vinculo.
 Sic tunc Amphitryon graui labore defunctus,
 Libenterque & amice suam domum peruenit.
 Nocturnus autem concubuit sua cum veneranda uxore,
 Delectatus donis valde pulchra Veneris.
 Illa autem Deo domita, & viro longè prestantissimo
 Thebis septem portas habentibus gemellos generauit filios.
 Non tamen similia sapientes fratres quamuis fuerunt.
 Hunc quidem peiorè, illi autem rursus multo meliorè viri,
 Grauemque fortisne vim Herculeam.
 Hunc quidem subdomita nigras faciei nubes Iouis Saturnio,
 Sed Iphicleum lancea seruans populos Amphitryoni,
 Distinctum prolem, hunc quidem mortali viro admixta
 Illum autem Ioui Saturnio, deorum imperatori omnium.
 Qui & Cygnum interfecit Martis filium Magnanimum.
 Inuenit enim in luco longè sagutantis Apollinis
 Ipsum & patrem suum Martem insatiabilem bello,
 Armis coruscantes, splendorem ut ignis ardentis,
 Stantes in curru, terram verò verberabant veloces equi
 Pungentes ungulis. pulvis autem circa ipsos utrinque spar-
 Trita multiplicatis curribus & pedibus equorum. (gebatur
 Currus autem bene facti & canthi circumstrepabant.
 Equis currere cupientibus letatus autem est Cygnus irrepre-
 sperans Iouis filium bellicosum, & aurigatorem (hensibilis,
 Ferro scindere, & inchoare arma spoliare.
 Sed sibi factas supplicationes non exaudiuit Phoebus Apollo.
 Ipse enim sibi concitauit vim Herculeam.
 Omne autem nemus & templum Apollinis Pegasei
 Splendebat ab orans Dei armisque & ipsum.
 Iguis autem tanquam ab oculis splendebat. Quis autem illi
 Sustinisset mortalis existens obuiam moueri,
 Præter Herculeum, & inchoare Iolaum?
 Illorum enim magnæque vis, & manus intangibiles
 Ex humeris extendebatur in fortissimis membris.
 Qui tunc aurigam affatus est fortis Iolaum.
 O heros Iolæ, mortalium longè charissime omnium.
 Certè contra immortales beatos, qui cælum habitant,
 Peccauit Amphitryon, quædo bene coronatâ matris Theben
 Venit, linguens Thyrrinthum bene adificatum oppidum,
 Interfecto Electryone boum causa laias frontes habentem.
 Venit ad Creontem, & Heniochâ extensum populi habentem.
 Qui ipsum amice exceperunt, & omnia necessaria præbue-
 r. Ias est supplicibus honoraruntque procul magis. (vult
 Vniebat autè letus cum pulchros pedes habente Electryona
 Sua uxore. Celeriter autem nos vertentibus annis
 Nati sumus, neque mentibus similes, neque intellectui,
 Et tuus pater & ego, huius quidem mentis eripuit Iupiter,
 Qui relinquens & suam domum, & suos parentes,
 Venit honoraturus iniquum Eurysthemum.
 Miser, profecto valde suspirabat, in futurum
 Suam calamitatem dolens, quæ non renouabilis est.
 Sed mihi fortuna molesta commisit certamina,
 O chære, sed in citius cape habenas purpureas, (gens
 Equorum pedibus velocium, valde autè mentibus audacia au-
 Recte habeto velocem curruum, & pedibus velocium robur
 equorum.
 Nihil subnatiui fragorem Martis homicide,
 Qui nunc vociferans circumferit sacrum nemus
 Phœbi Apollinis longe-sagutantis regis,
 Attamen quamuis fortis existens satiatui bello.
 Hunc autem vicissim alloquimur est irreprehensibilis Iolaus:

Hercules
 & Iphiclei
 comparatio.

Vbi & quo
 modo Her-
 cules inci-
 derit in Cy-
 gnum.

Posterita-
 tē aliquan-
 do maiori
 suorum sce-
 lera luere.

Adhorta-
 tio.

Ενθα κεινέσθην, & φρεσὶ μέλειτο δέσπελα ἔργα.
 Αὐτὴ γὰρ νυκτὶ Τανυσφύρης Ηλεκτρυόνης
 35
 εὐνή, & φιλόπτη μίση, τέλειεν δ' ἄρ' ἐκείδωρ.
 Αὐτὴ δ' Ἀμφίτρυον λαοῦτο, ἀγλαὰς πρὸς
 ἐκτελέσας μετὰ ἔργον, ἀφικέτο οὐδὲ δόμονδε.
 Οὐδ' ἔγ' ἐπὶ δ' ὤμων & περιφάας ἀγροίας
 40
 ὦρτ' ἵεναι πρὶν γ' ἢς ἀλόχου ὀπίσθι μῆλαι δ' ἄνῃς.
 Τοῖσιν γὰρ κραδίην πύδος αἰνυτο ποιοῦσα λαόν.
 Ὡς δ' ἔτ' αἰὲρ ἀσπασσον ὥσπερ σφύγγη χαλκίτητα
 Νέσσυ ὥσπερ ἀφ' Ἀλφειῆς, & κρατερεὶ ὥσπερ δ' ὁμοῖοι,
 45
 Ὡς ῥα τὸτ' Ἀμφίτρυον, χαλεπὸν πόνον ἐκταλὺ πύσας,
 Ἀσπασίως τὴν φίλως τὴν ἐν δόμον ἐσπεύκων.
 Παννύχῃ δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδίνῃ φάλακτι,
 Τὴν ποῦ μὲν δώρεσι πολυχύστου Ἀφροδίτης.
 Ἡδὲ, δὲ δ' ἐμὴν δόμον & αἰεὶ πολλὸν ἄριστον,
 50
 Θάλλει ἐν ἐπαύλῳ διδυμάονε γένετο παῖδιν,
 Οὐκ ἔδ' ὅμοι φερέντες (κασιγνήτω γὰρ ἡδὲ ἡδὲ)
 Τὸν μὲν χεῖρεσσι, τὸν δ' αὖ μὲν ἀμείνονα φῶτα,
 Δεινὸν τε κρατερεὶν τε βίβην Ηρακλῆϊ.
 Τὸν μὲν, ὥσπερ ἀνδρῶν καλαρεῖν Κρονίωνι,
 Αὐτὸν Ἰσχυρὸν γὰρ δορυσάων Ἀμφίτρυονι,
 55
 Κακὴν δὲ μὲν ἡδὲ τὸν μὲν, βερεῖται ἀδρὶ μίχιστον,
 Τὸν δ' ἄρ' ἐν Κρονίωνι δῶκεν σημαίνει παῖτιν.
 Ὡς & Κύνον ἐπὶ φρεσὶν Ἀρπυιάδην μετὰ θυμῷ
 Εὐρε γὰρ ἐν τῷ μὲν ἐκταλὺν Ἀπόλλων.
 Αὐτὸν γὰρ πατὴρ ὃν Ἀριὼν ἀπὸν πολέμοιο,
 60
 Τὸν γὰρ λαοπομπῶν σέλας ὥς πυρὸς αἰδομένηιο.
 Ἐσθλὸν ἐν δὲ φρεσὶ, ὥσπερ δ' ἐκταλὺν ὀκλῆς ἵπποι,
 Νύκτεσσι χεῖρεσσι κόμισ δ' ὥσπερ ἀμφιδόδ' ἡνι.
 Κοπιῶν μὲν πλεονεχίῃ ὥσπερ ἀμείνονα ἵππων
 Ἀρματα δ' ἀποκίοντα & ἀπύργας ἀμφοτέρωθεν
 65
 Ἰππων ἱερώων, κατὰ φρεσὶν Κύνον ἀμύμων,
 Ἐλπίδων δ' αὖτε ὥσπερ ἀπὸν ὡς ἰσχυρὸν τε
 Χαλκὸν δ' ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἀλλὰ οἱ δ' ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπὶ φρεσὶ βίβην Ηρακλῆϊ.
 70
 Παῖδ' ἄλλος γὰρ βωμὸς Ἀπόλλωνος Παγασαίου
 Λάμπην ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Πύρ δ' ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἐτλὴν δ' ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Πλὴν Ηρακλῆϊ γὰρ κινδύλου Ἰσχυρῷ
 75
 Κείνον γὰρ μετὰ τὴν βίβιν & χεῖρες ἀπὸν
 Ἐξ ὡμων ἐπὶ φρεσὶν ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ὡς ῥα τὸτ' ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἡρὸς δ' Ἰσχυρῷ βερεῖται πολὺ φίλτατα πᾶσι τῶν,
 80
 Ἡπὶ μὲν ἀθανάτοισι μάχας, τοῖσιν δ' αὖτις ἐχέοντι,
 Ἡλὶτιν Ἀμφίτρυον, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἡλὶτιν Ἀμφίτρυον, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Κτείνας Ηλεκτρυόνα, βωμὸν ἔσθλ' ἀρμυροπῶν.
 85
 Ἰκατο δ' ἐν Κρόνῳ & Ἡφίστῳ τὰν ὡς ὡς.
 Οἱ γὰρ μὲν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἡ δὲ μὲν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ζῶς δ' ἀμείνονα σὺν ἑσφύρῃ Ηλεκτρυόνη
 Ἡ ἀλόχου, τῶν γὰρ ἀμείνων ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Γενόμεθα, οἱ γὰρ φιλῶν ἐκταλὺν οἱ γὰρ νύκτα,
 90
 Σὺς γὰρ πατὴρ γὰρ ἐγὼ, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ὡς ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ὡς ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Σχετλῆϊ γὰρ πολλὰ μετεσφάλλεται ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 95
 Ἡ γὰρ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Αὐτὸν γὰρ ἐμὴν δόμον χαλεπὸς ἐπὶ φρεσὶν αἰδομένηιο.
 Ὡς ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ἰππων ἀμείνων μὲν γὰρ φρεσὶ δόμον αἰδίων,
 100
 Ἰδὺς ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Μῆδεν ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Ὡς ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Φοῖβον Ἀπόλλων γὰρ ἐκταλὺν ὡς ὡς.
 Ἡμῶν γὰρ κρατερεὶν ὡς ὡς, ὥσπερ ἀπὸν ὡς ὡς.
 Τὸν δ' αὖτις φρεσὶν ἀμείνονα Ἰσχυρῷ.

Ηδὲ γ' ἡ μάλα δὴ π' πατρὶ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμᾶσθ' ἐν κεφαλῇ, καὶ ταυρεῖ· Ἐννοσάμεθ',
 ὅς θ' ἔβας κρήνημον ἔχει, ρυτίται τε πόλιν α·
 Οἷον δὴ καὶ τὸνδε βροτῶν κρατερεῖν τε μήχαν τε
 Σας ἐς χεῖρας ἀγούσιν, ἵνα κατέθ'· ἰδούτ' ἀφῆαι.
 Ἀλλὰ γὰρ εὖ ποτε τὰ δ' ἄφῆα, ἔφαρ τὰ γὰρ
 Δίφροισ' ἐμπλάσσωτες Ἀρῆος δ' ἡμέτερεῖν τε
 Μαρτυρώμεθα· ἔπειτ' ἔπειτ' ἀτόφῳ τὸν Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' ἱφικλείδῃ μὴ δυνάεσθαι· ἀνάμνησιν οἷο
 Φέδεσθαι δύο πῦδας ἀμύμονι· Ἀλκαίῃ δ' αὖ,
 ὅς δ' ἔσθ' ἰσχυρὸς εἶσι, λαλαῖναι οὐκ ἀλλοῖο
 Φυλῆος δὲ σκεῆθ'· τὰ σπιν' πολλὰ· φίλ' ἵππεσ' αἰετός.
 Ὡς φάτο· μείδων δ' ἦ βίη Ἡρακλείην,
 Θυμῷ γῆδ' ὡς μάλα γ' ἐν οἱ ἀνδρῶν ἔειπεν,
 Καί μιν ἀμύμονι· ἔπειτα πτερόεντα περὶ στήθεσιν,
 Ἥρῃς ὧ ἰοῦσα διδοῖς τρεῖς καὶ πάλαι
 Τριμήνην τέμνει· σὺ δ' ὡς πάρος ποτε δαίμων,
 Ὡς καὶ νῦν μάχην ἔκρινεν Ἀρεῖον· κωαροχαίτην
 Πᾶσι τ' ἀνδρῶν φῶν, καὶ ἀνέμῳ ὡς καὶ δύναιται.
 Ὡς εἶπεν, καὶ μέδ' αὖς ἀνέμῳ αἰετοῦ φαινοῦ,
 Ἥρα δ' αὖ κλυτὰ θεῶν, ὅτε κηρύσσον ἔειπε.
 Δαίτερες αὖθις κῆρυγες, φειδόμενοι ἐδῶκε
 Καλὸν, χρύσειον, πελαγίστα δ' ἄνδρ' ὅς ἐδῶκε
 Πάλλας Ἀθηνᾶν κοῦραν Διὸς, ἣ πύτ' ἔμαλλε
 Τὸ πρῶτον σενόεντα ἐφορμίσσασθαι αἰθέροις.
 Θήετο δ' ἀμφοῖσιν ἀφῆς ἀλκίπρεσ' ὀδύνας
 Δεινὸς ἀνὴρ, κοῖλῳ δ' ὅτε σὺ δ' ὡς παρὲς ἔειπε
 Καββάλετ' ἔξω πρὶν πολλοὶ δ' ἐντοδὲν οἰσεῖ
 Ριγῇ δ' αὖ, δυνάτοιο λαδ' ἀφ' ὀφθαλμοῦ δ' ὀπίσθης.
 Πρὶς δ' ἐν μὴ δυνάτοιο τ' εἶχον καὶ δαχρυσι μῦθον·
 Μείονος γ' ἔστι, σέμεικτες· αὐτὰρ ὅππῃ δ' ἐν
 Μορφεῶσι φλεγῶντο ἰαλὴν ἰαλὴν περὶ γαστρὶν
 Ἦσαν, ὅ δ' ὀδύμον ἔχον ἀπὸ χ' ἄβυστον εἰλετο χαλκῷ
 Κρατὶ δ' ὅπ' ἰσχυρῶν κινῆσθαι σὺ τῶν ἰσχυρῶν
 Δαίμων δ' αὖθις, ἀνέμῳ τὸνδε, πρὶν τὰ φέροις ἀφῆας,
 Ἦτ' εἰρητο κῆρ' Ἡρακλῆος· αἰετός.

ΧΕΡΣΙ γε μὴ σκυῖος ἔλε παυέωλον· ἐδὲ τις αὐτοῦ
 Οὐτ' ἔρριψε βαλὼν, οὐτ' ἴθλασε. θαύμα ἰδέσθαι. 14
 Παῦ μὴ δὲ κύκλῳ πτάτῃ λούκῳ τ' ἐλεφαντῇ
 Ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμαπῆς ἔμω, χρυσῷ τε φαίνῳ
 Λαμπούμῳ· * κωαῦον δ' ὀρεπύχες ἀλλελαπτο.
 Εἰ μῶτον δ', δράκοντες ἔμω φόβῳ· οὐτ' ἐφάτορ,
 Εὐπαλιν ποσεισὶν πυεῖ λαμπούμοισι διδορμάς. 14
 Τοῦ δ' ἐδόντων μὴ πᾶντο· σόμα λαιχρὸν φέροντων,
 Δεινὸν ἀεὶ πᾶντων, ὅπῃ δ' βλοσυρεῖο ματωτοῦ
 Δεσθῆ, εἰς πᾶν πᾶντο, κορύσσουσιν κλητὸν αἰδρῶν,
 Στεγλίη, ὅ μα· νόον τε ἔχου φρένας ἔλετο φωτῆς
 Οἴπινεσ' αἰπείμω πόλεμον Διὸς ἥϊ φέρεισιν. 15
 Τῶν δ' ἑλ· καὶ μὴ χθῆρα δ' αἰώουσ' αἰδῶς εἶπω
 Αὐτῆς ὅστα δέσφι φεῖ· ρεῖντο σκαπίσις,
 Στεινὴ ἀ' αἰετοῦ· καλαπῆ πύθεται ἀη.
 Εἰ δ' ἀερίωσις τε παλαιῶσις τε τέτυκτο,
 Εἰ δ' ὀμαδῆς τε φόβῳ· τ' αἰδορκαπῶν τε διδρῶν. 15
 Εἰ δ' εἰς, ἐν δὲ κυνῶμῶς εὐνοισσῶν, ἐν δὲ ἐλοῦ κύρ,
 Ἄλλου ζῶον ἔχουσι νέεταπτερ, ἄλλου ἀκύντ.
 Ἄλλου τεθυγῶτα κ'· μῶτον ἔλαα ποδῆν.
 Εἴμω δ' ἔ· ἀμ' ὥμον ἀφοροῖον αὐμαπῇ φωτῆς,
 Δεινὸν δερκορῶν· κωα· χθῆρα τε βεβεσθῶα. 16
 Εἰ δ' ὀρίων καρδαμῆ δεινῶν ἔσαν ἔπ φαιεῖων
 Διδρῶν· ται φοβείσσαι ὅπῃ χθονί φυλ' αἰδρῶτων
 Οἴπινεσ' αἰπείμω πόλεμον Διὸς ἥϊ φέρεισιν.
 Τῶν δ' ἐδόντων μὴ κωα· χθῆρα πῶλον οὐτ' μαχρῶτο
 Λαμπούμῳ γιδρῶν, τῇ δ' αἰετοῦ· δ' αὐτῶν ἔργα. 16
 Σπῆ· ματα δ' ὥς ἐσφῶρται ἰδ εἰν δ' φροῖος δράκοισι
 Κυαῖα κ' πῶτα· μελαδῶσαν δ' ὀφθαλ.
 Εἰ δ' σὺν ἀγέλαι χλοῶσαν ἔσαν ἐδὲ λούρτων
 Εἰ σφῆας δερκορῶν, καπῶταν τ' ἐμῶν τῶ·
 Τῶν δ' ἔ· ἀμῶν δὲ εἰς πᾶν πᾶν· οὐδ' ἐν τῇ
 Οὐδ' ἐπρεῖ· βῆτιμ, φείσονται μὴ ἀν' ἄλγας αἰωσῶ. 17

O pater, certe valde iam pater hominūque deorūque
Honorat tuum caput, & taurum Nепіnnus,
Qui Thebes arcem habet, & conseruat urbem:
Qualemnam & istum mortalem fortēque magnūque
Tuas ad manus agunt, ut gloriam bonam sumas.
Sed iam iam indue arma bellicosa, ut celerrime
Curribus appropinquantes, & Marti nostro,
Pugnemus, postquam neque intrepidum Iouis filium,
Neque filium Iphicli timebu. sed ipsum puto
Fugitum duos filios irreprensibilis Alcide,
Qui iam prope ipsos vadunt, cupientes belli
Cedere statuere, quae ipsi multo praestantiora dapibus.
Sic dixit: subrisit autem vis Herculeana,
Animo gaudens. valde enim sibi accommoda dixit.
Atque ipsi respondens verbis pennae alloquutus est:
Heros o Iolae diuine, non amplius procul
Pugna aspera: tu autem ut prius eras bellicosus,
Sic & nunc magnum equū Ationem, nigras sejas habentem,
Quacumque conuerit, & auxiliare quantisper potes.
Sic factus, ocreas aris splendens,
Vulcani inclita dona, circa crura posuit.
Secundo rursus thoracem circa pectora induit,
Pulchrum, aureum, valde varium, quem sibi dedit
Pallas Minerva filia Iouis, quando debebat.
Primum suspiriosa irruere certamina.
Posuit autem circa humeros nocumēt propulsorem ferrum.
Terribilis vir, & canam circa pectora pharetram
Coniecit retro, multa autem intus sagitta
Rigide, lethi obliuisci vocem facientes datrices.
Antrosum quidem noctem habebat, & lacrymis luctum:
Medea autem, rasilis longē, sed retro
Colorata aquila occultata pennis
Erant, ille autem terribilem lanceam, acutam, ardenti ferro:
Capiti autem potenti galeam bene factam imposuit,
Ingeniosam, ex adamante, temporibus congruam,
Quae seruabat caput Herculis diuini (aliquis
MANIBVS autem scutum cepit undique varium, neq,
Neque rupisset vulnerans, neque fregisset, mirabile visū.
Totum quidem in circulo gypso albo, & ebore,
Et Electro subspendidum erat, & auro lucenti
Splendens, nigro autem circuli discurrebant.
In medio autem draconis erat terror non narrabilis.
Retro oculis igne splendentibus aspiciens. (rentibus,
Cuius & dentibus quidem implebatur bucca albiuer discut-
Crudelibus, inpacabilibus. In terribili autem aspectu
Graui Lis volabat galeata perturbatione hominum,
Improbam, & intellectum & mētem capiebat hominum,
Quicunque obuiam bellum Iouis filio ferrent.
Quorū & anima quidē terrā ingrediuntur, intra infernum
Ipsorum: ossa vero ipsi carne corrupta,
Siccio sub arido nigra putrefacit terra.
Ibi expulsio, retro, fugatio picta erat:
Ibi & animalis & terror, et hominum cedes ardebat,
Ibi discordia, ibi flagor disurrebat: ibi perniciosa Parca
Alium viuum habēs nouiter sanciatum, alii non sanciatū:
Alium mortuum in conspectu, traherat per pedes.
Pallū autē habebat circa humeros valde fūestū sanguine
Terribiliter aspiciens, strepitūque grauatū (hominum,
Ibi serpentum capita terribilium erant, non enarrabilem
Duodecim, quae terrebant in terra nationes hominum,
Quicumque bellum obuiam Iouis filio ferrent.
Illorum & dentū quidem crepitatio erat, quando pugnaret
Filius Amphitryonis. & ista lucebant miranda opera.
Puncta autem vetūi quaedam videbantur videre horribili-
bus draconibus.
Nigra supra tergora: nigrescebant autem barba.
Ibi aprorum greges masculorum erant, & leonum,
Inter se aspicientium, irascentium, & mordere cupientium.
Horum & congregatae acies ibant, neque isti,
Neque alii tremebant, horrebant siquidem collis amba.

Ab hone-
sto.

A premise:

**Ardor &
prompti-
tudo iuue-
nilis.**

πρόγραμμα

५. मूलाः

Arion es
quus Her-
culis.

**Hercules
ad pugnam
instruitur.**

Tela vene-
nato cuspi-
de.
M. di, 748
S. 1077

Clypei
Herculis
elegantissi-
ma & ad-
mirabilis
descriptio

Х. нугаа

အ. ဟေမာန်
ပုံစံတူ
တ. acerr
ma pu
gnat

2. S. 1000-
2. K. 1000-
2. K. 1000-

uum inter
se ceram
men.

ἰμίλας.

Iam enim ipsis iacebat magnus leo, circa autem apri
 Bini primis animas. & apud ipsos niger (cedentes
 Sanguis stillabat in terram, aliqui autem depressis cervicib.
 facebant mortui à crudelissimis leonibus, (dum
 Qui adhuc magni incitabantur, & irascebantur ad pugnan-
 Virinque masculique fues, alacresque leones.
 Ibi erat pugna Lapitharum pugiatorum,
 Et Ceneæ circa regem, & Dryanta Pirithoimque,
 Hopleimque Exadimque, Phalerimque, Prolochumque,
 Mopsinque Ampyci filium Tizresum, florem Maris.
 Theseaque Aegēi filium, similem diis immortalibus:
 Argentei, aurea circa corpus arma habentes.
 Centaurique ex altera parte contrarij congregabantur,
 Circa magnum Petrasum, & Asbolum augurem,
 Arēlum, Urimū, nigraque setas habentem Mumanas
 Et duos Peuci filios, Perimedæque Dryalimque:
 Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Et timebant tanquam viui existentes.
 Lanceis & abiectibus propè porrigebantur.
 Ibi Martis terribilis velocipedes stabant equi,
 Aurei ibi & ipse spolia ferens perniciosus Mars,
 Hastam in manibus ferens, pedestribus imperans,
 Sanguine purpureo, tanquam viuos spolians,
 Currum ascendens, iuxta autem Deimisque Phobisque
 Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
 Ibi Iouis filia praeatrix Minerva,
 Et similis, tanquam ad pugnam volens se armare,
 Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
 Et thoracem circa humeros, & ibat ad pugnam grauem.
 Ibi erat immortalium deorum sacer chorus. & ibi in medio
 Desiderabile quiddam personabat Latona & Iouis filius,
 Aurea cithara. Deorum autē panimentum, purus Olympus.
 Ibi Senatus, & felicitas infinita in circuitu erat,
 Immortalium in certamine, dea autē duces erant cantilene,
 Musa Pierides, stridulæ canentibus similes.
 Ibi verò portus tuus indomiti maris
 Circulari forma factus erat ex toto solido stanno,
 Inundanti similis, multi tamen in medio ipsius
 Delphines, hac & illac discurrebant, pisces capientes,
 Natantibus similes, duo autem supra inflantes aquas
 Argentei delphines inuadebant multos pisces.
 A quibus eret tremebant pisces, sed in litoribus
 Sedebat vir piscator apparens, habebat autem in manibus
 Piscibus recte abiecturo similis.
 Ibi erat bene comata Danaïs eques Persæus,
 Neque utique attingens scutum pedibus, neque lōge ab ipso
 Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
 Sic enim manibus ipsum fecit inclitus utroque crure Claudus
 Aueion, circa autem pedes habebat alata calceamenta.
 Humeris autē ipsum circa se nigra vagina inclusus ensis ia-
 Ferrens, ex loro. Ille autem ut imaginatio volabat, (cebat.
 Omne autem dorsum habebat caput grauis monstri (visu
 Gorgoos, circa autem ipsum speculum discurrebat, mirabile
 Argenteum, vili autem suspensi erant lucidi,
 Aurei, grauis autem circa tempora regis
 lacebat Orcigalea, noctis tenebram grauem habens.
 Ipse autem festinanti & rigenti similis,
 Persæus Danaïs filius extendebatur. Ille autem post ipsum
 Gorgoneis inapplicabilisque & inenarrabiles promptæ sta-
 bant,
 Cupientes capere: & in viridi adamante
 Ascendentibus, resonabat scutum magno tumultu
 Acutè & stridulè, & in Zonis dracones
 Bini dependebant, & attollebant capita,
 Lingebant autem utiq; illi, & impetu imprimebant dentes,
 Asperè aspicientes, & in granibus caputibus (ipsos
 Gorgoneis agitantur magnus terror, qui verò contra
 Homines pugnant, bellica arma habentes:
 Aliqui quidem pro sua urbe suisque parentibus
 Pestem arcentes: aliqui autem procurrere prompti:

de mēsi-
ti.
Lapithæ
cum Cen-
tauris con-
gressi sunt
in nuptiis
Pirithoi ad
quas allu-
sum vide-
tur.
Centauri.

de mēsi-
ti.

Mars Mi-
nerua pra-
lio inter
sunt.

Minerva.

Deorum
concilium.

Portus
mago.

Perseum
clypeo an-
teuolante
flagit.

Perseus in-
terfecta
Medusa fu-
git.

Orcigalea
inuisibi-
lem se in-
cit.

Homerum
imitatus
hoc loco.

Ἡδὴ γὰρ σπινέκετο μέγας λέων, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 Δοιοὶ ἀπορροῖς ἰσχυροὶ. καὶ δὲ σπινέκετον
 Αἰμὶ ἀπλῆκετο ἔργον, οἱ δὲ γαυροὶ ἐξέπληντες,
 Κεῖατο πθερωτὲς ὑποβλοσυροὶ Λεῖοι.
 Τοὶ δὲ ἐπὶ πολλοὶ ἐχειρόδωτον ποτόν τε μαχεῖσθαι,
 Ἀμφοτέρω, χλοῦναι τε σῆς, χαρποὶ τε λείοντες.
 Ἐν δὲ Λυγυρίῃ Λαπιθῶν ἀσχημάτων.
 Κανία τ' αὐτοὶ ἀσπῆς, Δρύαντα τε, Πειθόγον τε,
 Οπλία τ', Εξάδων τε, Φαλέρην τε, Πρόλοχον τε,
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην Τιτρεσίον, ὄζον Ἀρπύ-
 Θοντα τ' Ἀγρίδην, ὁμοεικέλον ἀδελφάστοιν.
 Ἀρπύριοι, χροῖα σφίγχοι τὴν χεῖρα ἔχοντες.
 Κινταῖροι δὲ ἐπὶ πόσιν ἐναντίοι ἡγέμενον
 Ἀμφοτέρω Πέτραον, ἂν Ἀσβόλον αἰσινέον.
 Ἀρπύριον δὲ Οὐεῖον τε, μελαγχρόνιον τε Μιμάντην,
 Καὶ δύο Πάμειας, Περικλῆδα τε Δρύαντα τε
 Ἀρπύριοι, χροῖα σφίγχοι ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε σπινέκετον σπινέκετον ζῶσι δὲ ἴοντες.
 Ἐρχαντο δὲ ἐκείνους ἀνταρῶν ἀντιπρόσθετον.
 Ἐν δὲ Ἀρπύριοι βλοσυροὶ ποδῶν ἐκείνων ἴπποι
 Χρυστοὶ ἐν δὲ αὐτοῖς ἐσπάρτο οὐλοῖ Ἀρης
 Ἀσχημάτων ἐν χερσὶν ἔχον, σπινέκετον καλῶν,
 Αἰματὶ φοινίκων, σπινέκετον ζῶσι ἐκείνων.
 Διφφὶ ἐμειδῶντο, ὅτε δὲ Διφφὶς τε Φίβος τε
 Ἐσπάρτο, ἐκείνων πλεόνων κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγλαῖα Τεῖτυχίαν,
 Τῇ ἰκέλη σπινέκετον μετὰ ἑδελόουσι ποτόν τε,
 Ἐρχοιτο ἔχουσι ἐν χερσὶν, χροῖα σφίγχοι
 Ἀγρίδα τ' αὐτοὶ σπινέκετον, ὅτε δὲ ὄζον ποτόν τε αἰσινέον.
 Ἐν δὲ Λυγυρίῃ ἰσχυροὶ χροῖα σφίγχοι ἐκείνων
 Ἰσχυροὶ ἐκείνων πλεόνων κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Χρυστοὶ φοινίκων, σπινέκετον ζῶσι ἐκείνων.
 Ἐν δὲ Ἀρπύριοι, σφίγχοι δὲ οὐλοῖ ἀπὸ σπινέκετον
 Ἀσχημάτων ἐν χερσὶν. Διφφὶ δὲ ὄζον αἰσινέον
 Μοῦσαι Πιερίδες, λίγυ μετὰ ποτόν τε αἰσινέον.
 Ἐν δὲ Λυγυρίῃ σπινέκετον ἀμφοτέρω δὲ δόμον
 Κυκλοτρῆς ἐπὶ σπινέκετον ποτόν τε αἰσινέον,
 Κλυδῶν κατὰ δὲ πολλοὶ γὰρ μὴ ἀμφοτέρω αὐτῇ
 Διφφὶς τῇ δὲ τῇ δόμον ἰσχυροὶ,
 Νεχρόδωσι ἰσχυροὶ. Διφφὶ δὲ ἀντιπρόσθετον
 Ἀρπύριοι σπινέκετον ἐκείνων ἰσχυροὶ ἐκείνων,
 Τῶν ἴππων χαλκῶν σπινέκετον ἐκείνων. αὐτὰρ δὲ ἀπὸ αὐτῶν
 Ἦσαν αὐτῶν δὲ δόμον κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Ἰσχυροὶ αὐτῶν σπινέκετον ποτόν τε αἰσινέον.
 Ἐν δὲ Λυγυρίῃ Δανάης τέκος ἰσχυροὶ Περσῆς,
 Οὐτ' ἀρ' ἐκείνων σπινέκετον ποτόν, ὅτε δὲ ἐκείνων
 Θάμια μέγα φράσσει δὲ ἐπὶ δόμον ἰσχυροὶ.
 Τῶν γὰρ ἰσχυροὶ παλαιῶν ποτόν κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον
 Χρυστοὶ, αὐτοὶ δὲ ποτόν ἔχον μετὰ ποτόν τε αἰσινέον.
 Ὡς μοῖσιν δὲ μὴ αὐτοὶ μετὰ ποτόν τε αἰσινέον
 Χαλκῶν ἐκείνων κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Πᾶσι δὲ μετὰ ποτόν ἔχον κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον,
 Γοργῶν, αὐτοὶ δὲ μὴ αὐτοὶ σπινέκετον ἰσχυροὶ,
 Ἀρπύριοι δὲ σπινέκετον κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Χρυστοὶ δὲ ἐκείνων σπινέκετον ποτόν τε αἰσινέον.
 Κεῖα δὲ αὐτοὶ κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Αὐτοὶ δὲ σπινέκετον κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Περσῆς Δανάης τέκος ἰσχυροὶ. καὶ δὲ μετὰ αὐτοὶ
 Γοργῶν αὐτοὶ κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Ἰσχυροὶ μετὰ ποτόν. ὅτε δὲ χαλκῶν αἰσινέον
 Βαρυτοὶ ἰσχυροὶ σπινέκετον μετὰ ποτόν τε αἰσινέον.
 Ὄζια δὲ λίγυ. ὅτε δὲ ζῶσι δόμον αἰσινέον.
 Διφφὶ ἀπορροῖς, ἐκείνων ποτόν τε αἰσινέον.
 Λίγυ δὲ αὐτοὶ κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Ἀγρίδα δὲ αὐτοὶ κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Γοργῶν αὐτοὶ κατὰ δὲ δόμον αἰσινέον.
 Ἀνδρῶν ἐκείνων, ποτόν τε αἰσινέον.
 Τοὶ μὴ, αὐτοὶ σπινέκετον ποτόν τε αἰσινέον.
 Λοιγὸν αἰσινέον τοὶ δὲ μετὰ ποτόν τε αἰσινέον.

Πολλοὶ μὲν χεῖρας, πολλοὶ δ' ἐπὶ θυρῶν ἔχοντες,
 Μάρμαρ' αἰὶ ὅ γυναικας εὐδ' ἑμῶν τ' ὅπ' ὑπὸ πυρρῶν
 Χάλκων ὄζυ' ἔχον, καὶ δ' ἐδρῶντο παρ' αἶας,
 Ζωῶν ἱκλῶσαι, ἔργα χλυτὰ Ἡφαιστοῖο.
 Ἄνδρες δ' οἱ παρ' ὧν ἦσαν, * γῆρας τι μέλ' ἔχον, 245
 Ἀφροὶ ἐκτοδὼν πολὺν ἔσαν, αἱ δ' ἐδοῖον
 Χεῖρας ἔχον μακρόταται, φέροντες ἑσσι τέκασιν
 Δειδύότες τ' αἱ αὐτὲ μακρῶν ἔχον, αἱ δ' αὖτ' ὠκυπό
 Κῆρες κυάεαι, λαοκῶς ἀράεδοται ὀδόντας,
 Δεινῶν τε, βλοσυροὶ τε, θαρροὶ τε ἀπ' ἀντὶ τῆς, 250
 Ἄνευ ἔχον φέροντων, πᾶσαι δ' ἀρ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Αἶμα μάλα πίνον, ἐν ὅ γ' ὁρῶντες * μεμῶται
 Κεῖνον ἢ πῶντα γένεταται, αὐτοὶ μὲν αὐτῶ
 Βάλλ' ὄντας μεγάλοις, ἔργα δ' αἰδῶς κατέειον
 Τάτ' αἶον ἐκ τοῦ, αἱ δ' ὁρῶντες αὐτ' ἀφ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Αἶματος ἀφροῦ, τὸν μὲν ἱππασκὸν ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Αἱ δ' ὁρῶντες ἔχοντες ἐν τοῖς αἰσῶν, 255
 Κλῶδα καὶ Λαχέσι σφιν ἐρέταται, μὲν ὕψιστοι,
 Αἱ δ' αὖτ' οὐκ ἔχοντες μεγάλοις, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τῶν γὰρ μὲν ἀλλὰ σφ' ὁρῶντες τ' ἔχοντες ὁρῶντες, 260
 Πᾶσαι δ' αὖτ' ἐν τοῖς αἰσῶν δριμύταται ἔχοντες
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλους δράκον ὁρῶντες θυμῶν, 265
 ἔχοντες χεῖρας τε θαρσύναι, ἴσ' ἴσ' ἴσ' ἴσ'
 Παρ' δ' Ἀχλὺς ἐστὶν ἐπ' ἀντιπρῶτον τῆς αἰσῶν,
 Χλῶδα, αὐτῶν, λιμὸν κατὰ πᾶν, 270
 Γουνοῦ καὶ μακροὶ δ' ὄντας χεῖρας ἔχοντες
 Τῆς αἰσῶν μὲν μῶντες ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Εἰς αἰσῶν, πολλὰ δ' ὄντας ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Δάκρυα μὲν αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Χρυσῶν δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἐπὶ πύλαι, τοὶ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τέρψιν ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἡρόντ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τῶν δ' αὖτ' αἰσῶν, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Χρῶν ἐν ἀντιπρῶτον, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Πέτρ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τοὶ αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Εἰς ἀπ' αἰσῶν, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἐν δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τοῖς αὖτ' αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τοῖς αὖτ' αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Πέτρ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Νῶδ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἡρόντ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἐπὶ αἰσῶν, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Βειδοῦντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Οἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Οἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Οἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Λάκων καὶ μάλα σφ' ὁρῶντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Βειδοῦντες φύλλοις καὶ ἀφροῖς ἐλίκων, 295
 Οἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Χρυσῶν, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Σειοῦντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Τῶν γὰρ μὲν αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Βειδοῦντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Οἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Πῶς τῆς αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἄνδρες θηρῶν, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἰέμεντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Παρ' δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Δεινὰ ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ἡρόντ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Ρυτὰ χαλκῶντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες
 Αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες, αἱ δ' αὖτ' ἔχοντες

Multis quidem iacebāt, plures etiā contentionem habentes,
 Pugnant & mulieres bene factis in turribus 245
 Ferre acutē clamabant, & dilacerabant unguitibus genas,
 Vires similes, opera inchoata Vulcani.
 Viri autem qui seniores erant senectutē neque ceperant,
 Congregati extra portas erant, & diis 250
 & Manu extendebant beatis, pro suis filiis
 Timentes, rursus, v. aliqui alij pugna habebāt, ipsa. a. ad ipsos
 Parca nigra, albos concutientes dentes,
 Graues voce, & terribiles aspectu, & funesta, & insatiabiles,
 Contentione habebant de cadentibus, omnes amice cupiebāt
 Sanguinem nigrum bibere: & quem primum rapuissent,
 Iacientem vel cadentem nuper saucium, circa quidem ipsum 255
 Iacebant ungues magnos, animam in orcum ut diuiteret,
 Tartarum ad frigidum, ille amice mentes statim ut placassent,
 Sanguine humano, hoc cadaver proieciunt retro.
 Retro amice ad clamorē & conflictu discurrebant iterū euntes
 Et Clotho & Lachesis ipsos instabant, & quidem aliquanto
 Atropos, neque erat magna deas, sed certe illa 260
 Illarum quidem aliarum praestantior erat, & antiquior.
 Omnes autem circa unū hominem pugnam acerbā faciebāt:
 Grauer autem ad invicem aspiciēbant oculis irata.
 Ibi ungues manusque audaces aequabant,
 Et iuxta Achlys, adhibat, musaque & gravis,
 Viridis, sicca fame cadens,
 Genus pinguis, longē verō ungues manibus suberant.
 Cuius quidem ex naribus mucores fluebāt, ex maxillis autē
 Sanguis stilabat ad humum, illa autem imense ridens
 Stabat, multum autem pulvis superfluebat humeros,
 Lacrimis humida, iuxta autem bene turrita vris virorum.
 Aureae autem ipsam habebant super foribus adaptata
 Septem porta, viri autem in conuiuiis & choreis
 Delectationem habebant, ij enim in bone seruante curru
 Ducebat viro mulierē, multum autem Hyginem oriebatur.
 Longe autem ab ardentibus facibus lumen inuoluēbatur
 & Mambus in ancillarum, quae & splendoribus florida
 Antebant, quas & choreae ludentes sequebantur. 275
 Alij quidem sub stridulis tibiis mutebant vocem,
 Ex teneris oribus, in ipsis autem frangebatur sonus.
 Alii verō sub citharis reducebant chorum dulcem.
 Inde. a. rursus ex altera parte iuuenēs lasciuiebāt sub tibia.
 Alij quidem rursus ludentes sub chorea & cantu,
 Alij quidem rursus videntes sub ubicine unusquisque
 Antebant, omnem autem urbem & conuiuiā, & tripudia,
 Et splendorē habebant, alij autem rursus ante urbem,
 285 Terga egnorū inscendentes discurrebant, alij autē atroxes
 Rumpēbant terram dinam, ornateque vestes
 Gerebāt succinctas, sed erat profunda seges alij quidē meo-
 Cuspidebus acutis rostrata folia, (bant)
 Grauiata spicis, tanquam Cereris fructum.
 Alij in manipulis ligabant, & implebant aream.
 Alij vindemiabant, vites falces in manibus habentes.
 Alij autem rursus in cistellis ferebant a vindemiatoribus.
 290 Albos & nigros racemos, magnis a puluibus
 Oneratis folijs & argenteis clauiculis.
 Alij rursus in cistas ferebant, iuxta autem ipsos puluibus
 Aurei erat inchoata opera solertis Vulcani)
 Concussus folijs & argenteis palis.
 Alij quidem ignis ludentes, sub ubicine quilibet,
 Oneratis vites, nigrescebant autem quidem ipe.
 300 Alij quidem veriebant, & hi hauriebant, & illi pugnant
 Pugnantque & ludendo, alij autem pedibus veloces lepores
 Viri venatores, & duo dentati canes iuxta (venabantur)
 Cupientes capere, illi verō cupientes aufugere.
 Apud ipsos amice equites habebāt laborē, circa verō certantē
 305 Contentionem habebant, & laborem, bene verō complicatos &
 in curru
 Auriga ascendentes immittebant veloces equos.
 Frana laxantes, ut illi strepentes volabant,
 Curru compelli, orbibus verō valde resonabant.

Alij quidem immensum habebant laborem. neque unquam
 Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen.
 Isti autem et propositus erat magnus tripus intra certamen,
 Aureum, in chlyta opera soleris Vulcani.
 Circa autem erant fluebat Oceanus pleno similis:
 Omne autem coninebat scutum, valde varium. et in ipso
 Cygni aërioli valde clamabant, qui certe multis
 Natabant in summa aqua, et iuxta pisces gestiebant,
 Mirabile visu, etiam soni graui strepenti: cuius propter consilia
 Vulcanus fecit scutum et magnum et solidum,
 Aptans manibus. quod quidem Iouis fortissimi filius
 Vibrabat firmisier, et in equestrem saliebat currum.
 Similis fulguri patris Iouis capriferi,
 Leuius vadens, cui auriga fortis Iolaus
 Biga conscensa direxui flexibilem currum. (norma,
 Prope autem ipsis venit dea faciem glaucam habens Mi-
 Et ipsos vocans, verba alata alloquuta est,
 Saluate Lyngaei prosapia Teleclei.
 Nunc Impuer fortitudinem vobis dei beatis imperans,
 Et Cygnum interficere, et in chlyta arma spoliate.
 Aliud autem tibi quoddam verbum dicā. longe prestantissimorum.
 Quod iam Cygnum dulci saculo prinaueris, (pulorum:
 Hunc quidem postmodum ibi relinquere, et arma illius.
 Ipse autem hominum corruptorum Martem post terga seruās,
 Quando denudatum scuto ab ingenioso
 Oculis videris, tum sauciat acuto ferro.
 Statim autem receduo. Quoniam tibi non fatale est,
 Neque equos capere, neque in chlyta arma ipsum.
 Sic facta, in bigas ascendi diua de arum.,
 Victoriā immortalibus manibus et gloriam habens,
 Celeriter tunc iam utique generosus Iolaus,
 Terribiliter equis acclamaui, illi autem ab increpatione
 Perniciter ferebant celerem currū, puluerem faciem capto,
 Quoniam ipsis vires imminis castos oculos habens Minerva,
 Scutum concutiens, circum genuit autem terra.
 Illi autem simul procedebant similes igni vel procelle,
 Cygnus equorum domitor, Marsq, insatiabilis clamore.
 Illorum autem equi quidem posteaquam obuiates adinmice
 Stridule hinnuerunt, et circa ipsos frangebatur sonitus,
 Illorum prior affata est fortitudo Herculeā:
 Hem Cygne, quid nobis prohibetis veloces equos,
 Hominibus qui et laboris et armorum peritissimum?
 Sed extra habe bigas bene ornatas, et a via
 Cede extra eundo. Trachinam autem tibi veho,
 Ad Ceycem regem, ille enim et potestate et verecundia
 Trachinis praeclit. tu quoque satis scis et ipse.
 Huius enim uxorem habes natam, Themistonem nigros o-
 culos habentem.
 Huius, tu non quidem enim tibi Mars mortis finem.
 Arcebis, siquidem nos concurreremus in conspectu.
 Iam equidem et ipsum dico aliquando expertum esse
 Lanceam nostram, quando in Pylo arenosa
 Contarius stetit mihi in pugna insatiabiliter furens.
 Ter quidem a mea lancea percussus, incubuit terra,
 Vulnerato scuto, quarto autem percussus crux
 Omni robore urgens, et magnam scutum disrupi.
 Pronus autem in pulueribus humi cecidit lancea impetu.
 Atque ita infamis inter immortales factus est
 Manibus ab nostris relinquens spolia cruenta.
 Sic dicebat, neque Cygnus, bene peritissimam, cogitabat.
 Huic obtemperans cohēre bigam trahentes equos.
 Ac tunc a bene implicatis bigis desiliit statim ad terram,
 Natusque Iouis magni, et Martis regis.
 Auriga autem iuxta impulerunt pulcherrimos equos.
 Horum autem irruentium pedibus substrepebat lata terra.
 Ac veluti quando ab alto vertice montis magni
 Saxa desiliunt, et inuicem cadunt,
 Et multa quercus alicoma, multa et abietes,
 Et populi extensis radicibus rumpuntur ab ipsis,
 Facile deuoluentibus, usque dum ad planum perueniunt.

Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῶν ἔχον πόνον· ἂν ποτὶ σπῆν 310
 Νίκη ἐπινοῶν, ἀλλ' ἀκρίτοι ἔχον ἀθλόν.
 Τοιοῦτ' ἔχ' ἀποβύκετο μέγας τῆς ποτ' ἐντος ἀγῶν·
 Χρύσει·, καλὴ τὰ ἔργα σέφοντο· Ἡρᾶς τοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἵππων ῥέον Ὀκείαν· πάλιν τοιοκῶς·
 Πᾶν δ' αὖτε σάκος πολυδαίδαλον· οἱ δ' ἔχ' αὐτὸν 315
 Κύκλοι ἀρσιπτότας μεγάλ' ἵππων· οἳ γὰρ πολλοὶ
 Νῆχον δ' ἀκρον ὕδωρ, παρ' δ' ἰχθύες ἐκλογέοντο,
 Θαύμα ἰδεῖν, ἔχ' ἑλκυστικῶν, ἢ δὲ βουλαῖς
 Ἡφαιστὸς ποῖναι σάκος μέγα τε σιβαῖν τε,
 Ἀρσέει·, πάλιν τοιο, τὸ μὲν δὲ αὖτε ἀλκιμῶς ὕψος 320
 Πάλλαν· ὅτι κρατὶς· ὅτι δ' ἵππων· ὅτι δὲ σπῆν·
 Εἰκαλ· ὅτι σπῆν· ὅτι δὲ Διὸς αἰσχροῖς,
 Κούρα βίβας· τὰ δ' ἑλκυστικῶν κρατὶς ἰάλα·
 Διφρον ἐπιμαρτυρεῖ ἰδόντες χαμυπὸν ἄρμα.
 Ἀγγέλλον δ' ὅτι ἔλθ' ὅτι γλαυκῶπις Ἀθήνη, 325
 Καὶ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Χαίρετε Λυγγεῖ·, ἦμεν πάλιν τοιο,
 Νῦν δὲ Ζεὺς κρατὶς ὕμμι δίδω· μαρτυρεῖν αἰσχροῖς,
 Κύκλοι τ' ὕψος ἔχ' αὐτὸν καλὴν τὴν χαμυπὸν.
 Ἀλλο· δὲ σπῆν· ὅτι ἔλθ' ὅτι μέγα σπῆν· λαῶν· 330
 Εὐτ' αὖ δὲ Κύκλοι γλαυκῶπις αἰσχροῖς·
 Τὸν μὲν ἔπειτα αὐτὸν λαῶν· ἔχ' αὐτὸν τοιο,
 Αὐτὸς δὲ βροτοῖσι· Ἀρμ· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἐνθά κε γλαυκῶπις σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Οφθαλμοῖσι ἰδόντες, ἔχ' αὐτὸν ἔχ' αὐτὸν 335
 Α· δὲ αἰσχροῖς· ὅτι ἔλθ' ὅτι αἰσχροῖς·
 Οὐδ' ἵππων· ὅτι ἔλθ' ὅτι καλὴν τὴν χαμυπὸν.
 Ὡς εἰποῦ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Νίκη ἀθανάτης χερσὶν ἔχ' αὐτὸν ἔχ' αὐτὸν,
 Εὐσπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 340
 Σμαρδαλέον δ' ἵππων· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ρίμφο· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἐν γὰρ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Αἰσχροῖς· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τοι δ' αὖτε σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 345
 Κύκλοι δ' ἵππων· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τὸν δ' ἵππων· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τὸν σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Κύκλοι πόνον, πὶν γὰρ ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 350
 Ἀνδρῶν οἳ τε πόνον ἔχ' αὐτὸν ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἀλλὰ πᾶσι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Εἰκα πᾶσι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἐς Κύκλοι· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τρῆχιν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 355
 Τοῦ δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ὡς εἰποῦ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἀκρίτοι, ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ἦδη μὲν τὴν φημὶ ἔχ' αὐτὸν πᾶσι δὲ σπῆν·
 Ἐχ' αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 360
 Ἀντὶ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τεῖς μὲν ἔχ' αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Οὐταμῶν σάκος· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Παρτὶ μὲν αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Πρὸς δ' ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 365
 Ἐνθά κε δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Χρὸς ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ὡς εἰποῦ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τὸ δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Δι' αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 370
 Πᾶσι τε Διὸς μεγάλ' ἔχ' αὐτὸν αἰσχροῖς.
 Ἦνιοχοι δ' ἔχ' αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Τὸν δ' αὐτὸν· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ὡς εἰποῦ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Πέτραι· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν· 375
 Πολλὰ δ' ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Αἰγείροι τε παρτὶ· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·
 Ρίμφο· ὅτι δὲ σπῆν· ὅτι δὲ σπῆν·

Ως οὐδ' ἀνέλοιτο πτόεν μέγα χαλκὸν ὄντας.
 Πᾶσα δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰωνικός
 Ἀργεῖ τε καὶ Ἑλικῇ Ἀνδρῶν τε τοῖσι ναῖσι
 Φωνήεντες ἀμφοτέρων μετὰ λαχόντες οἱ δ' ἀλαλητῶ
 Θεσσάων σπύριον, μέγα δ' ἐκπύετο μιν πέτα Ζεὺς,
 Κῆδ' δ' ἀπ' οὐρανὸν ἦλθε βαλὼν αἵματόεντα,
 Σῆμα πεδῆς πλεῖστον ἐφ' ἡμετέρῳ πηδῇ.
 Οἱ δ' ἐν βήσσιν ὄρεσιν χαλκὸν πορρῆν ἔχοντες
 Κίεσσι χαλκὸν φρεσὶ θυμῷ μαχόμεσθαι
 Ἀνδράσι θηρότεσι, θῆκε δέ τε λακὸν ὄδοντα
 Δορυμῶντι, ἀρῆς δ' ἐπεσόμενος μαχόμενον
 Λέβεται, ὅτε δ' οἱ πύει λαμπρὸν ἔκπυον,
 Ορῶν δ' ἐν λαφύρῃ φέσσει τριχὰς αὐτῇ τε δειρῷ.
 Τῷ ἱκαλῷ Διὸς υἱὸς ἀπ' ἱππῶν δόρε δόρυ.
 Ἡμῶς δ' ἡλοῖτο κυανόπτερος ἄρχαυ τῇσι
 Οἷον ἐφ' ἑμὲ δόρεσσι ἀνδράποισιν αἰείειν
 Ἀρχέται, φέτε ποῖος καὶ βρώτος θύλῃς ἐέρση.
 Καί τε παυμένους τε καὶ ἡφ' ἡφ' ἡφ' αὐτῶν
 Ἰδὲ ἐν αἰνότητι, ὅπου τὴν χρεὶα Σετεῖον ἄρει.
 Τῷ δὲ κέρχῳσι περὶ λαχόντες πεδῆσι
 Τοῖς τε θύει ἀνέστησιν, τ' ὀφθαλμοὺς αἰολοῦνται,
 Οἷα δ' ὀφθαλμοὺς δὴν ἀνδράσι χροῖα καὶ ἀχρῶ.
 Τῷ ὅρῳ μαρμάρῳ, πολλὰ δ' ὄρουσιν ὀφθαλμοί.
 Ως δ' ἐλόντες δὴν αὐτῇ καταβῶντες ἐλαφροῖς
 Ἀλλήλοισι κατόντες, ὅτι σφῆας ὀφθαλμοῖς
 Δεινὴ δ' ἐπ' ἰαχὴν ἀφ' ὧν δ' αἶμα γίγεται ὄδοντα.
 Οἱ δ' ὅτε αἰγυποὶ καὶ λυγροὶ ἀνελκοῦσθαι,
 Πύρρην ἐφ' ὅτῃ μετὰ λαχόντες τὴν μαχόμεν
 Αἰρὸς φρεσὶν ἡ ἀρετὴν ἡ ἀρετὴν ἡ ἀρετὴν
 Πύρρην ἐφ' ὅτῃ μετὰ λαχόντες τὴν μαχόμεν
 Ἡφ' ἡφ' ἡφ' αὐτῶν δ' ἀπαλῆται ἄλλῃ
 Χόρῳ αἰδῶν ἰόντες οἱ δ' ἐπ' ἀλῆται ὀφθαλμοῖς
 Εὐαλῶν δ' οἱ ἀμφὶ λαχόντες ὀφθαλμοῖς ὄδοντα.
 Ως οἱ καλὸν ὄντας δ' ἀλλήλοισιν ὀφθαλμοῖς
 Εὐαλῶν δ' οἱ ἀμφὶ λαχόντες ὀφθαλμοῖς ὄδοντα.
 Κτενέσθαι μετὰ σφῆας ὀφθαλμοῖς χαλκὸν ἐχρῶ.
 Οὐδ' ἐρρῶν χαλκὸν, ἐρρῶν δ' ἐρρῶν δ' ἐρρῶν.
 Ἀμφιγυονιάδης δ' ἐπ' Ἡρακλῆϊ
 Μεσσηνὸς κορυδὸς τε καὶ ἀσπίδος ἐχρῶ μαχόμεν
 Αὐχρῶν γυμνασίῃ ταυτὸς ὅτι περὶ τὴν γυμνασίῃ
 Ἡλας ἐπικρατῶν ἀπὸ δ' ἀμφὶ κέρσι τῶν ὄντων
 Ἀνδρόφον καὶ μετὰ λαχόντες δ' ἐμπεσὶ φάτος
 Ηεπὶ δ' ὅτε πῆς δ' ὄφθαλμοῖς ὄφθαλμοῖς ὄφθαλμοῖς
 Ἡλῆας πηγῆσι Διὸς φάτος κεραυνῶ.
 Ως ἐπὶ αὐτῇ δ' οἱ βράχῃ τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν μὲν περὶ αἶσιν Διὸς ταλαχρῶν δ' ὄφθαλμοῖς
 Αὐτὸς δ' ἐρρῶν Ἀργῶν δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς
 Αἰσὶν ὄφθαλμοῖς, ὡς ὅτε σφῆας κέρσι
 Οἷον καὶ ὄφθαλμοῖς ὄφθαλμοῖς ὄφθαλμοῖς ὄφθαλμοῖς
 Σφῆας ὄφθαλμοῖς μετὰ λαχόντες δ' ἐμπεσὶ φάτος
 Εμμενῶν δ' ἀπὸ τῶν χαλκῶν ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Γλαυκῶν δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς
 Οἷον καὶ μετὰ λαχόντες δ' ἐμπεσὶ φάτος
 Ἐπὶ δ' αὐτῇ δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς
 Τοῖς δ' ἀπὸ Ἀμφιγυονιάδης ἀκράτος ὄφθαλμοῖς
 Ἀπὸ τῶν χαλκῶν ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Εὐαλῶν δ' οἱ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Ἀμφιγυονιάδης δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς
 Ως δ' ὅτ' ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Μαχρὰ δ' ὄφθαλμοῖς καλὸν δ' ὄφθαλμοῖς δ' ὄφθαλμοῖς
 Ἐρρῶν δ' ἐμμενῶν, πῶς δ' οἱ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Ὑπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Τῶν δ' οἱ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Κεκαρῶν ἐπὶ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Αὐτῶν Ἀφρῶν καὶ Διὸς ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Δεινὰ δ' ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ
 Οὐ γὰρ τοῖς δ' ὄφθαλμοῖς ἀπὸ τῶν χαλκῶ ἀπὸ τῶν χαλκῶ

Sic illi inter sese concurrerunt vehementer clamantes,
 Omnis autem & Myrmidonum urbs, & inclita Iolcus,
 Et Arne, & Helice, & Anthea herbosa,
 Clamore ab amboſ velle resonabant. illi autē cū tumultu
 Mirādo concurrerūt. valde autē resonū cōsulor Iupiter
 Et ab cōlo gemitus descendi cruentas.
 Signum faciens belli suo magnū auxiliū filio.
 Quālis autem in conuallibus montis asper ad videndum,
 Aper curuos dentes habens, furū autē animo ad pugnandū
 Cum viris venalioribus, acui autem album dentem
 Curuatus, spuma autem circa os mandenti
 Stillas, oculis autem ipsi igni lucido assimulantur,
 Erectas autem in dorso riget setas, & circa collum:
 Huic similis Iouis filius, ab equestri desigēte curru.
 Quando autem viridi nigras alas habens sonora cicada,
 Ramo insidens aestatem hominibus cantare
 Incipit, cui & potus & cibus tener ros,
 Etiam toto die & ab aurora fundit cantilenam,
 Calore in grauissimo, quando corpus Sirius siccatur
 Tunc sane in milys cuspidulosa folia sunt,
 Quae estate seminant, vna cum subruſcunt,
 Cuiusmodi & Bacchus dedū hominib. letitiam & dolorem,
 Ea hora pugnabat. vehemens autē tumultus excurabatur
 Et autem leones duo circa interfecti n cernunt.
 Adinuicem irascētes, inter se corruunt.
 Rigidus autem ipsis clamor, strepitūque simul sit deminuit.
 Aut ut vultures curuis unguibus, curuisque rostris,
 Petra in alta valde clangentes pugnant.
 Capra in montibus pascentis grauis, vel sylvestris cerna
 Pinguis, quam domus sagittans vigorosus vir
 Sagitta ab neruo: ipse vero vagatus est alio.
 Loci imperitus existens. illi autē quamprimum cognouerūt
 Celeriter autem sibi pugnam acerbam pro ea susceperunt.
 Sic isti vociferantes adinuicem irruerunt.
 Ibi videlicet Cygnus quidem prepotens Iouis filium.
 Interficere medians, scutum percussit ferrea lancea.
 Neque fregit as, tuebantur autem dona Dei.
 Amphiryonides autem fortitudo Herculeas
 In medio & galea & scuti lancea longa
 Collum denudatum celeriter infra barbam.
 Vulnerauit forti, & ambos incidit neruos
 Homicida fraxinus, magnam enim robur incidit viri.
 Cecidit autē, veluti quādo aliqua quercus corruit, vel quāto
 Altum, percussum Iouis ardenti fulmine: (do saxum
 Sic cecidit, eique circumsonuerunt arma variegata ferro.
 Illum quidem postea dimisit Iouis magnanimus filius: (uās
 Ipse autem hominū corruptorem Martē progredientē obser-
 Terribiliter intuens oculis: leo tanquam corpus consecutus;
 Qui & valde accuratē pellem tenacibus unguibus
 Scindens, quāto celerrime dulcem animam abstulit
 Constantem autem utique nigrum ipsius impleatur cor.
 Ignis autē intuens oculis terribiliter, & laus & humeros
 Cauda verberans pedibus fodit: neque aliquis ipsum
 Toleraret contra aspiciens prope tre, neque pugnare.
 Talis utique Amphiryonides, insatiabilis clamore;
 Obuius stetit Marti, in mentibus audaciam augens
 Celeriter. ille autem ipsi prope venit, dolens corde.
 Ambo autem vociferantes, ad inuicem irruerunt.
 Quemadmodum autem, quāto ab magno saxum cacumini
 Longēque desiliens voluitur, & fragor (ne corruens
 Venu subito ingens, rupes autem ei obstitit
 Alta, cui iam confertur, ibi ipsum resinet:
 Tanto quidem ille sonitu grauias currum perniciosus Martē
 Vociferans irruit. ille autem ineffabiliter excepit
 Sed Minerva filia Iouis caprigeri,
 Obuia venit Marti tenebrosū scutum habens:
 Grauius autem actorne aspiciens, verbis volucribus allo-
 quita est
 O Mars, vetine impatiū fortem, & manūs intangibiles;
 Non enim tibi fas est inclina armā spoliare,
 Gg 2

Herculem interficientem, & onis audacior dem natum.
Sed eia, cessa à pugna, neque obuius sita mibi.
Sic au. sed non persuasit Martis magnanimum animum.
Sed ualde clamans, flamma similia arma vibrans,
Celer irruu fortitudinis Herculanæ,
Interficere conans, & iaculatus est ferream lanceam,
Celerem, filio suo tratus pro mortuo,
In scutum magnum, sed oculos glauco habens Pallas
Hastilis impetum auertit, deflectens à biga.
Acerbus autē Mariē dolor cepit, extrahēs autē ensē acutū,
Irruit in Herculem animo fortissimum, ut illi adueniētem
Amphitryonides, & graui insatiabilis clamore,
Femur denudatum scuto ab ingeniose facto
Vulnerauit fortiter, & magnum scutum perfregit
Lancea diuisum, & in terram deiecit mediam.
Illi autē Pavor & Terror bonas rotas habēē currū & equos
Impleverunt statim prope, & ab terra latas vias habente
In currum posuerunt fabrefactum: statimque postea
Equos flagellauerunt, & peruenierunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmena, & inclitus Iolau,
Cygnum spoliante ab humeris arma pulchra,
Recesserunt: statimq; postea urbē ad Trachinā peruenierunt.
Equis velocibus, sed glaucis oculis pradita Minerva
Exiuit ad Olympum magnū, & domos patris.
Cygnum vero Ceyx sepeliuit, & populus infiniuus,
Qui prope habitabat urbes incliti regis,
Anthem, Myrmidonūq; urbem, & inclitam Ialocum.
Arnenq; atq; Elicen, multus autem cōgregatus est populus,
Honorantes Ceycen charum beatis diis.
Illius, a sepulchrum & monumentū inuisibile fecit Anaxius
Imbre hyemali abundans, sic enim ipsum Apollo (torrens,
Latone filius iussit, quonia in inclitas hecatombas
Quicumque duceret ad Pytho, ubi spoliabat insidians.

η. ε. α. δ. ρ. ι.
ε. α. μ. φ. ο. ρ. ι.

Ηρακλῆα κτείνωντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Αλλ' ἄγε, παύε μαχῆς, μὴδ' ἀντίθ' ἴσασ' ἐμείδῃ.
 ὣς ἔφατ' ὅμ' οὐκ οὐκ Ἀρεῖ· ὁ μὲν γὰρ ἡγήτορα θυμῷ· 450
 Ἀλλὰ μὲν ἰσάχων, φλογὶ σέκελα τένχεα παλλὼν,
 Καρπαλίμως ἐπὶ εὐσσι βίη Ηρακλῆην,
 Κακτάδωναι ἡμαρᾶς· κείρ' ἐμβαλε χάλκῳ ἐν χροῖ
 Σφραγῆν, ὡς παῖδες κατ' ἰών περὶ τεινέωντες,
 Ἐν σάκῃ μὲν ἄλλῃ, δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη 455
 Ἐχχέ· ὅρμῳ ἐνσπ' ὁρῶσα μὲν δὲ δόφρου.
 Δειμὴ δ' Ἀρίω ἄχος· ἔλεγε· ἐνυσσάμεν δ' ἄορ ὀξὺ,
 Ἐωστ' ἐφ' Ηρακλῆα κρατέεσθον· τὴν δ' ὀππὼντα
 Ἀμφιτρυωνίδης δεινὸς ἀκέρτος αὐτῆς,
 Μῆδ' ἐν γυμνώδιντα σάκῃς ὑπὸ δαιδαλέοιο, 460
 Οὐτὰς ὀπκρατῆς· δ' ἔξ' ὅ μιν σάκος ἀράξεν,
 Δούρατι νομήσας, ὅπῃ δὲ χροὶ κέσθῃε μέσση.
 Τῷ δ' Φόβῳ· ἔξ' ὅ μιν ἐν δόφρ' ἄρμα ἔξ' ἰπποῖν
 Ἥλασαν αὐτ' ἐγγύς, ἔξ' ὅ μιν χροὶς ἀρπυγῆς
 Ἐξ δόφρ' ὅ μιν πολυδαίδαλον αἶψα δ' ἔπειτα 465
 Ἰπποῖς κασιγῆται, ἵκοντο δ' μακρὸν Ὀλύμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήωνος, ἔξ' ὅ μιν ἰόλαος
 Κίχων σκυλάσσαντες ἀπ' ὁμῶν τένχεα κέλεα
 Νίσσοντ' αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τραχινίαν· ἵκοντο 470
 Ἰπποῖς ἀνυπόδιστον, ἀπ' ὁμῶν γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἐξίκετ' ἔλκυστον τὴν μὲν ἔξ' ὁμῶν παρ' ἔξ.
 Κύκλῳ δ' αὖ Κίχῃ δ' ἀπ' ὁμῶν, ἔξ' ὁμῶν ἀπ' ὁμῶν,
 Οἱ δ' ἐγγύς νῆον πόλιν· κλειτὴ βασιλῆος,
 Ἀντίω, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλειτὴν τ' Ἰαλὼν,
 Ἀρίω τ' ἠδ' Ἐλίκῳ πολλὸς δ' ἠμείρετο λαὸς, 475
 Τιμῶντες Κίχῳ φίλον μακρότατον θρόνον.
 Τοῦ δ' ἔπειτα ὅ μιν αἶψα πεισὼν ἀσπέρσας,
 Ὀμῶν χειμῶν πᾶσιν, τὸν γὰρ μιν Ἀπὸ λῶν
 Ἀπὸ λῶν ἔλεγε, ὅπῃ ἔλεγε ἔλεγε τὸν λαόν.
 Ὅστις ἄρ' οἱ Πυθιδῇ, βίη σὺλασσε δοκῶν. 480

HESIODI ASCRÆI
DEORVM GENERATIO.

VSAS Heliconiades incipia-
mus canere,
Quæ Heliconem tenent, montem
magnūque diuinūque:
Et circa fontem nigrum pedibus
teneris
Saltant, arāmque præpositis
Saturnij,
Atque abluta tenero corpore

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

Permessi,
Aut equi in fonte, aut in Holmio sacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles, fortiterque trispudiarunt pedibus.
Inde concitata, velata aëre multo
Noctu incedebant, pulchram vocem emittentes:
Quæ celebrat Ioue, apida tenet, & veneradā Iunonem,
Argum, aureis calceamentis incedentem.
Filiāq; Aegiochi Iouis, carnē eos oculos habēē Minervam:
Augurēque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Atque Neptunum terram continentem, terra motorem:
Et Themis veneradā, & obtortas palpebras habēē Vene-
Hebenq; aurea corona decorā, formosāq; Dionem, (rem-
Amorāq; Solēque magnum, splendāq; Lunam.
Latōnēque, & apertūque, ac Saturnum versipellem,
Terrāque, Oceanūq; vastū, & Nollem airam,
Aliorūq; immortalium (actū genus semper existētiū:
Quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascētem Helicone sub diuino.
Hoc autem me primum dea sermone compellarunt,
Musa Olympiades, filia Iouis Aegiochi:
Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti,

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

Η Σ Ι Ο Δ Ο Τ Τ Ο Τ Α Σ Κ Ρ Α Ι Ο Τ
Θ Ε Ο Γ Ο Ν Ι Α.

ΟΥΣ ΑΝ ΕΛΙΚΩΝΙ ΔΑΔΗ
αρχόμεν ἀείδω,
Αἰδ' Ἐλίκῳ· ἔχεισιν ὄρεσ
μὴν τὴν ζαδὸν τῆ
καὶ τῆ σελήνης ἰσοστά
πὸς ἀπαιλοῖσιν
Ὀρχαῖται, ἔξ' ὅ μιν ἐλεεινός
Κερίων,
καὶ τῆ λοεσσάμεναι τέρενα χροῖ· Πρῶμοιο,
Ἡ· Ἰσπυκρήν, Ἡ· Ὀλμῶδ' Ἰαδῶιο,
Ἀχρεάτῃ Ελίκῳ χροῖ· ἐν ποταμῷ
Κόμοι, ἡμῶντας ἐπὶ ῥέαντο ὅ ποταμῷ,
Ἐν δὲ Σπορνῶν, κεκλυμμένα ἔξ' ὁμῶν,
Ἐν γὰρ εἰς χροῖ, σελήνη δ' ἀπ' ὁμῶν,
Υμνοῦσαι Δία τ' αἰγέρον, ἔξ' ὁμῶν Ἡλίω
Ἀρχίω, χροῖσιν πεδίλοις ἐμὲ βαῖναι,
Κούρῳ τ' αἰγέρον Διὸς γλαυκῶπις Ἀθήνῃ,
Φοῖβῳ τ' Ἀπόλλωνι, ἔξ' ὁμῶν Ἰσχυρῶν,
Ἡδ' Ποσειδῶνα γαυροχόρῳ, ὠροῦσιν,
καὶ Θέμιν αἰδῶν, ἐλικοβλέφαρ τ' Ἀφροδίτῃ,
Ἡδὲ τῇ χροῖσιν, ἐλκῶν τῇ Διόνῃ,
Ἡδ' Ἡλίῳ τῇ μέν, λαμπερῇ τῇ Σελήνῃ,
Ἀπὸ τ' Ἰαπὼν τῇ δὲ Κερίων, ἔξ' ὁμῶν,
Γαῖᾳ τ' Ὀκεανῷ τῇ μέν, ἔξ' ὁμῶν μέλαιναν·
Ἄλλων τ' ἀθανάτων ἐξ' ὁμῶν αἰὲν ὄντων.
Αἰνὸν ποτ' Ἡσίοδον ἐλκῶν ἐδίδεξαν αἰσῶν,
Ἀπὸς περὶ μὲν Ἐλίκῳ· ὑπὸ ζαδῶιο,
Τὸν δὲ μετὰ σπῆσαι θεῶν μῦθον ἔπειτα,
Μούσῃ Ὀλυμπιάδῃ Κούρῃ Διὸς αἰγέρον,
Ποιμήνῃ ἀρχαῖοι, καὶ ἐλκῶν, ἔξ' ὁμῶν αἰσῶν,

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

η. π. ρ. μ. α. δ. ρ. ι. ο. ι. ο.

Ἰδὼν ψαύειν πολλὰ λέγειν ἐπ' αἰσιν οὐκ αἰσῶν
 Ἰδὼν δ' ἐστ' ἐδωλὼν ἀλκίνα μύθοισι θεῶν
 ὧς ἐφασκεν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίετι καί
 καὶ μοι σκῆπτ' ἔνδον, δάκρυς ἐκδιδύχθη δ' ὄνον
 Δορίαν δ' αἰνέον ὡς ἐπιδόσαν δέ μοι αὐδὴν
 Θούην, ὥς τε κλύοιμι τὰ τ' ἐσομένα, πρὶν τ' εἶναι.
 Καί μοι κέλεται ὑμῶν μακρὸν ῥόθον αἶν' εἶναι,
 Σφῶδ' αὖ τας πρὸς τὸν τι καὶ ὑπερὶ αἶν' εἰδέειν.
 Ἀλλὰ πῃ μοι ταῦτα φέει δρῶν ἢ φέει πύργου;
 Τῶν Μουσῶν ἀρχαί μιν, αἵ δ' αὖτε πατρὶ
 ὕμνοισι, τέρπεισι μέγα νόον ἐόντος Ὀλύμπου,
 Εἰρεσάει τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρὶν τ' εἶναι,
 Φωνῇ ὑμνέουσ' ἥ δ' αἰετὰς ῥέει αὐδὴ
 ἐκ σομάτων ἰδέσθαι, γὰρ ἢ τ' ἐδωμάτι πατρὸς
 Ζηνὸς ἐκρυβέντο, οὐδ' ὅτι λησέουσιν
 Σκιδναυμένην ἤ γὰρ ἵκηται ἔνδοσιν Ὀλύμπου,
 Δωμάτι ἀθανάτων, αἱ δ' αὖτε ἔσονται ἱσταί
 Θεῶν ῥόθον αὐδῶν περὶ κλέουσιν αἰετῇ
 Ἐξ ἀρχῆς οὐ γὰρ αὖ οὐρανὸς ἀρούρε' ἔκταν,
 Οἱ τ' ἐκ ῥῆς ἐφύοντο θεοὶ, δαίτρες ἐαὼν.
 Δαίτρες αὖτε Ζηνὸς, δὴν πάτερ ἰδὲ καὶ αἰδῶν,
 Ἀρχαὶ μὲν δ' ὑμῶν δαίτ' ἀλκίνοισι τ' αἰετῇ,
 Ὀκνοὶ φέρτατος ἐστὶν θεῶν, κράτις τε καὶ ἰσχύος.
 Αἰετῇ δ' αὐτῶν πῃ τὸν ῥόθον κρατῶν τε καὶ ἰσχύος
 Τέρπεισι, τέρπεισι Διὸς νόον ἐόντος Ὀλύμπου,
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ταῖς Πιερίῃ Κεφισίῃ τε καὶ πατρὶ μεγάρῃ
 Μημενίῃ, ῥομιοῖσι Εὐβοίῃσι μέλουσιν,
 Ἀστυπυλῶν τε καὶ ἰωνῶν, ἀπ' αὐτῶν τε κρηναὶ αἰῶν.
 Ἐνθά γὰρ οἱ νύκτας ἐμύθετο κατὰ Ζεὺς,
 Νόστον ἀπ' ἀθανάτων ἰσθ' ἰλῆος ἀπαραβάντων·
 Ἀλλ' ὅτι δὴ β' ἐσταυρὸς αἰῶν, πρὶν δ' ἐσταυρὸν ἄραι
 Μυῶν φθιόντων, πρὶν δ' αἰῶνι πολλὰ ἐταλῆσθαι,
 Ἡ δ' ἐπὶ τῇ κοίτῃ καὶ ἐξ ἐμῶν ἐσταυρῶν αἰετῇ
 Μέμβεται, ἐν σὺν ὧν ἀκλῆστα θυμὸν ἐχέουσιν,
 Τυφὸν δ' αἰφροτῆτι κορυφῇσι νύκτοσιν Ὀλύμπου,
 Ἐνθά σπιν λωπασί τ' ἔχει καὶ δωμάτι καλὰ.
 Παρ δ' αὐτῆς Χάριτες καὶ Ἰαχές διὰ τῆς ἐχέουσιν
 Ἐν θαλάμῳ ἐστὶν ἡ δ' αὖτε σοφῶν ἐστὶν ἰσχύος,
 Μέλπομαι πῶν τῶν τε νόμων καὶ ἡδὲ καὶ καλῶν
 Ἀθανάτων κλέουσιν, ἐπὶ τὰν ὧν ἐστὶν ἰσχύος.
 Αἱ τὸν ἴσαν πρὸς Ὀλύμπου ἀγαλόμεναι ἐπὶ καλῇ
 Αἰετῇ, πολλὰ δ' αὖτε ἰαχὴ καὶ αἰετῇ
 ὕμνοισι, ἐφ' αὐτῇ δὲ πᾶσι νόον ἐόντος Ὀλύμπου
 Νεισομένην πατρὶ εἰς ὃν ἐδ' οὐρανὸν ἀετῇ αἰετῇ
 Αὐτὸς ἔχων βεργίῃ καὶ αἰετῇ ἐπὶ τῇ καρῶν,
 Καρτίϊ νύκτοσιν πατέρα Κρόνον, ἐν ᾧ ἔκστα
 Ἀθανάτοις διέταξεν ὅμους, καὶ ἐπὶ τῇ καρῶν.
 Ταῦτ' αἶψα Μοῦσαι αἰετῇ, Ὀλύμπου δωμάτι ἐχέουσιν,
 Ἐνθά θυγατρὲς μεγάλης Διὸς ἐκ μεγάλης,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλεια τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ερατώ τε, Πολυμνία τ', Οὐρανία τε,
 Καλλιόπη δ' ἡ δ' αὖτε ἀετῇ ἐπὶ τῇ ἀπασάντων,
 Ἡ καὶ βασιλεύσιν αἰετῇ αἰετῇ ἐπὶ τῇ αἰετῇ.
 Ὅππῃ τιμῶσι Διὸς κοῦραι μεγάλοι,
 Γενέσθωσαν τ' ἐσθλὰς διοτρεφέων βασιλῶν,
 Τῶν μὲν ὅτι γλώσσῃ γλυκύῃ καὶ ἰσχύος αἰετῇ,
 Τοῦ δ' ἐπὶ τῇ ἐκ σομάτων περὶ καλῇ καὶ αἰετῇ
 Παιτὸς ἐς αὐτὸν ὁρᾶσι δαίμονας ταῖς δὲ καλῇ
 Ἰδέσθωσαν δὲ οἱ ἀσφαλῆς ἀρῶν,
 Αἰετῇ τε καὶ μὲν ἰσχύος ἐπὶ τῇ καλῇ καὶ αἰετῇ
 Τῶν μὲν καὶ βασιλῆς ἐχέουσιν ὅμους καλῇ
 Βλαπτομένοις ἀρῶν μετὰ τῇ ἐπὶ τῇ καλῇ
 Ρηϊδίῃ, μαλακοῖσι παρὰ τῇ αἰετῇ ἐπὶ τῇ καλῇ
 Ἐρχόμενοι δ' αἰετῇ, δὴν ὡς ἰαχὴ καὶ αἰετῇ
 Αἰετῇ καὶ καλῇ, δὴν ὡς ἰαχὴ καὶ αἰετῇ
 Οἱ αὖτε Μοῦσαι ἰσθ' ἰσθ' αἰετῇ αἰετῇ
 Ἐκ τῶν Μουσῶν καὶ ἐκ τῶν ἀπῶν αἰετῇ
 Ἀνδρες αἰετῇ αἰετῇ καὶ καλῇ καὶ αἰετῇ

Scimus mendacia multa dicere veris similia
 Scimus etiam, si voluerimus vera loqui.
 Sic dixerunt filiae Iovis magni veridicae:
 Et mihi scopurum dederunt, lauri peruvridis ramum.
 Decerpendum divinum inspirant infusper mihi vocem.
 Divinam, ut audirem tam futura, quam praeterita:
 Et me iubebant celebrare beatorum genus sempiternorum.
 Se vero primo semper decantare.
 Sed quo mihi hac circa quercum, aut circa pateram?
 Ergo Musas ordiamur, quae Iovi patri
 Canendo oblectant magnam animam in Olympo,
 Memorantes et praesentia, et futura et praeterita,
 Voce concinantes, illarum vero indefessa fluit vox:
 Ab ore suavis vidant autem domus patris
 Jovis valde sonantis, deorum voce florida
 Dispersa resonant verò vertices nirosi Olympi,
 Domusque caelorum, haec verò immortalem vocem emittentes,
 Deorum genus venerandum, imprimis celebrant canilena.
 Ab exordio, quos caelus et caelum laetum genuerunt,
 Quisque ex his prognati sunt dii, datores bonorum.
 Secundo rursus Iovem decorum patrem, atque etiam virtutum
 Incipientisque laudant dea, et firmiter carmen,
 Quam sit praestantissimum decorum, et imperio maximus.
 Porro et hominum genus, fortis, ique gigantum.
 Celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo.
 Musa Olympiades, filia Iovis aeternae habentis
 Quas in Pieria Saturnio peperit patri mixta
 Memoria, fertilis Eleutheria imperans:
 Oblivioneque malorum, et solacium curarum.
 Novem enim ei noctes mixta est prudens Iupiter,
 Scorsim ab immortalibus sacrum lectum conscendens,
 Sed cum iam annus exactus, circumvolans verò esset tempora
 Mensum decrecentium, disque multa transacti essent,
 Ipsa peperit novem filias concordas, quibus carmen
 Cura est in pectoribus securum animam habentibus.
 Paululum a summo vertice nirosi caeli
 Ubique splendidi chori, et aedes pulchrae.
 Iuxta verò eas Gratia et Cupido domos habitant,
 In comitibus amabilemque per os vocem emittentes
 Canunt, omniūque leges, et mores pudicos
 Immortalem celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Ille tam ibant ad Olympum, laeta voce pulchra
 Immortali canilena, undaque verò resonabat terra aethra
 Cantentibus hymnos, iuxta verò a pedibus strepitus exit.
 Proficiscientem ad patrem suum, qui caelo imperat, (innotat)
 Ipse habens tonitruum, atque candens fulmen,
 Sirenue viello patre Saturno, bene autem singula
 Immortalibus disposui simul, et indixi honores.
 Hac sane Musa cenebant, caelestes domos tenentes,
 Novem filiae, magno Iove prognatae.
 Clioque, Euterpeque Thaliaque, Melpomeneque,
 Thersichoreque, Eratoque, Polymniaque, Uraniaque,
 Calliopeque, hac autem excellentissima est omnium.
 Hac enim et reges venerandos comitantur,
 Quotcumque honoratos sunt Iovis filiae, magni.
 In lucem eductum, et aspexerint a Jove mutuum regum.
 Huc quidem super iugum dulcem fundunt canilenam,
 Huius verba ex ore fluunt blandae ceterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt, discernentem ius.
 Rectis iudiciis, hic autem iuxta canilena loquens,
 Sitim etiam magnam contentionem scire dixeris.
 In hoc enim reges prudentes, quod populi
 Damnum inferendum in foro vicissitudinem, retum fac-
 cunctis.
 Facile mollibus appellantes verbis.
 Iracundiam verò percutum populi dentem veluti, placant.
 Reuerentia blanda, omnes verò inter ipsos congregatos,
 Tale Musarum ingenium manibus hominibus.
 A Musis etenim et animas ferunt Apolline.
 Vni cantores sunt super terram, et ceteri du-

Παίδεσθαι, πατέρες γὰρ ἡμεῖς καὶ παλαιὰ λαόβω
 ἡμετέρῃ σφέτερος γὰρ ἀνίκη μῆστον ἔργα.
 Ως φάτο, πῶς δ' ἄρα πῶταί ἐλεον δέῃ, ροδὲ περ αὐτῇ
 Φθιγγατο, παρσέουσ ἢ μίγας Κεῖν· ἀγκυλομήτης
 Αἴψ' αὐτῇ μῦθοισι παρσέον· ὡς μίγας καὶ νῦν,
 Μίγας, ἰγὼ καὶ τῷ γ' ὑποσέον· ὅ· τελέσταιμι 169
 ἔργον, ἐπὶ πατρὶς γὰρ ἐκπύον· μου καὶ ἀμείψω
 ἡμετέρῃ σφέτερος γὰρ ἀνίκη μῆστον ἔργα.
 Ως φάτο, ῥήδισιν ἢ μίγας φρεσι Γαῖα πελάφῃ.
 Εἴπῃ δ' ἐμὴν κρυψάσκα λόχῳ ἐνέδικα δὲ χεῖρ
 Ἀρσεν χαρμὰς δὸν παδ' ἐλεον δ' ὑπεσέον· πῶτα, 175
 ἡνδε ἢ Νυκτ' ἐπ' ἄγαν μίγας Ωρωῖος, ἀμφοῖ ἢ Γαίῃ
 ἡμεῖρον φιλότῃτες ἐπ' ἀρετῇ καὶ ῥ' ἐταυρῶν
 Πάντῃ, ὃ δ' ἐκ λοχέω πῶς ἀρετῇ χεῖρ
 Σχεδὸν δ' ἐξέτιπ' ἢ πελάγειον ἑλάσας ἄπην,
 Μακρὺν, χαρμὰς δὸν παδ' ἐλεον δ' ὑπομῖδα πατρὶς 180
 βουμῶν καὶ ἀμειψέον, πῶτα δ' ἐπ' ἰγὼ φρεσὶ
 ἑξοπῶν, τὰ μὲν ἔπ' ἐπ' αὐτῷ ἐκπύω χεῖρ
 ὅσῃ γὰρ ῥαδ' ἀμειψέον ἀπ' αὐτῷ ἐκπύω αὐτῷ
 Πῶτα δ' ἐξέπ' ἢ Γαίῃ, σφειπὸν μὲν δ' ἐκπύω
 Γεῖναι· ἑκπύω τὴν κρατερὰν, μίγας τὴν Γαίαν, 185
 Τόχῃ λαμπρῶν, δόλιχ' ἐγχα χερσὶν ἐχόντες,
 Νύμφας δ' αἰ Μίγας δόλιχ' ἐγχα χερσὶν ἐχόντες,
 Μῖδα δ' ὡς τὸ σφειπὸν ἀπομῖδας ἀπ' αὐτῷ
 Κῆρ καὶ δ' ἢ ἡμεῖρος πολυκλῦς ἐν πόντῳ,
 Ως φρεσὶ ἀμειψέον πολυκλῦς χερσὶν, ἀμφοῖ ἢ λαός 190
 Ἀφροῖ αὖτ' ἀθανάτῃ χερσὶν ὄρνυτο, πῶτα δ' ἐκπύω
 ἑξοπῶν, σφειπὸν δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες
 ἑκπύω, ἑκπύω ἐπ' αὐτῷ ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες
 ἑκπύω δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Πῶτα δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα, 195
 Ἀφροῖ αὖτ' ἀθανάτῃ χερσὶν ὄρνυτο, πῶτα δ' ἐκπύω
 Κῆρ καὶ δ' ἡμεῖρος πολυκλῦς ἐν πόντῳ,
 ἑκπύω δ' ἀπ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Κῆρ καὶ δ' ἡμεῖρος πολυκλῦς ἐν πόντῳ,
 ἑκπύω δ' ἀπ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 200
 ἑκπύω δ' ἀπ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῇ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 ἑκπύω δ' ἀπ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 205
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 210
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 215
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 220
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 225
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 230
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 235
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 240
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 245
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 250
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 255
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα 260
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐκπύω χερσὶν ἐχόντες ἀμφοῖ ἢ πῶτα
 Τῷ δ' ἐ

Parere, patris malam vlciscemur contumeliam.
 Vt prius, prior erim, sua machinatus est opera.
 Sic dixi, illos vero omnes inuasit meus, neq, quisquā illorū
 Loquutus est, cōfirmato animo tandē magnū, Saturnus ver-
 E contra verba compellanti matrem castam: (Iuuis)
 Mater, ego cerē hoc in me recipiens peragam.
 Facinus, patrem enim inauspicatum mibi: curō
 Nōstrum: prius enim sua meditatū est, opera.
 Sic dixi, quāvis est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit ausē ipsū celans in insidiis, indidū verō mā-
 Falcem asperis dentib; dolo autem instruxit omni. (nisi)
 Veni autē in noctē adducens magnū Caelū, undiq; verō
 Cupiens amorem imminēbat, & sanē existētiū est (Terra
 Passi: cum ex insidiis filius prehēndi manū
 Sinistrā, dextrā verō immaem cepi falcem.,
 Longā, asperos dentes habentiē, chariq, genitalia patris
 Festināter demēssit, rursūq; abiēci, ut ferrentur
 Ponē, illa quidē in nōn incassū elapsa sunt manū.
 Quotquot enim gerra prorupērunt cruenta,
 Omnes suscepit Terra, circumvoluit autē annis,
 Produxit Erinnyes validas, magnosq; Gigantes,
 Armis nūentes, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasq; quas Melis vocant, super immensam terram.
 Testiculisq; ut prius resectis, ad amantē,
 Deiecit circa Epīrum undis agitatum in pontum.
 Sic ferebantur per pelagus loto tēpore, circūcirca verō albā
 Spuma ab immortalī corpore ferebatur, in quo puella
 Innutrita ēst, primum verō ad Cytheras divinas
 Vehēbatur, inde dum circumflua pēvenit ad Cyprium.
 Prodiū vero venē, andā circumfusa dea, circum verō
 Pedibus sub mollibus herba crescebat: Aphroditē, a. ipsam
 Spuma progenerā deā, & decorā pulchris fertis Cytheream
 Nominant tam di, quā hominē: eō quōd in spuma
 Nutrita est, sed Cybēream, quod appulsi Cytheris:
 Cypri genam verō quod nata ēst undosa in Cypri.
 Atque amantē genitalia, quia ex genitalibus emersit.
 Hanc Amor comitatus est, & Desideriū sequebatur pul-
 Natam primum, & decorū ad cūm evēit. (Cbrum.)
 Hunc verō ab initio honorē habet, aique fortis ēst,
 Partem inter hominē & immortalē deos,
 Virgineas confabulationes, & risus & deceptiones,
 Oblectationēq; suātem, & amicitiam, blanditiāq;
 Pater verō Tūanes cognomēto vocat.,
 Filios obiurgans, magnū Caelum, quos genuit ipse:
 Diſciabat porro, nocentes ex protervia magnū patraſſe
 Facinus, cuius deinceps ultio in posteram futura sit.
 Nox praeerea peperit odiſum Fatum, & Parcam aeternā;
 Et mortē peperit etiā Somnū, peperit verō agmē Sōniorū.
 Non vllis condormiens dea peperit: Nox obscura
 Rursū postea, Mōtum & Aeternam dolore plenā;
 Hesperidēsq; quibus mala vltia inſclitum Oceanum,
 Aurem pulchra cura sunt ferentēsq; arboreſ fructus:
 Et fatales deas, & Parcas genuit immutes,
 Clorūq; Lachēsinq; & Atropōn, quae mortalibus
 Edū dant habendū bonūq; malūq;
 Quae, hominūq; & deorum delicta inſequentes, canit.
 Nunquam deſinunt dea a vehemēti tra,
 Prius quā repēderint alicui malū nūciū, quīſq; peccatū.
 Peperit praeerea & Nēmēſin, nocumētū mortalib; hominib;
 Nox pernicioſa, poſt hancq; Faudē emiſa eſt, & Amicitia-
 tiam.
 Seniumq; noxiū, & Contentiōē peperit pertinacē,
 Caterū Cōtentiō odiſa peperit quidē laborem moleſtū,
 Obluſiōēq; Peſemq; & Dolores lacrymabiles,
 Pugnasq; Cadēſq; praelūq; ſtragēſq; virorum, N. 620.
 Iurgiūq; mendacēſq; ſermones, diſcepiationēſq;
 Licentiā, Noxamq; familiares inter ſeſe:
 Iuramentūq; quod plurimū terreſtres hominēſ
 Ledū, quando quīſpiam volens peieraverit.
 Nereūq; alienū a mendaciis, & veracem genuit Pōneus;
Gg 4

Maximum natu filiorum, sed vocant senem.
Eo quod verus atque placidus, nec iuris & equi
Obliviscitur, sed iusta & mansueti consilia nouit.
Deinde rursus Thaumantem magnum & fortem Phorcyn
Torra commisit, & Ceto pulchris genis pradiam:
Eurybiāque adamantis in pectore animum habentem.
Ex Nereo porro prognatis suis per quā amabilis soboles deartū
Ponto in infructuoso, & Doride pulchricoma,
Filia Oceani, perfecti flumij,
Proioque, Eucraēque, Suoque Amphitruēque,
Eudorāque, Thetideque, Galenēque, Glauceque,
Cymothoē, Spiōque velox, Thaliāque iucunda,
Et Melita amabilis, & Eulimene, & Agane,
Pasitheaque, Eratoque, & Eunice roseis cubuis,
Dorioque, Proioque Phrygiāque, Dynamenēque,
Nesēaque & Aila, & Protonedia:
Doris, & Panope, & speciosa Galatea:
Hippothoē, lepida, & Hipponoē roseis vlnis pradiā:
Cymodocēque, quae fluēus in obscuro ponto,
Et flatus diuinorum ventorum, una cum Cymatolege
Facile mitigat, & pulchros tales habente Amphuruc:
Cymōque, Eionēque, pulchrēque coronata Halimede:
Glauconomēque veniens, & Pontoporia:
Liagorēque, & Enagore, & Laomedea:
Polynomēque, & Autonome, & Lysianassa,
Euanthēque tam indolis graue, quam inculpata forma
Et Psamathe decora corpore, diuināque Menippe:
Nesōque, Empompēque, Themisōque, Pronoēque:
Nemertēque, quae patris habet animum immortalis.
Ha quidem ex Nereo inculpata procreatae sunt,
Filiae quinquaginta inculpata opera callentes.
Thaumas vero Oceani profundis filiam
Duxit Elestram, haec autem celerem peperit Irim,
Pulchricomāque Harpias, Aelloque, Ocypetēque,
Quae ventorum flumina & ausis assequuntur
Pernicibus alis: in caelo enim diligenter volitant.
Phorcyn post haec Ceto Graas peperit, pulchris genis
A periti canas, quas ob id Graas vocant (pradias,
Immortalesque, diu, humique incedentes homines.
Pephredōque pulchro peplo, Eryōque croceo peplo,
Gorgonēque quae habitant ultra celebrem Oceanum
In extrema parte ad noctem: ubi Hesperides arguae,
Sthenoēque, Euryalēque, Medusāque grauis perpeffa.
Ipsa erat mortalis: ast aliae immortales, & semio nō obnoxia
Dua, cum una verō concubuit cerulea caesarie Neptunus
In molli prato & floribus vernis,
Mixtus Callirhoē filia nobilis Oceani.
Eius autem cum Perseu caput amputasset,
Promiscus Chrysaor magnus, & Pegisus equus.
Huius quidem cognomētiū erat, quod Oceani apud fontes
Natus esset: ceterū hic ensē aureū tenebat manibus charis
Et ille quidem cum anolasset, velicta terra matre malorum,
Peruenit ad immortales, Iouis verō in domibus habitat,
Tonitruque & fulgur ferens Iouis prudenti.
Chrysaor porro genuit iricipitem Geryonem.
Illum quidem armis exiit vis Herculeana.
Boues apud flexipedes, circumflua in Erythia,
Die illo cum boues egū latus frondes habentes
Trynthum in sacra emensus iuer Oceani,
Orthoēque interfecto, & bubulco Euryione,
Stabulo in obscuro, ultra inclitum Oceanum.
Ipsa insuper peperit aliud ingens, perplexum, nihil simile
Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
Specu in concavo, diuinam animo infractō Echidnam,
Dimidia uem parte ingeniū serpentem horrendūque,
magnūque,
Varium crudiorum, diuina sub cauernis terra.
Illic verō ei specus est in imo, caua sub petra,
Procul ab immortalibusque diis, mortalibusque hominibus.

Πρεσβύτατον παίδων αὐτὰρ ἑλίοιοι γέροντες,
 Οὐλέα νημερτές τε καὶ ἥπιον· ὅδ' ἐδαιμύων
 Ἀδεται, αἰεὶ δὲ δίχρα καὶ ἥπια δὲ βίβρα οἰδόν.
 Αὐτὸς δ' αὖ θάμνασται μέγας, καὶ ἀγλῶρα Φορκῶ,
 Γαῖη μισγόμενον, καὶ Κητώ κελαιπάρῃον,
 Εὐρυβίην τ' ἀδύμαντος ἐν φρεσὶ θυμῷ ἐχόμενον.
 Νηρηΐον δ' ἐγγυητο μετ' ἡέστα τέκνα θεῶων,
 Πόντην ἐν ἀπενύχτῃ, καὶ Δωλίδος νυκτομοιο,
 Κούρης Ωκεανοῖο τελευτετος πατὴρ μαῖο,
 Πρωτόν τ' Εὐκράτην τε, Σαώ τ', Αἰφιτῆν τε,
 Εὐδώραν τε, Θέτιν τε, Γαλήνην τε, Γαυκίην τε,
 Κυμοδόην, Σπείω τε, Δοῦ, Θαλίην τ' ἐρέσασ·
 Καὶ Μήγῃ χαερέσση, καὶ Εὐλιμῶν, καὶ Ἀγανῇ,
 Πασιδίην τ', Ερατώ τε, καὶ Εὐνείην ῥοδόπην τε,
 Δατώ τε, Πρωτόν τε, Φέρουσα τε, Δυναμένην τε,
 Νησαίην τε, καὶ Ἀκταίην, καὶ Πρωτομένην·
 Δωλίδος, καὶ Πανόπην, καὶ Δειδύκην Γαλαττίαν·
 Ἰππεδοῦν τ' ἐρέσασ, καὶ Ἰππεγίην ῥοδόπην τε,
 Κυμοδόην δ' ἡ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 Πνοίαν τε ῥαδίον ἀνέμων, οὐκ Κυματολόγῃ,
 Ρῆϊα φησύνει, καὶ εὐσπύρην Αἰφιτῆν·
 Κυμώ τ', Ἠΐον τε, εὐερέανος δ' Ἀλμυδῆ·
 Γλαυκονομήν τε φιλομμεδίδην, καὶ Ποντοπύρρειαν·
 Λισαγόρην τε, καὶ Εὐαγόρην, καὶ Λαομέδειαν·
 Πελωμένην τε, καὶ Ἀσπενόην, καὶ Λισσαίαν τε,
 Εὐάνην τε φυλὴν τ' ἐγρήν, καὶ εἶδος ἄμμομας.
 Καὶ Ψαμαθὴν χαερέσσην δίχραν, δὴν τε Μενίππην·
 Νητώ τ', Εὐπώπην τε, Θεμισών τε, Περσέην τε,
 Νημερτῆς δ' ἡ παῖς ἔχει ῖον ἀδανάτοιο·
 Αὐτὰρ ἡμῖν Νηρηΐον ἀμύμον· ἔξερχόμενον
 Κούρει πατὴρ κούρεα, αἰμώμονα ἐργ' ἐσθλὰ.
 Θάμνας δ' Ωκεανοῖο βαδύρρεϊ τέλει θυγατρίαν
 Ἠγάρετ' Ἠλικίην, ἡ δ' ὀπίσθια τέκεν Ἰεον,
 Νυκτομοιο δ' ἀφ' ἧρας, Ἀελλῶν τ', Ωκυπέτιν τε,
 Αἰὲρ αἰέμων ποτῆσι καὶ οἰωνοῖς ἀμ' ἐπονται,
 Ωκυλῆς περὶ γλαυκομάτης χροῖας ῥ' ἰαλλόν.
 Φορκῶ δ' αὖ Κητῶ Γραίας τέλει καὶ ἑλαιοπαρῖους,
 Ἐκ γένεος πολλὰς, καὶ δὴ Γραίας ἑλίοιοι
 Ἀδανάτοιο τέθειται, χαμαὶ ἐργόμενοι τ' ἀνθρώποι.
 Περφρην δ' εὐπύπλον, Εὐνώ τ' ἀκροκίπελλον,
 Γοργόνος δ' αἰ ναιόισι φέρων κλυτὰν Ωκεανοῖο,
 Εξαπὴ σέως νυκτός· ἵν' Εσπερίδες λιγυράνοιοι,
 Σθενώ τ', Εὐρυάλην τε, Μίδουσαν τε, λυγρὰ παδούσαν,
 Ἡ μὲν, ἔλυν θνητῶν, αἱ δ' ἀδανάτοι καὶ ἀγέρας
 Αἰδούσῃ τ' ἢ μὴ παγίζεσθαι Κυανοχαιτῆς,
 Εὐμαλακῶν λημώνων, καὶ αὐδισιὴν ἡσπερίοισι,
 Μιχθεῖς Καλλιέην κούρην κλυτὰν Ωκεανοῖο.
 Τῆς δ' ὅτι δὴ Πρῶσι κεφαλῶν ἀπὸ διερετμόμων,
 Ἐξέδορε Χρυσάωρ τε μέγας, καὶ Πήλαος ἥπιον·
 Τῷ μὲν ἐπ' ὤμων ἔσθ' ὅτ' ὅρ' Ωκεανὸς φειγῆρας
 Γένετ'· ὅδ' ἄορ χεῖρ σπινθὴν ἔχον μὲν χερσὶ φίλῃ.
 Χ' ὅ μιν ἀποπλάσθης, σπινθῆρ' ἔχοντα μύκητα μύλων, 285
 Ἰκατ' ἐς ἀδανάτοιο· Ζηνὸς δ' ἐν δόμασι ναιέει,
 Βεσυντὶν τε στερεήν τε φέρων Διὶ μνηστήρῃ.
 Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τελεχέλιον Γηρυονῆα·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἔξεν ἀείρε βίην Ἠεσκληνίην,
 Βοῖσι παρ' εἰλυπόδεσσιν, φερέντων ἐν Εὐρυδίῃ·
 Ἡματι τῷ ὅτε φ' βοῖς ἤλασεν ἄρμυρ' ὀπίσθιαι,
 Τίρμωδ' εἰς ἑρῶν, δ' ἔσθ' ἔσθ' ὅρ' Ωκεανοῖο,
 Ωρδον τε κλίνας, καὶ βουκόλον Εὐρυπύονα,
 Σταθμῶν ἐν ἡέρεσσι, φέρων κλυτὰν Ωκεανοῖο.
 Ἡ δ' ἔτι κ' ἄλλο πάλωρεν, ἀμύμονος, οὐδ' ἐν οἰκῷ
 Θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀδανάτοις θεοῖσι,
 Σπῆν ἐν ἡ λαφύρῃ, θύλλῳ κρατερέφρον' Εχέδραν,
 Ἡμισυ μὲν νυμφίῳ ἐλικοπιδῇ, καλλιπάρῃον,
 Ἡμισυ δ' αὖτε πάλωρεν ὅρῃ, δεινὴν τε μέγαν τε
 Ποικίλον, ἀμύμον· ἔχων δὲ καὶ χερσὶ χροῖας.
 Ἐνθα δὲ οἱ αὐτῶν ὅτ' ἔχον· κοίλῃ ὑπὸ πύλῃ,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀδανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·

135

140

145

250

255

260

265

270

275

280

285

290

295

300

Ε, 6

Εὐθ' ἄρα οἱ δόξαντο θεοὶ κλυτὰ δόματα γαῖαν.
 Η δ' ἔρυσ' ἐν Δείμωσι γὰρ ῥέονα λυχνὴν Ἐχιδνά,
 Ἀθάλας περὶ γυμνασίου καὶ ἀγῶνα ἔκματ' αὐτὰ.
 Τῇ δ' Τυφάονα φασὶν ὠγυγῆσαι ἐν φιλοπότῃ,
 Δεινὸν θ' ὑβρίσθαι αὐτῶν, ἐλκεσσι δὲ κοῦρῃ.
 Η δ' ὕποκλυσι μὲν, τίκατο κρατερῶς ἐν Τύχῃ.
 Ορδον μὲν περὶ κίμα γένετο Γερουσία,
 Δότις ἐν αὐτῇ ἐπικτιν ἀμύχανον, οὐκ φατειόν,
 Κίερερον, ὠμωσὴν, αἰδῶ χαλκώφρονος,
 Πέντακοιτοχόρῳ, αἰαδία τε κρατερὴν τε.
 Τὸ τρίτον, ὅτε μὲν αὐτῇ γένετο, λυχνὴν εἰς ἡμᾶς,
 Ἀφραῖον, μὲν ἔρπετο σταλάσας ὅθ' ἦεν,
 Ἀπλῶν κατέρουσι βίῃ Ἡρακλῆϊ.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐσπράτο νηλεὲς χαλκῷ
 Ἀμφιτρωνιάδης, οὐκ ἀμφίφωτος Ἰόλαος,
 Ἡρακλῆος, βουλήσιν Ἀλκυόνας ἀγλαῆς.
 Η δ' Χίμαρα ἐπικτιν, πνέουσα ἀμαυρώσασθαι πῦρ,
 Δεινὴν τε μέγαν τε, πεδῶκα τε κρατερὴν τε.
 Τῷ δ' ἐν τῇ καφάλα μὲν μὲν, χρονοποιόλιοντος.
 Η δ' Χίμαρα, ἡ δ' ὄριον κρατερὸν δράκοντος.
 Περὶ δὲ λείων, ὅππῃ δ' ὄριον, μὲν δ' Χίμαρα,
 Δεινὸν ἐσπνέουσα πνέουσα μὲν, αὐτοῦ μὲν.
 Τὴν μὲν Πήλαος εἶλε καὶ ἑδλὸς Βελλεροφόντης.
 Η δ' ἄρα Σφίγγ' ὁλοῦν τέκε, Καδμείουσι γὰρ ἔσθον,
 Ορδον μὲν μὲν δὲ Νεμειῶν τε λείων τε,
 Τὸν δ' ἦεν ἔρπετο Διὸς υἱὸς καὶ ὄριον,
 Γουσίπιν κατέρουσι Νεμείας, πῇ αὐτοῦ ποταμῷ.
 Εὐθ' ἄρ' ὅτ' οἰκίῳ, ἐλφεῖται τοῦ φύλ' αὐτοῦ ποταμῷ,
 Κοιρανίων τῇ ποταμῷ Νεμείας ἡ δ' Ἀπείωντος.
 Ἀλλὰ εἰς ἐδλὸν καὶ βίῃ Ἡρακλῆϊ.
 Κητὴ δ' ὁλοῦν τῇ, Φορκὴν φιλοπότῃ μὲν ἔσθον,
 Γεγάτην, ὅτ' ὄριον, ὅτ' ἐρπετο κατέρουσι γαῖας,
 Πείρατον ἐν μέγαν παρ' ἔσθον μὲν καὶ φυλάσσει.
 Τούτῳ μὲν ἐν Κητῷ καὶ Φορκῇ ὄριον.
 Τῷ δ' ὄριον ποταμῷ τέκε διγυγῆς,
 Νεῖλον τε, Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡρακλῆϊ βαδύδην τε,
 Στυγίαν τε, Μαίανδρον τε, καὶ Ἰστρον Καλλιρρόην τε,
 Φάσιν τε, Ρῶν τε, Ἀχελῷον ἀργυροδίνην.
 Νέαν τε, Ρέτιον δ', Ἀλφειὸν δ', Ἐπὶ ἀπείῳ τε,
 Πρηνίον τε, καὶ Αἰσῶν, δεινὸν τε Σιμωνίαν τε,
 Πωλέον τε, καὶ ἔρπον, ἐν τῇ τε Καίῳ,
 Σαγγαρίαν τε, καὶ Λαδῶν τε, Παρθένοιον τε,
 Εὐρώην τε, καὶ Ἀρδῆον, δεινὸν τε Στυγίαν τε.
 Τίκατε δ' ὄριον ἔσθον ὄριον, αὐτὸν γαῖαν
 Ἀφραῖον κατέρουσι, Ἀπείων, καὶ αὐτὸν
 Καὶ πεταλῶν τῷ τῷ δ' Διὸς υἱὸς μὲν ἔσθον
 Πείων τ', Ἀδμήτην τε, Ἰαδῶν τ', Ἡλέτην τε,
 Δωρῆς τε, Πρυμνῶν τε, καὶ Οὐρανίαν Θεοιδῆς,
 Ἰσπῶν τε, Κλυθῶν τε, Ροδῶν τε, Καλλιρρῶν τε,
 Ζεφῶν τε, Κλυθῶν τε, Ἰδῶν τε, Πασιφῶν τε,
 Πληθῶν τε, Γαλαξῶν τε, ἔρπον τε Διῶν,
 Μελῶν τε, Θεῶν τε, καὶ Δεινῶν Πολυδῶν,
 Κερκῆς τε φύλ' ἔρπον, Πλωτῶν τε βουτῆς,
 Πρηνῶν τ', Ἰαδῶν τ', Ἀχῶν τε, Ἰαδῶν τε,
 Πείων τ' ἐρπον, Μενιδῶν τ', Εὐρώην τε,
 Μηνῶν τ', Εὐρωπῶν τε, Τελιδῶν τε Κερκῶν τε,
 Κερκῶν τ', Ἀσῶν τε, καὶ Ἰαδῶν τε Καλυπῶν,
 Εὐδῶν τε, Τύχῃ τε, καὶ Ἀμφιρῶν, Ἀκέρῃ τε,
 Καὶ Στυγῇ, ἡ δ' ὄριον περὶ γαῖαν ὄριον ἀπείων.
 Αὐτῇ δ' ὄριον καὶ Τυδῶν ὄριον ὄριον
 Περὶ γαῖαν κατέρουσι, ποταμῶν καὶ αὐτῶν καὶ αἰδῶ.
 Τεῖς γὰρ ὄριον εἰσὶ παντοῦρεσι ὄριον αἰδῶ,
 Ἀῖρα πολυπαιρῆς γαῖαν καὶ βίῃ καὶ λήμῃ
 Πᾶσι οὐκ ἐρπον, δεινὸν ἀγλαῶν τέκε.
 Τόσσοι δ' αὐτῇ ποταμῶν κατέρουσι γαῖαν,
 Τεῖς ὄριον, ποταμῶν γαῖαν ποταμῶν Τυδῶν.
 Τῶν ὄριον ἀγλαῖον ποταμῶν βεβῶν αὐτῶν αἰδῶ,
 Οἱ δ' ὄριον ὄριον αὐτῶν αἰδῶ αἰδῶ.
 Θεῖα δ' Ἡλέτιον τε μέγαν, λαμπερὴν τε Στυγίαν,

ἔβισαν ἐς δεσφινῶν δι' ἐκλῆτας δόμοις ἐκλῆται.
 Αἰς κοῖτις ἐβισαν ἐν Ἀρῆνις ὑπὸ τῇ τετρα Ἐχιδνῇ,
 Immortalis nymphæ, & senio illesa perpetuo.
 Huic Typhæonem aium mixtum esse amore,
 Vehementer & violentum ventum, lymis oculis continenti.
 Illa verò grauida facta, peperit fortes filios,
 Orum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Iterum secundo edidit parum imminensum, minime effabilem,
 Cerberum crudumorum Plutonis canem are a voce,
 Quinquaginta caput, impudenterque, forte inque
 Tertio, hydrum genui odiosa edoctam.
 Lernaam quam enutrit de a albis vlnis Iuno,
 Infatiabiliter indignans virtuti Herculeana.
 Ac illam quidem Iouis filius, occidit feno ferro
 Amphitryoniades, cum bellico Iolao,
 Hercules ex consilio Minerva pradatrixis.
 Tum ipsa Chimæra n peperit, spirantem terribilem ignem.
 Trucemque, magnamque, pernicemque, validamque.
 Illi erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 Alterum capelle, tertium verò serpentis r. busti draconis.
 A fronte leo, pone verò serpens, media verò capra:
 Horrende efflans ignis robur ardentis.
 Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophonies.
 Illasane Sphingen exitialem peperit, Cadmeis perniciem,
 Ab Ortho subacta: Nemaumque leonem,
 Quem Iuno cum enutritisset Iouis veneranda vxor,
 In lotis ferulibus collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 Ibi sane hic commorans decipiebat tribus hominum,
 Imperans caneroso Nemeæ aique Apefanti.
 Sed ipsum robur domus virtutis Herculeana.
 Ceto verò minimum natu, cum Phorcæ amor indulgent,
 Peperit grauem serpentem, qui obscura lanibus terra,
 Fimbis in amplis, prorsus aurea mala custodit.
 Hoc quidem Ex Ceto & Phorcæ genus est.
 Tethis autem Oceano flumina peperit vorticosa,
 Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vorticæ
 habentem.
 Strymonem, Meandrumque, & Isterum pulcherrimum,
 Phasig, Rhesum, Acheloum lupidum,
 Nessum, Rhodum, Haliacmonemque, Heptaportumque,
 Granicumque, & Asapum, diuinumque Simoenta,
 Peneumque, & Hermum, amænemque fluentem Caicum,
 Sangarumque magnum, Latonemque, Parthenumque,
 Euenumque, & Ardisum, diuinumque Scamandrum.
 Peperit quoque siarum sacrum genus, qua per terram
 Vros à teneris educant, una cum Apolline reges
 Et fluminibus. hanc verò à Ioue foriem habent,
 Pithon, Admetumque, Anthem, Eletridumque,
 Doris, Prymnoque, & Urania forma deam referent,
 Hippod, Clymenemque, Rhodiamque, Calirhoemque,
 Zeuxod, Clytem, Idyiamque, Pasithecemque,
 Plexaurumque, & Galaxaurum, amabilis que Dione,
 Melobosumque, Thoem, & venusta Polydora,
 Cerceis que indole amabilis, Plutoque bouinis oculis
 Perseis que, Iantraque, Acasteque, Xanthemque,
 Petrademque lepida, Meneftemque, Europemque,
 Metemque & Eurynome, Telestusque croceo peplo
 Criseis que Asiaque, & blanda Calypso,
 Eudoreque, Tycheque, & Amphitro, Ocyroemque,
 Et Stryx, qua ipsarum excellentissima est omnium.
 Atque ha Oceano & Tethyde prognatae sunt,
 Grandiores nam filia, multa quidem sunt & alie
 Ter mille enim sunt celeres filie Oceani.
 Qua sanè dispersa terram & profunditates lacus,
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles.
 Tot rursus alij flumij, cum strepiu fluentes,
 Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys.
 Quorum nomina difficile omnium mortalem viri proloqui
 Sed singularem nouerunt, quos quos circum habitant.
 Thia præterea Solémque magnam, lucensemque Lunam,

Εὐχόμεν δ' Εχέτην ἔκλυτον ἔννοστον,
 Παιδὸς δ' ἄρ' ἔμελλεν κούρην θύειν ὥσπερ πολλῶν,
 Πῶς δ' ἀφείλετο φαινομένη, δόλου αἰ γὰρ θυμῷ.
 Ἐδὼν δ' ἐν σάμασι τῶν Ἐριῶν λῆϊδ' αἰεὶν,
 Βακοίης τ' ἀγέλας τῆς ἀπείλια φάτε' αἰῶν,
 Πότμος τ' ἐρεπόμεν γ' οἶον, θυμῷ γὰρ δόλου αἰ,
 Ἐξελίγων βεβαίην, ἡ δὲ πολλὰν μετὰ δῆκον.
 Οὕτω τοι ἡ μεμνημένης ἐν μὲν δὲ εἶδον,
 Πᾶσι μὲν ἀθανάτοισι τιμῶνται χάρασσιν.
 Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης κούρην ἔχον, οἱ μὲν δὲ κείνην
 Ὀρσάμενοι ἰδόντο φάσθ' πολυδερκέα Κούρην.
 Οὕτως δ' ἄρ' ἔχον κούρην ἔχον, οἱ μὲν δὲ τιμῶνται.
 Πῶς δ' αὖ δὲ μὲν δὲ Κρόνῳ τῆς φαιδρίας τῆς,
 Ἰστίῳ, Διὶ μὲν δὲ Ἡρίῳ χροσπιδίῳ,
 Ἰρδίῳ τ' Αἰδῶν, ὅς ἐστι πῶς δὲ δόμα τῆς γαίης.
 Ναιεὶς ἄπο ἔχον, ἡ δὲ εἰκνύτο ἔννοστον,
 Ζῆνι δὲ μὲν δὲ τῆς, δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν,
 Τοῦ δὲ ἔχον βροτῶν πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Καὶ πᾶσι τῶν δὲ Κρόνῳ μὲν δὲ ἔχον, ὅς ἐστι
 Νηδὶ δὲ ἔχον μὲν δὲ φῶς γαίης ἔχοντο.
 Τὰ φερέων, ἡ δὲ μὲν δὲ ἀνὰ τῆς φαιδρίας
 Ἀλλ' ὅς ἐν ἀθανάτοισι ἔχον βασιλῆα τῆς.
 Πᾶσι δὲ τῶν, Γαίης τῆς Ὀυρεσθὸς ἀστέρων,
 Οὐδὲ γὰρ οἱ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν,
 Καὶ κρατῶν δὲ ἔχον, Διὸς μὲν δὲ δὲ βουλοῦ.
 Τῶν δὲ ἔχον ἀλαστοπῶν ἔχον, ἡ δὲ δὲ δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ ἔχον τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀλλ' ὅς ἐστι δὲ ἔχον τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τῶν δὲ τῶν, τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τοῦ δὲ τῶν, Γαίης τῆς Ὀυρεσθὸς ἀστέρων,
 Μῆνιν συμφράσσων τῶν δὲ ἀδῶν τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἔχον τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἔχον τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οἱ δὲ τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Καὶ οἱ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀρσὶ Κρόνῳ βασιλῆα ἡ δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ ἔχον Διὸς, Κρόνῳ δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οἱ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ζῆνι δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Κρόνῳ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἐδὼν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀντῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀρσὶ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οὐρανὸς δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Σχέτλη δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀρτὶ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Λεῖπῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τιμῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Καρπαλίμῳ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἡδὲ τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Γαίης δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οἱ γόνι δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Νικηδὲς δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Σπῆ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἀδῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οὐρανὸς δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Οἱ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Δῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Καὶ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Τοῦ δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Κοῦρην δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἡδὲ τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλάντα κρατῶν τῶν δὲ πᾶσι τῶν δὲ ἀδῶν.

Votaque facimus Hecate, & valde frementi Neptuno.
 Facile etiam pradam inclita dea dedu copiosam,
 Facile vero abstulit aspavientem volens animo.
 Bona praeerea in stabulis cum Mercurio petus augeres
 445 Armeniæque gregesque latos captarum,
 Gregesque lanigerarum, ovium in animo volens.
 Ex paucis facunda facit, & ex multis pauciora reddit.
 Adeo sane licet vixigentia ex matre existens,
 Omnibus inter deos honorata est muneribus.
 450 Fecit autem ipsam Saturnus alūna iuvenū, qui post ipsam
 Oculis aspexerunt lumen multa convenientis Aurora.
 Sic ab initio nutrens filios, atque hi sunt honores.
 Facile verū domita à Saturno, peperit Illū, res liberos,
 Vestā, Cereē, & Iunonem aureis calceamentis gaudentem,
 455 Fortemque Plūionem, qui sub terra domos incolit,
 Immitte cor habens, & valde sonantem terra concussorem,
 Iouemque consiliarium, deorum patrem atque bonitatem.
 Cuius & à tonitru concussur lata terra.
 460 Atque istos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicunque
 Ex utero sacro matris ad genna venerat:
 Hec animo voluens, ne vilius clarorum filiorum Caeli
 Alius inter deos haberet regium decus.
 Audieras enim ex Terra & caelo stellis micante,
 Quod sibi fatale esset proprio à filio domari,
 465 Quantumvis robusto existenti, Iouis magni per consilia.
 Ideoq; hic nō cecā speculationem habuit, sed insidias struens
 Filios suos deuorabat. Rheia autē habebat luctū grauem.
 Sed quando iam Iouem erat deorum patrē atque vtorum
 Parura, iam tum charis supplicabat parentibus
 470 Suis terræq; & caelo stellis aptato,
 Consilium ut iugerent, quo pacto lateret pariendo
 Filium charum, possēque vlcisci furias patris sui
 Contra filios, quos deuorabat ingens Saturnus versipellis.
 475 Illi verō filie dilecta auscultarunt atque morem gesserunt,
 Et ei commemorarunt quacunque satis constitutum esset fieri
 Circa Saturnum Regem, & filium magnanimum.
 Miserunt autem Lyctum Crete ad pinguem populum,
 Cum minimum natu filiorum esset parura,
 Iouem magnū, hunc quidem ipsi suscepit Terra vasta
 480 In Crete lata, ad educandum & enutriendum ab infamia,
 Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem nigram,
 Primum ad ipsam Lyctum abscondit autem ipsum manib.
 Antro in excelsō, diuina sub laebris terra. (prehensum)
 Argos in momē denso syluoso.
 Hunc autē fasciis inuolutum magnū lapidē in manus dedit
 485 Caeli filio, prepotenti deorum priori regi,
 Quem iam arreptum manibus, suum condidit in alium,
 Miser, nec cogitauit animo, quod sibi in posterum.
 Pro lapue filium inuictus & insepultus
 490 Superes, qui ipsum mox vi & manibus domicum,
 Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus imperaturus
 Celeriter autem deinde robur & fortia membra (sit)
 Crescebant illius regis, veriente anno
 Terra consilio astuto circumueniens,
 Suam sobolem uerum submisit magnas Saturnus versutus,
 495 Vicitur artibus ac vi filij sui.
 Primum verō euotuit lapidem ultimum deuoratum.
 Illum quidem Iupiter formiter defixit in terram spaciosam
 Pitho in diuina, iugis sub Parnassi,
 Monumentū ut sit in posterū, miraculū mortalib; hominib;.
 500 Soluit verō fratres ex patre noxijs à vinculis
 Caligenas, quos vinxerat pater ex amentia,
 Qui ipsi memores fuerunt propter beneficia,
 Dederuntque tonitruum, atque candens fulmen,
 505 Et fulgur quod ante immanis terra occultabat:
 Quibus confusus, mortalibus atque immortalibus imperat.
 Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem.
 Duxit Chymenem, & eundem lectum conscendit.
 Ipsa verō ei Atlantem magnanimum peperit filiam.

x. v. 10. 11.
 12. 13. 14.

x. 10. 11. 12.

Τὴν αὐτὸς ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυρίης,
 Ἀσκήσας παλαμῶσι, χερσὶ δ' ὤμῳ· Διὶ πατρὶ.
 580 Τῇ δ' ἐπὶ δαίδαλα πολλὰ τέτυχα τοῦ δαίμα' ἰδύσθαι,
 Κνώδαλ' ὅ' ἦενες πολλὰ τρέφει καὶ δαίδαλα.
 Τῶν ὅρα πολλὰ ἐνέθηκε· χερσὶ δ' ἀπλάμπετο πολλὰ,
 Θασμασίν, ζώοισιν ἐοικὸτα φωνήσασιν.
 585 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τέθηκε καλὸν κακὸν αὐτῷ ἀγαθοῖο,
 Ἐξάρα, ἐνθάδ' ἄλλοι ἴσαν θεοὶ καὶ αἰθρῶπι,
 Κόσμη' ἀγαλλομήνῳ Γλαυκῶπιδος ὀφειμὴ πάντες.
 Θάυμα δ' ἔχ' ἀθανάτοιο τε θεοῖς θνητοῖς τ' αἰθρῶπι,
 590 ὧς ἔδον δόλον αἰπὺν, ἀμύχανον αἰθρῶπι.
 Ἐκ τῆς γὰρ γυναικὸς θνητοῦ ἀνδρὸς.
 Τῶς γὰρ ὁλῶσι· ἔστι γυναικὸς καὶ φῶλα γυναικῶν
 Πῆμα μέγα θνητοῖσι καὶ ἀνδράσι καὶ αἰσχροῖσι,
 Οὐλομένης πατὴρος οὐ σύμφορον, ἀνὰ κέρειο.
 595 ὧς δ' ἐπὶ τῷ ἐν σπλάγχθοι κατὰ φρεσὶ καλῶσαι
 Κηρύνας βοσκασί, κακῶν ζωνόνας ἔργων,
 Αἰὲρ τε σφύεται καὶ ἐς ἡέλιον κατὰ δ' ὤματα
 Ἡρώπαι ἀπενδύσιν, πιδύσι τε κεία λυγροί,
 600 Οἱ δ' ἐν τελευτῇ ἐπὶ κέρει καὶ σπλάγχθοις,
 Ἀλλότριον κῆματον σπείτρου ἐς γαστῆρ' ἀμύνται.
 ὧς δ' αὐτὸς ἀνδρῶσι κακὸν θνητοῖσι γυναικῶς
 Ζεὺς ὑψιβρετέως δῖος, ζωνόνας ἔργων
 Ἀργαλέον· ἔπειτα γὰρ κακὸν αὐτῷ ἀγαθοῖο.
 605 Ὅς καὶ γάμον δόλῳ καὶ μέγα ἔργα γυναικῶν,
 Μὴ γυναικὶ ἐδύλῳ, ὅλῳ δ' ὅτι γυνὴς ἵκεται,
 Χῆται γυναικῶσι, ὅς δ' ἐβίβου ὀπίθευς
 Ζῶει, σποφθιφύου γὰρ ὄψα κτεῖν διατάνται
 Χηρῶσι, καὶ αὐτῷ γάμου καὶ μοῖρα φθόνου
 610 Κεδύλῳ δ' ἔχει ἀποπνί, ἀργῶν περὶ δέσιν,
 Τῷ γὰρ ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἔδωκεν ἀντιφύειν
 Ἑμμερῶσι· ὅς δ' καὶ τέμνῃ ἀπὸ πτεροῖν ὤμβελλας,
 Ζῶει καὶ σφύεται ἔχον ἀλίας ἀνίλῳ
 Θυμῷ καὶ κραδίῳ, καὶ ἀνίκετον κακὸν ἔδιν.
 615 ὧς δ' ἐπὶ Διὸς κλέψας νόον οὐδὲ παρῆθεν.
 Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιδὸς Ἀργεῖα Περμυθίδος
 Τοιοῦτον ὅσ' ἔδωκε βαρὺν χολόν, ὅς δ' αἰάχης
 Καὶ πολὺ δύνει ἰόντα μέγας καὶ δεισμός ἐρύκει.
 Βελέρεφ δ' ὧς σφύεται πατὴρ ἀδύσαστο θυμῷ,
 620 Κόπῃ τ' ἡδὲ Γυγῇ, δῖος κρατερῶν ἐπὶ δεσμῷ,
 Ἠγορέῳ ὡς φῶλον ἀγῶνι καὶ ἡδὲ καὶ ἔδωκε,
 Καὶ μέγας κατὰ σπῆκος δ' ὡς ῥέοντος ἀρυδῆϊς.
 625 Ἐνδ' οἷον ἄλγ' ἔχοντες ὡς ῥέοντι κατὰ δέσιν,
 Εἶα' ὅτ' ἐρατὴν, μετὰ δὲ ἐπὶ πύργοις ἔχοντες,
 Διὶ καὶ καλῶν ἀγῶνι, καδὲν ὡς πῆδος ἔχοντες.
 Ἀλλὰ σφῆας Κερνίης τε καὶ ἀθανάτοιο θεοῖ ἄλλοις,
 630 Οἷς τέκεν Νύκτομος Περὶ Κέρου οὐ φιλοκῆτι,
 Γαίης φεσθ' ὡς μωρῶσι σφύεται καὶ φάσθ' αὐτῇ.
 Αὐτὴ γὰρ σφιν ἀπαιτὰ διωκεῖ καὶ τέλει,
 Σω καί τοισι νίκῃ τε καὶ ἄλγος οὐχ ὀφείδει.
 635 Διὸς γὰρ μωρῶσι πόνον θυμῶν ἔχοντες,
 Τιτῶν τε θεοῖ, ὅσοι Κέρου ὄψα φθόνου
 Ἀπὸν ἄλλοις ὄψα κρατερῶν ὕμνων.
 Οἱ καὶ ἀπ' ὕμνων Ὀδρῷ Τιτῶν Ἀγανῶι,
 640 Οἱ δ' ἀπ' αἰῶνος ἐλυμποίο θεοὶ δωτῆρες ἔσαν,
 Οἷς τέκεν Νύκτομος Περὶ Κέρου δυνάστηα.
 Οἱ γὰρ τὸν ἀμύχανον κακὸν θυμῶν ἔχοντες,
 Σωπῆρος ἐμάρτο δὲ καὶ πῶς ἐπὶ αὐτῶν.
 645 Οὐδὲ πῆς ὡς ἐδῶκεν χερσὶν οὐδὲ τέλει δέσιν
 Οὐδὲ πῆς, ἴσον γὰρ τέλει τε καὶ πῶς ἐμάρτο.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καί τοισι παρέσθαι ἀμύχανον παῖτα,
 Νέκταρ τ' ἀμβροσίῳ τε, τὰ δὲ θεοὶ αὐτοῖς ἔδωκεν,
 650 Πατῶν ἐν σφύεται ἀεὶ τοῦ θυμῶν ἀγῶνι.
 ὧς τέκετ' ἀπὸ πῶς ἀμύχανον ἐπὶ αὐτῶν,
 Διὸς γὰρ πῶς κατὰ πῶς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Κέκλυται καὶ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγῶνα τέκεται,
 655 Ὀφρ' εἴποι τὰ μὲν θυμῶν ἐπὶ σφύεται καλῶσαι.
 Ἡδὲ γὰρ καλὰ διὸς ἐσθλῶν ἀλλήλοισι
 Νέκταρ καὶ κράτ' ἐπὶ μωρῶσι ἡμῶν παῖτα,

Quam ipse fecerat inclitum Vulcanum,
 580 E laborans manibus, gratificans Iovi patri.
 In hac artificiosa multis celata erant, mira visis
 Animantia quaecunque continens alit, atque mare.
 Ex illis hic multa indidit, gratia vero resplendebat magna.
 585 Mirabilis, animantibus similia vocalibus.
 Ceterum postquam efficit pulchrum in malum pro bono.
 Eduxit eo ubi alij erant dij atque homines,
 Ornata gestentem caesa Palladis foris patre progener.
 590 Admiratio cepit immortalisque deos, mortalesque homines,
 Vbi viderunt dolum arduum, inexplicabilem nominibus.
 Ex illa enim genus est mulierum feminearum.
 Illius enim perniciosum est genus, et sexus mulierum.
 Nocumtum ingens mortales inter viros habitant.
 595 Perniciose paupertati non accommodat, sed fatiesati.
 Ac veluti cum in alueariis tellis apes
 Fucos pascunt malorum participes operum.
 Ille quidem per totum diem ad solem occidentem
 600 Diurna festinant, et faciunt fauos albos.
 At illi intus permanentes cooperitis in alueariis,
 Alienum laborem suum in ventrem metunt.
 Similiter viris rem malam mortalibus mulieres
 Jupiiter aliuonans dedit, participes operum.
 605 Difficilius aliud vero praeiuit malum pro bono.
 Qui nuptias refugiens, et sollicita opera mulierum.
 Non uxorem ducere vellet, nocivam vero iungit senectam.
 In penuria eius, quae senem foueat, hic etiam non videtur indignus
 610 Vni mortui vero possessionem inter se diuidunt.
 Remoti cognati, cui vero nuptiarum conditio contigerit,
 Pudicam vero habuit coniugem conuenientem praecordiis.
 Huic ab eo malum bono aequiparat.
 Esse, qui vero adepius fuerit nocentis natiuitatis,
 Vni in pectoribus habens indefinentem maestitiam.
 615 Animo et corde, et immedicabile malum est.
 Quoniam non licet Iouis fallere mentem, neque praeterire.
 Neque enim Iapetionides Acacesius Prometheus
 Illius euitauit grauem iram, sed necessarius
 Quamuis multiscium existentem, magnum vinculum cohercet.
 620 Bruteo vero ubi primam pater iratus est animo,
 Coitque atque Gyge, ligauit forti vinculo,
 Fortitudinem inmanem admiratus, atque etiam formatus.
 Et magnitudinem collocauit sub terram latam.
 Vbi dolores habentes sub terra agentes
 625 Sedent in extremitate magna in finibus terra,
 Vique valde moerentes corde magnum luctum habent.
 Sed ipsos Saturnius atque immortales dij alij,
 Quos peperit pulchricoma Rheia Saturni in amores
 630 Terra consilium subduxerunt ad lucem iterum.
 Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
 Cum illis victoriam, et splendidam gloriam accepturos.
 Diu enim pugnarunt, laborem animum cruciantem habentes,
 Titanesque dij, et quosquos e Saturno nati sunt.
 635 Contra se mutuo per validas pugnas.
 Ipsi quidem ab alia Othry Titanes nobiles,
 Ab Olympo vero dij datores bonorum.
 Quos peperit pulchricoma Rheia Saturno cubile iungens.
 640 Illi sane tum inter se pugna animum excruciantem habentes
 Continuo pugnant, decem plus annis.
 Neque ulla erat contentionis molesta compositio, neque finis
 Alterutris: aequaliter autem finis exientis erat belli.
 Sed quando iam apposuerunt congruentia omnia,
 645 Neclaque ambrosiamque, quibus dij ipsi vescuntur,
 Omnium in pectoribus augebatur animus superbus.
 Vbi necesse comederunt et ambrosiam amabilem.
 Iam tum ipsis inter loquutus est pater hominumque deo-
 rumque:
 650 Audite me Terra, et Caeli inclitis filij,
 Vi dicam quae me animum in pectoribus imbed.
 Iam enim admodum diu aduersi nobis minui,
 Victoria et imperio propugnauimus diu omnes,

Τίτανεςque dij & quoi quot è Saturno/suis sumus.
 Vos verò magnamque vim & manus inuictas
 Ostendite Titanibus contrarij in pugna graui,
 Memores amicitia placida, quibus perpeſſis
 Ad lucem redieritis moleſto à vinculo,
 Noſtra per conſilia à caligine obſcura.
 Sic dixit. illi verò rursus excepit Cottus irreprehenſibilis
 Venerande, non indocta loqueris, ſed & nos (intellectus,
 Scimus, quòd excellunt quidem præcordia, excellens verò eſt
 Auxiliatur. vere immortalibus execrationis fuiſti horrida:
 Tua verò prudentia ab caligine opaca,
 Retrograde iterum acerbis à vinculis
 Venimus, Saturni fili rex, inſperata paſſi.
 Ideoque nunc intento & prudentis conſilio,
 Vindicabimus, veſtrum imperium graui conſilio,
 Pugnantes cum Titanibus per acria pralia.
 Sic dixit. collaudarunt verò dij maiores bonorum,
 Sermone audiſto. bellum verò cupiebat animus,
 Magis etià quàm antea: pugnam verò arduam excitarunt
 Omnes feminae, & mares die illo.
 Τίτανεςque dij, & quoi quot Saturno procreati ſunt,
 Quosque ſuper ex Erebo ſub terram miſi ad lucem
 Acres robuſtiſque viros immenſas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris concitabantur,
 Omnibus ſimul: capita verò uniuicuique quinquaginta
 Ex humeris enata ſunt ſuper formis membris.
 Qui cum Titanibus oppoſiti ſunt in pugna luctuoſa,
 Saxa prærupta validis in manibus geſtantes.
 Titanes verò ab altera parte confirmarunt phalanges,
 Alacriter manū nque virū nque ſimul opus oſtendebant,
 Virique horrende verò inſonuit pontus immenſus.
 Terra verò ſtridebat, ingemiſcebat verò latum cælum.
 Quaſſatum, è fundo verò concuſiebatur amplius Olympus
 Impetu à decorum, motus verò veni grauis
 Ad Tartarum tenebricoſum, pedum & alia vociferatio
 Immodici tumultus, idū nque fortium.
 Ita ſane inter mutuos ibant tela gemebunda.
 Vox autem utrorumque peruenit aut cælum ſtellatum,
 Adhortantium: at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neq; ſanè amplius Iupiter cohibebat ſuum robur ſed ipſius
 Status robore implebantur animi, & omnem
 Exeruit vim ſimul etiam à cælo atque Olympo
 Fulgurans incedebat conferim fulmina autem
 Celerrime unā cum iouitru & fulgure volabant.
 Manū à robuſta, ſacram flammam ruſſantes
 Crebro: circum verò terra alimareboabat.
 Ardens, crepitabat verò undique igne valde magna ſylua.
 Feruebat verò terra tota, & Oceani fluentia,
 Pontuſq; immenſus: circumdedit autem calidus vapor
 Titanes terreſtres: flamma verò ad aërē diuinum peruenit.
 Magna, oculos verò viſu priuabat quantumvis fortium,
 Splendor radians fulminiſque fulguriſq;.
 Incēdiū autē immēſū occupauit Chaos. videbatur autē co-
 Oculis aſpicere, ac auribus vocem audire. (tam
 Idem ut cum olim terra & cælum latum ſuperne
 Appropinquabat: talis enim maximus ſtrepu^s exci-
 Hac quidem diruta, illo autem ex alto diruente,
 Tantis fragor erat diis conſiſgentibus, (tabant,
 Simul quoque venti motumq; pulueremq; cum ſtrepitu exci-
 Tonitruque fulguriſque & ardens fulmen, (remque
 Ardentia tela Iouis magni. ferebant autē fremitum, clamo-
 In medium utrorumque: ſtrepitus autē ingens excitabatur,
 Stupenda pugna: robur autem exerebatur operum.
 Inclinata verò eſt pugna. prius verò ſibi mutuo imminen-
 tes,
 Fortiter pugnant in forti pralio.
 Illi verò inter primos pugnam acrem excitarunt,
 Cottisque, Briareisque Gygesque inſatiabilis belli.
 Hi ſane trecentas petras robuſtis à manibus
 Mittebant frequentes. obumbrarunt autem iaculis

Τίτῳις τε θεοί, ὅσοι Κεῖνον ἐκφυγέμεθα.
 Ὑμῖς ὃ μέγαλιν τε βίβιν ἢ χεῖρας ἀπλοῖς
 Φαίνετε Τίτῳις ὅσιν ἐσσαντοί ἐσ δαί λυγρή, 650
 Μνησάμενοι φιλόπτης ἐνὶ θῷ, ὅσα παδόντες
 Ες φάθῃ ἀφ' ἀφίκαδε δουληγῇ ὅσιν δεσμοῖς,
 Ημιτῆρας δ' ἔξ βουλαῖς, ὅσιν ἔξουσι κέραιος.
 Ὡς φάθῃ, τὸν δ' ἔξ αὐτῆς ἀμείβετο Κίπῃ ὁ ἀμύμων,
 Δαίμωνι ἐκ ἀδελφῶν πρὸς σκαυδῶν ἢ αὐτοῖς 655
 Ἰδὼν ὅτι φεῖ μὴ πρὸς πῆδες, φεῖ δ' ἐπὶ νόημα,
 Ἀλκτῆρ δ' ἀδανάτοισιν ἀπὸ ἥμεο κρυερεῖο.
 Σὺς δ' ἔσπορεδ' μασσώπῃ ὅσιν ἔξουσι κέραιος
 Ἀφῆρροι δ' ἔξ αὐτῆς ἀμειλίκτων ὅσιν δεσμοῖς
 Ηλιδωμῶν Κεῖνον μὲ ἀναξ ἀναιλπῶ παδόντες. 660
 Τῷ ἢ νῦν ἀπὸ τῆς νόῳ ἢ ὁπότενι βυλῇ
 Ρυσάμεθα κράτος ὑμῶν ἐν αὐτῇ δνιόπῃ,
 Μαρνάμενοι Τίτῳις ἀνὰ κρατερὰς ὑστρίνας.
 Ὡς φάθῃ, ἐπὶ ἡνῶν ὃ θεοὶ δωτῆρες εἶον,
 Μῦθον ἀκούσαντες, πολέμου δ' ἐλιδάτο. θυμὸς 665
 Μαλλον ἐπ' ἢ το πῆρεδ' μαχῇ δ' ἀμείβετο ἔξουσι
 Πάντες, δνῆλας τε ἢ ὁπότενι, ἡματι κινῶ,
 Τίτῳις τε θεοί, ὅσοι Κεῖνον ἐκφυγέμεθα,
 Ὡς τε Ζεὺς ἐρέδωσιν ἔσπορεδ' ἡματι φῶς δε,
 Δεινοὶ τε κρατερὰς τε, βίβιν ἔξουσι κέραιος. 670
 Τῶν, ἐκαστον μὴ χεῖρας ἀπ' ὧμων αἰώοντο
 Πάσιν ὧμων, καραλαὶ ὃ ἐκαστῷ πνιθηκοντα
 Εξ ὧμων ἐπὶ φονον δπὶ σιβαροῖσι μέλειον.
 Οἱ τῷ Τίτῳις κρατερὰς ἐν δαί λυγρή,
 Πέτραις ἡλιδάτοισι σιβαρὰς ἐν χεῖρας ἔχοντες. 675
 Τίτῳις δ' ἐτέρωθεν ἐκρυπνάντο φάλαγγας
 Περφερέντας, χεῖρας τε βῆς δ' ἀμα ἔξουσι κέραιος
 Αὐροτέραι, δ' ἐνὶ θῷ φῶς ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Γῇ ὃ μὲν ἐπὶ μαχῇ ὅσιν ἐπὶ σιβαρὰς ἀπὸ οὐρανὸς ἀπὸ
 Σειοῦ δ' ἐπὶ σιβαρὰς δ' ἐπὶ σιβαρὰς μακρὸς ἐλυμπετος 680
 Ριπῇ ὅσιν ἀδανάτων ἔξουσι δ' ἔξουσι βάρεια
 Τάρταρον κέραιος, ποδὸν αἰπῶν τ' ἔξουσι
 Αἰσῶν ἰωχμῶν, βολῶν τε κραδῶν.
 Ὡς ἀρ' ὅτι ἀλλήλοισι ἔσσαν βελεα σιβαρὰς.
 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἔκαστῷ ἔξουσι ἀσπερέντα, 685
 Κεκλημῶν ὅσιν ἔξουσι μετὰ φάλαγγας.
 Οὐδ' ἀρ' ἐπὶ Ζεὺς ἔκαστῷ ὅσιν ἔξουσι ἀλλὰ νῦν τὰ
 Εἶδα μὴ ὧμων ἀπὸ φῶς ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Φῶς βίβιν, ἀμυδῆς δ' ἀρ' ἀπὸ οὐρανὸς ὅσιν ἀπὸ
 Ἀφῆρροι ἔξουσι σιβαρὰς, οἱ δ' ἐκρυπνάντο 690
 Ἰκτῆρ ἀμα βεῖντῃ τε ἢ ἀσπερέντα ποτῶντο
 Χεῖρας ὅσιν σιβαρὰς, ἰερῶν φάλαγγας δ' ἐλυμπετῶντες
 Ταφῆς, ἀμφοῖν ὃ γαῖα φῶς ἀπὸ οὐρανὸς ἀπὸ
 Κασιμῶν ἡλιδάτοισι ἀμφοῖν πνι μετὰ ἀσπῶν ὧμων.
 Εἰς δ' ἐκαστῷ πῶς ἢ ὧμων ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι 695
 Πόντος τ' ἀπὸ γῆρας τῶν δ' ἀμφοῖν σιβαρὰς αὐτῶν
 Τίτῳις ὧμων ὅσιν ἔξουσι ἡματι δαῖ ἔξουσι
 Αἰσῶν ὅσιν δ' ἀμφοῖν ἢ ὧμων ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Αὐτῶν μὲν μαχῇ καραμῶν τε σιβαρὰς τε.
 Καῖμα δ' ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι ἔξουσι δ' αὐτῶν 700
 Ὀφθαλμοῖσι δ' ἐπὶ ἔξουσι ὅσιν ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Αὐτῶς ὅσιν γαῖα ἢ οὐρανὸς ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Πίλνατο, τοῖς γὰρ καὶ μέγιστος δόρυς ὧμων
 Τῶν μὴ ἐρεπτοῖς, ὅσιν δ' ὧμων ἔξουσι ἔξουσι.
 Τῶς δόρυς ἔξουσι δῶν δῶν ἐπὶ ἔξουσι ἔξουσι.
 Σῶν δ' ἀμφοῖν ἔξουσι τῶν τῶν ἔξουσι ἔξουσι.
 Βεῖντῃ τε σιβαρὰς τε ἢ ἀδελφῶν καραμῶν,
 Κῆλα Διὸς μετὰ φάλαγγας δ' ἐπὶ σιβαρὰς τῶν 705
 Ες μέσον ἀμφοτέρων ὅσιν δ' ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Σιβαρὰς εἰδὸς ὧμων δ' ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Ἐκλῖνθῃ ὃ μὲν ἀπὸ δ' ἀλλήλοισι ἐπὶ σιβαρὰς,
 Εμμετῶς ἐμάχοντο δ' ἐπὶ κρατερὰς ὑστρίνας.
 Οἱ δ' ἀρ' ἐπὶ φῶς ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι ἔξουσι,
 Κῆπῃ τε, Βεῖντῃ τε, ὧμων τ' ἀπὸ πῆρεδ' ἔξουσι
 Οἱ ῥα τεμνοσῶς πῶς σιβαρὰς ὅσιν χεῖρας 715
 Πέμπον ἔξουσι τῶν ἔξουσι δ' ἐπὶ σιβαρὰς ἔξουσι

Τίτῳις.

Τιτῶνας· ἔχ' ἄν' ἡν' ὑπὸ χθονὸς ἀρυοδείης
Πήλιναν, καὶ δεσποιοῖσιν ἐν ἀρχαίοισιν ἔδουσαν.
Νικῶσαν τις χερσὶν ὑπὸ δουρεὶς ὅρ' ἐντας,
Τόσσον ἐνεβ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἐς' ὑπὸ γαίης.
Ἴσον γὰρ τ' ὑπὸ γῆς ἐς τάρταρον κρείσσοντα.
Ἐνθά δὲ νύκτας τε καὶ ἡμέματα χάλας· Ἀκμων
Οὐρανὸν δὲν καὶ πῶν δακτύλῃς γαῖαν ἵκοιτο·
Ἐνθά δὲ αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέματα χάλας· Ἀκμων
Ἐκ γαίης καὶ πῶν, δακτύλῃς ἐς τάρταρον ἵκοι.
Τὸν περ χάλκαον ἔρκος ἐλάττωται, ἀμάρ' δέ μιν νύξ
Τετραγχαί κήρυται σφεί διφύλιν, αὐτὰρ ὕψ' ἔδεν
Γῆς ρίζαι· πρὸφάσσι καὶ ἀπυρρίστο δαλάσσης.
Ἐνθα δ' οὖοι Τιτῶνας ὑπὸ ζόφῳ κείρεται
Κακρύφαται, βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο,
Χόρῳ ἐν δρυέσσιν, πυλώνης ἔχεται γαίης.
Τοῖς ἡ δ' ἔστιν ἐστὶ πυλῶς δ' ἐπὶ θῆκη Ποσειδῶν
Χαρχαίας· τειγὸς σφείκεται δ' ἀμφοτέρωθεν.
Ἐνθα Γυγὺς Κόπῃ· τε καὶ ὁ Βερεφός μετὰ θυμὸς
Νάσιον, φύλακες πῶσι Διὸς αἰγέροιο.
Ἐνθά δὲ γῆς δρυερέης, καὶ τάρταρον κρείσσοντος,
Πόρτου τ' ἀπυρρίστον, καὶ οὐρανὸν ἀπείρονον
Ἐξείης πῶντων πηγαὶ καὶ πῆρες ἑσπεί,
Ἀρραλὲ' ἰδράνται, τὰ τε συγχοῖσι θεοὶ ὅρ'
Χάσμα μίγ' οὐδὲ καὶ πῶντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Οὐδας ἵκοιτ', εἰ σφῶτα πυλῶν ἐντοδὲ φέοιτο.
Ἀλλὰ καὶ ἔδνα καὶ ἔδνα φέρει σφραδύλλα θυέλλῃ,
Ἀρραλῶν· ἐνὸν τε καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
Τοῦτο θέσας, καὶ νύκτος ἐρεμνὴς οἴκῃ δ' ἰδ'·
Ἐσκαρ, νεφέλης κακχαλυμμένα κρυαίνοι.
Τῶν σφῆς τ' ἱαπτοῖο καὶς ἔχ' ἔσσαν ὄρυμ'
Ἐσπῶς κεραλὴ τε καὶ ἀεμαίησι χέουσι
Ἀσπερέως ὁδὸ Νύξ τε καὶ Ἡμέρα· ἀμφοῖς ἰοῦσα
Ἀλλὰς ἀμφοτέρων, ἀμειβομένη μείλαν ὕδιν,
Χάλασεν, ἢ μὲν ἔσση κατὰ στήθεσσι, ἢ δὲ θύραζεν
Ἐρχεται· οὐδὲ ποτ' ἀμφοτέρως δόμος ἐντος εἴρησι·
Ἀλλ' αἰεὶ ἔτρηρ καὶ δόμων ἔκτοδιν ἰοῦσα,
Γαῖαν ὀπσέρεται· καὶ αὖ δέ μιν ἐσπῆς ἰοῦσα,
Μίμνει πῶν αὐτῆς ὀρλιν ὁδοῖ, ἐς' αὖ ἵκηται.
Ἡ μὲν, ὅτ' ἡχονοίσι καὶ αὖ· πολυδερκὲς ἔχουσα·
Ἡ δ' ἵπνον μὲν χερσὶν, καὶ στήθεσσι θανάτοιο,
Νύξ ὅλοσ', νεφέλη κακχαλυμμένη κρείσσει δέ.
Ἐνθα καὶ Νύκτος πῶντες ἐρεμνὴς οἴκῃ ἔχουσα,
Υπὸ καὶ θανάτοιο, ἐννοῖ ἑτοῖ' ἐνδὲ ποτ' αὐτοῦ
Ἡλίου· φάει δὲν ὅτ' ἡνέκαται ἀκόντισσι,
Οὐρανὸν ἰστανίων, οὐδ' οὐρανὸν κατὰ βαλῶν.
Τὰν ἔτρεσ' ἡνέ γῆν τε καὶ ἡμέρα ῥῶτα δαλάσσης
Πουχὸς ἀντρέεται καὶ κελίχους ἀνδραπόισι·
Τὴ δ' στήθερ ἡνέ κραδίη, χάλκαον δὲ οἱ ἔτρη
Νηλεὲς ἐν στήθεσιν ἔχει δ' ὅρ' σφῶτα λαβρῶσιν
Ἀνδράπων ἔχουσι καὶ ἡνέ αὐτοῖσι θεοῖσι.
Ἐνθα θεοὶ χθονὸς σφῶν δόμος κρήνηντες
Ἰφθίμου τ' Αἰδῶν καὶ ἐπὶ νῆας Περσφορείης
Ἐσπῶν, δεινὸς καὶ κίων σφραδύσσει φυλάσσει,
Νηλεὲς· τήρηται καὶ κελὶν ἔχει ἐς μὲν ἰόντας
Σαπφὸς οὐκ οὐρη τε καὶ οὐασι ἀμφοτέρωσιν,
Ἐξ ἑσπεί δ' ἐκ αὐτῆς ἐκ πάλιν ἄλλ' ἀδοκίαν,
Ἐσπῆς ὅρ' καὶ λαβρῶσι πυλῶν ἔκτοδιν ἰοῦσα
Ἰφθίμου τ' Αἰδῶν καὶ ἐπὶ νῆας Περσφορείης.
Ἐνθά δὲ γαυεταὶ συγρῶ θεὸς ἀθανάτοισι,
Δεσνὴ Σπῆς, θυγατὴρ ἀφ' Ἰφθίου Ὀκεανοῦ
Προσβύτατι νεσφιν καὶ θῶν καυτὰ δώματα γαίης
Μακρῶσι πέσσει κατὰ περὶ· ἀμφοῖ καὶ πῶντα
Κίσειν ἀργυρέοισι σφῆς οὐρανὸν ἐσπῆκεται.
Παῦρα καὶ θαύμαντος θυγατὴρ πῶντος ὁλέας
Ἀργίης πωλεῖται καὶ ἡνέ ἀρεὰ ῥῶτα δαλάσσης,
Ὀππότε ἔσσι καὶ γένους ὁ ἀθανάτοισιν ἔρηται,
Καίρ' ἔσσι γένεσθαι ἐλπίματα δώματα ἔχοντων,
Ζεὺς δὲ τε ἱεὺ ἐπὶ νῆας θῶν μείλαν ὄρεν σφῆκεται
Τηλέδων ἐν χερσὶν σφραδύ πολυπόνημον ὕδωρ,

Titanas, aique hos quidem, sub terram longe, patientem.
 Miserrunt, & vinculis molestis alligant.
 720 Vincennes manibus magnanimos licet exsidentes,
 Tantum infra sub terram, quam tum cælum distat à terrâ
 Par enim spaciûm à terra in Tartarum caliginosum.
 Nouem enim noctes ac dies ferreus Acmon
 Cælus delapsus, decimo die ad terram venit:
 Nove, rursum noctes & dies æreus Acmon
 725 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum venit.
 Quem circa ferreû septuâ duclum est, circû verò ipsum nox
 Triplici ordine fissum est circa collum, sed superne
 Terræ radices eruerunt, & infructuosi maris.
 Vbi dij Titanes sub caligine opaca
 730 Absconditi sunt, consilium Iouis nubicogit
 Regione in squalida, vassa vltima terra.
 Huius non exiit pater: portas verò imposuit Neptunus
 Ferreas: murus etiam circumdatus utrinque
 Illic Gyges, Cotiusque, & Briareus magnanimus
 735 Habitant, custodes fidi Jouis agida habentis.
 Ibidem terra tenebrosa: & tartari opaci,
 Poniq, infructuosi, & cæli stelligeri,
 Ex ordine omnium fontes, & fines sunt,
 Molestis, squalidi, quos oderunt dij,
 740 Hiatus ingens, nec verò integro anno
 Solum attinget, ubi primum portas intra venerit
 Sed sane hinc & illuc feri impetuosa procelia,
 Molesta, horrendumque etiam immortalibus diis
 Hoc monstrum, & noctis obscura domus horrenda
 745 Stant, nubibus obiecta nigris.
 Hæc iuxta Iapeti filius su linibat cælum latum,
 Stans capuëque & indefessis manibus
 Firmiter: quia tam nox quam dies celeriter evanes
 Sese compellabant per vices, mutant magnam limen,
 750 Ferreum hac quidem intras illa verò foras
 Egre diuitur, neque unquam utraq, domus intus cohibet
 Sed semper altera domos extra existens
 Terram circa mouetur: altera rursus in domo existens.
 Expectat horam itineris, donec veniat.
 755 Hæc quidem terrestribus multi cernens lumen habens,
 Illa verò somnium in manibus, fratrem mortis,
 Nox noxia, mube lecta atra.
 Ibi autem Noctis filij obscura domos habent,
 Somnus & mors, granos dij: neque unquam eos
 760 Sol lucidus intuetur radius,
 Cælum scandens, nec cælus descendens.
 Horum aliter quidem terrarumque & lata dorsa maris,
 Quietus percurrit & placidus hominibus.
 Alterius verò ferreum quidem cor, æreum verò ei pectus
 765 Crudelis in præcordiis habet autem quem semel arripuerit
 Hominum: hostis verò etiam immortalibus diis.
 Illic dei inferi in anteriore parte edes resonantes,
 Fortisque Plutonis, & grauis Proserpina
 Stant asper autem canis pro foribus custodis,
 770 Sæuus: artem autem malam habet. ad introeuntes quidem
 Adulator pariter caudaque & auribus ambabus.
 Exire verò non iterum permittit denuo: sed obseruans
 Denotat, quemcumq, prenderit portas extra existentem,
 775 Fortisque Plutonis & grauis Proserpine.
 Ibidem habuit abominanda dea immortalibus,
 Horrenda Stryx, filia reciprocantis Oceani
 Maxima natu: seorsim verò à diis in hycas edes incolis
 Ingentibus saxis superne lecta: circum verò quaque
 Columnis argenteis ad cælum firmata est.
 780 Raro verò Thaumantis filia pedibus velox Iris,
 Nunciat, veritur super lata dorsa maris,
 Quando Ius & contentio inter deos exorta fuerit.
 Et sane quisquis mentiaur cælestes domos ieiunium,
 Iupiter tum frim mittit, deorum magnam insurandum, ut
 785 ferat.
 Longe in aureo gutturnio celeberrimam aquam,

● 776 6 28

• ၂၃.၁၀၀၀၀၀

2014 12.12

Πᾶσι δ' ἂν Ὀυρανὸς ποιεῖ παλῶν· ὅς κ' ἐφ' ἧς πέλας
ἐπείσσει θανάτοιο κακὰς δ' ἐνέοι παλῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μὲν δὴ καὶ πάλιν ἰμῶσας,
ἤετι γυφθὺς, σπᾶρχε δὴ γαῖα παλῶν.
Φαλξ δ' ἐκαραννοδύτης ἀπύουτο ποῖο ἀλκός,
οὐρεῖ· ὅς ἐβλάστηεν αἰδ' ἡνς πικυπαλάσσης,
Πανήγυτος, πολλὰ δ' ἔπαλιν κρέατο γαῖα
ἀτμῇ θανάτοιο, καὶ ἐπὶ κρεατῶν τεσσέρας ἄς.
Τίχρη γὰρ αἰχμῶν· ἔπειτα δ' ἀνέστητο χροαίοιο
θαλαφθῆς, * καὶ εἰδένες ὅφ' κρατερὰ πτόες ἦσαν,
οὐρεῖ· ὅς ἐβλάστηεν δαμαλξόφθ'· πνέει καλὴν
Τελευτήν ἐν χροῖ· δὴν, ὅφ' ἠφείσεν παλάμῳσιν·
ὧς ἀπὸ πρῶτο γαῖα σὺν ἄν' ἡνς αἰδ' ἡμῶνιοι.
Ρίξ δ' ἐμὴν θυμῷ ἀνέκλινεν ἐς τέρτατον δ' ἄρῳ.
Ἐκ δ' ὑπὸ φθόγῳ· ὅς· ἀνέμῳ μῶν· ὕψην ἀέντων,
Νόσφ'· Νόσφ'· Βορέην τε, καὶ ἀρήϊον * Ζεφύροιο.
Οἳ γὰρ μὴ ἐκ δ' ἐφ' ἡνς, ἀντηντοῖς μὲν, ὄνειαρ.
Αἰ δ' ἄρ' ἡμῶν· ἀπὸ αἰσῶν ὅππῃσι ποῖο δαμάσας,
Αἰ δ' ἐμὴν πῆλ' αἰσῶν ἐς ἡνς ἐν δ' ἡνς πῆλ' αἰσῶν.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας τὸ φέρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἀνδράσιν οὐ καίρεται· ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Αἰ δ' αὖτ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἐν δ' ἡνς ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Πῆλ' αἰσῶν ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ἄλλοι δ' ἐμὴν ἀπὸ αἰσῶν, ἡνς ἐν δ' ἡνς ἐν δ' ἡνς.
Ναῦτας

855 Percussus ab Olympo insensum, circum vò omnia
Combussus ingentia capita, seu portentis.
Ceterum ubi ipsam vicis ictibus percussiens,
Cecidit mutilam, ingemiscebat autem terra vastam.
860 Flamma autem fulmine icti, cū impetu ferebatur illius rogi,
Montis in concussitate opacus asperas,
Percussus, multa autem vasta ardebat terra,
Prae vapore ingenti, & liquecebat stannum veluti
Ares ab iuvenum, et fabrefacto cuncto f: s: s: s:
Calefactum, atque fixum quod solidissimum est,
865 Montis in concussatibus, vultum igne combustivo,
Liquefacti in terra duxna à Vulcani manibus.
Sic sane liquecebat terra subare ignis ardentis.
Abieci autem ipsum animo tristatus, in tartarum latum.
Ex Typhoeo autem est venientum vis humida flammam.
870 Exceptio Noto Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui sane ex diis sunt naturitate, hominibus magna utilitas
Ait alia leues aura inspirans mare.
Que utique incidentes in nigrum pontum,
Clades magna hominibus, malo rapiuntur turbine:
875 Nunc haec, nunc illa fluit, dissipantque naues,
Nautasque perdunt, mali autem non est remedium.
Visis, qui illas occurrunt in ponto.
Eadem rursus per terram immensam floribus ornata,
Opera iucunda corrumpunt humo prognatorum hominum,
880 Replentis pulverisque & molesto strepitu.
Sed postquam sanè laborem diu beati perfecerunt.
Cum Titanibus autem pro honore pugnarunt vi,
Iam tum impellebant regnare atque asperare,
Ex terra consilio, Olympium lais cernentem Iovem.
885 Immortalibus hic verò inter illos rite distribuit munus,
Iupiter autem deorū rex prima uxore suā fecit prudentiā.
Plurimum ex diis, edoctam & mortalibus hominibus.
Sed cum iam esset deam casys oculis Minervam.
Paritura, ubi dum dolo animo decepta,
890 Blandis sermonibus suum incondidit alium,
Tollaris consilia, & cœli stellati.
Illa duo enim ei dixerunt, ne regum honorem
Alius haberet Iouis loco, deorum sempiternorum:
Ex hac enim in fati erat, prudentes liberos nasci,
895 Primam quidē, virginem casys oculis pradam in Tritone,
Per habentem patris robur, & prudens consilium.
Ceterum deinde sane, filium deorū regem & vororū genitū,
Erat paritura, magnum animum habentem:
Sed ipsum sanè Iupiter, ante suo condidit ventre
900 Sic ei consulebat dea benèque malèque,
Postea duxit splendidam Themis, qua peperit Floras,
Eunomiamque, Dicēque, & Irenen florentem,
Quæq; opera matris faciunt apud mortales homines:
Parciss, quibus maximum honore dedit prudens Iupiter,
905 Clothoq; Lachesin, & Atropen, quæ dant,
Mortalibus hominibus habere, bonūque malūque.
Tres verò ei Eurynome Grauias peperit pulchras genas habentes,
Oceani filia, à multis optatam formam habens
910 Aglaiam, & Euphrosynem, Thaliāque amabilem,
Quarum & a palpebris amor destillat conuentura.
Soluens membra, iucundum verò sub superciliis aspicimus,
Porro hic Ceteris multos pascentis ad lectum venis,
Que peperit Proserpinam pulchris vlnis, quam Pluto
Rapius sua à matre, dedit autem consiliarius Iupiter.
915 Menosynem verò deinceps amarij pulchricomam,
Ex qua Musa aurea mura revincta nata sunt,
Novem, quibus placent comitua, & oblectatio cantus.
Latona autem Apelliam & Dianam sagittis gaudens emere,
Amabilem prolem supra omnes cœli, uas,
920 Genus sane, Aegiaci, Iouis amoris mixta.
Postremam verò Iunonem floridam fecit uxorem.
Hec autem Heben, & Maricem, & Lucinam peperit,
Mixta amore deorum regi & hominum.

Х.Борис

၃. အုပ်စုများ

ଜ. ମି.

...

24. ଅନ୍ତଃସୂଚକ

38-404, 251

...

1

2

HL

Ipse verò ex capite casis oculis præditam Tritogeniam,
 Acrem in agris tumultuantē, ducem exercituum indomitam,
 Venerandam: cui clamorēque placetū, bellag, pugnaq;
 Iuno autem Vulcanum inchoitum amori indulgens,
 Genuit, & vires intendit, & contendit cum suo marito.
 Pra omnibus artibus ornatum cœlitibus.
 Ex Amphitride autem & graui crepo Neptuno,
 Trium late posens natus est magnus: qui maris
 Fundum tenens, apud matrem charam, & patrem regem.
 Incolit auream domum, vehemens deus, sed Marti
 Chybeos dissecans, Venus Timorem & Metum peperit,
 Graues, quique virorum densas turbent phalanges,
 In bello horrido, una cum Marte urbes deuastante.
 Et Harmoniam quam Cadmus magnanimus duxit uxore.
 Ioni verò Atlantis filia Maia peperit gloriosum Mercurium
 Praconem deorum, sacrum lectum conscendens.
 Cadmus filia verò ei Semele peperit clarum filium,
 Rem cum eo habens, Dionysiam hilarem,
 Immortalem mortalis, nunc verò ambo dii sunt.
 Alcmena verò peperit vim Herculeam.
 Mixta amore Ioni nubicogo.
 Aglaidam verò Vulcanus valde inchoitum claudicans,
 Minimam natū ē Gratiis floridam duxit uxorem.
 Sed aureo crine conficius Bacchus stauam Ariadnem,
 Filiam Minois, in flore existentem fecit coniugem.
 Hanc verò ei immortalem experietmq; seny fecit Saturnus.
 Hebe autē Alcmena pulchros talos habentis fortis filius.
 Vis Hercules peractis luituosis coramantibus
 Filiam Iouis magni, & Iunonis aureis calceamentis uten.
 Pudicam duxit uxorem, in Olympo nupto.
 Felix qui magno facinore inter deos confectio,
 Habitat illusus, & carens senio perpetuo.
 Soli autem rapido peperit inchoita Oceanis
 Perseus, Circeque & Aetæam regem.
 Aetæos autem filius lucem hominibus dantis Solis,
 Filiam Oceani perfecti flumini
 Duxit deorum ex uolūate, Idyiam pulchris genis præditā.
 Hac autē ei Medea pulchros salos habentē amori indulgens
 Peperit, succumbens per auream Venerem.
 Vos quidem nunc valete cœlestes domos tenentes,
 Insuleq; & continentis, terra & salus intus pontus.
 Nunc autem deorum cœtum censeo blandiloqua,
 Musa Olympiades, filia Iouis Aegiochi,
 Quæcumque mortales apud viros cubantes,
 Dea, pepererunt dijs similem prolem.
 Ceres quidem Plusium genuit, præstantissima deorum.
 Iasio heros mixta tucundo amore,
 Noualis inter proscisso, Croea in pingui populo,
 Bonum: qui vadit super terram & lata dorsa maris
 Omnē. Ei verò qui adipiscitur, & cuius ad manus venerit.
 Illum locupletem fecit, nullamq; ei præbuit felicitatem.
 Cadmo præterea Harmonia filia aurea Veneris,
 Ino & Semelem, & Agamem pulchras genas habentem.
 Autonoeq;, quam duxit Aristæus densa casarie præditus,
 Genuit, & Polydorum mœnibus pulchre-cinctis in Thebis.
 Filia verò Oceanus Chrysaori magnanimo
 Mixta amore abundantis auro Veneris,
 Callirhoë peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
 Geryonem, quem interfecit vis Herculeana,
 Bones propter flexipedes circumflua in Eurythea.
 Tubono verò Aurora peperit Memnona, aërea galea muni-
 Aethiopum regem, & Eumathionem regem.
 Caeterum Cephalo plantauit inchoitum filium,
 Fortem Phaëtonem dijs similem virum.
 Qui sane iuuenem tenerum florem habentem gloriosa pu-
 bertatis,
 Filium iuuenilia sapientem remidens Venus,
 Incitauit instans, & ipsum in templis
 Aedificum nocturnum fecit, demonem diuinum.
 Filiam verò Aetæa de Ioue nuptis regis

Αυτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς καὶ ὀφθαλμοῖς Τριτογένειαν,
 Διηνύχ, ἐν ἀγροῖς ἀνταρταῖς, ἀπὸ τῆς γῆς,
 Πόντιον, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἡρὴ δ' ἤρπασεν κλυτὴν ἐν φιλόπτη γυναικα
 Γένετο, (ἡ) ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἐκ πατρὸς τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐκ κρηπιδὸς Νηπτούνου
 Τρίτων ἀνυψώσας μέγας, ἐστὶν ὁ θαλάσσιος
 Πυθίων, ὁ γὰρ ὁ μὲν τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ναιὶ χρυσὴ δὲ δαίμων δὲ δὲ. αὐτὰρ Ἀρμ
 Ρήτορ Κυνέριον Φέρον καὶ Διόνειον ἐπικτην
 Διόνειος, οἷον ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἐν πολέμῳ κρυπτή, οὗν Ἀρμὴ πολυπόδης.
 Ἀρμονίην δ' ἡ Κἀδμῶς ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ζῶνι δ' ἄρ' Ἀτλαντὸς Μαίην τέκε * καὶ δὲ μὲν Ἑρμῆν,
 Κῆρυκ ἀθανάτων, ἱερὴν λέχος ἐσπασσάσθαι.
 Κἀδμῶν δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱόν,
 Μιχθῶς ἐν φιλόπτη, Διόνυσον πολυμήδεα,
 Ἀδίατον δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἐπικτην Ἰδὴν Ἑρкулῆϊν,
 Μιχθῶς ἐν φιλόπτη Διὸς περὶ γυναικὸς.
 Ἀγλαΐῃ δ' ἤρπασεν ἀρχαυτὸς ἀμοιβήν
 Ὀλοπύτῃ Χιρίτῃ, θαλάσσιον ποιεῖται ἀκοίτην.
 Χρυσόκομος δ' Διόνυσος ἔσθ' ἡ Αἰετῶν,
 Κούρην Μικρῶν, θαλάσσιον ποιεῖται ἀκοίτην.
 Τῷ δ' οἱ ἀδίατον καὶ ἀγρῶν ἔσθ' ἡ Κερσίαν.
 Ἡέλιω δ' Ἀλκμήνῃς καλλιπάρῃ δὲ δὲ μὲν υἱόν,
 Ἰς Ἑρкулῆϊν, τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Παῖδας Διὸς μέγαλον καὶ Ἡρῆς χρυσοπύδην,
 Αἰδὸν δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ὀλβίῳ δ' ἄρα ἡ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ναιὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἡγίῳ δ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Περσὶς Κίρκῃ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Αἰήτης δ' υἱὸς φαεινὸς Ἡγίῳ,
 Κούρην Ὀκεανῶος τελέσας ποταμῶος
 Γῆμιν, δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἡ δ' οἱ Μινδῶος ἐσπασσέν ἐν φιλόπτη
 Γένετ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Τῷ δ' οἱ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Νῆπι δ' ἡ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Νῦν δ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Μοῦσαν, Ὀλυμπῶος καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ὀσσε δ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἀδίαται γένετο δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ἀμνιτῆρ ὁδὸς Πλάστῃ ἐγένετο, δὲ τῆς γῆς.
 Ἰασῶν Ἡρώς μυχὸς ἐράτῃ φιλόπτη,
 Νεῖω ἐν πεπλῳ, Κρήτης ἐν ποτὶ δὲ μὲν,
 Ἐδλῶν δ' ἐστὶν ὁ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Πάσαν τῇ δ' πυλῶν καὶ οἱ ἐς χίρας ἔσθ' ἡ γῆς.
 Τῷ δ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Κἀδμῶ δ' Ἀρμονίῃ θυγάτηρ χρυσοῦς Ἀφροδίτης,
 Ἰνῶ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγλαΐῃ καλλιπάρῃ,
 Ἀντονῶν δ' ἡ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Γένετο, καὶ Πολύδωρον, ἑσπασσέν ἐν τῇ γῆς.
 Κούρην δ' Ὀκεανῶος χρυσοῦς καὶ τῆς γῆς.
 Μιχθῶς ἐν φιλόπτη πολυχρυσὺν Ἀφροδίτην,
 Καλλιέην, τέκε παῖδα βροτῶν καὶ τῆς γῆς.
 Γηρυονίαν τὴν κτενὲν βίην Ἑρкулῆϊν
 Βοῶν ἐστὶν ἡ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Τιδωνῶ δ' ἡ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Αἰδὸν τῷ Κερσίῳ φυτῶν φαίδιμον υἱόν,
 Ἰοδίον φαίδιμον, δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Τῷ γὰρ τῶν τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Παῖδ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Ὄρτ' ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Νηοπύλον τῷ γῆς, καὶ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Κούρην δ' Ἀντιῶος δὲ τῆς γῆς, καὶ τῆς γῆς.
 Αἰσ-

Αἰσονίδης, βουλῇσι θεῶν αἰετ' ἡγετῶν,
 Ἥλα παρ' Αἰήτου, τέλοςας γενεάς αἰετ' ἄλλοις,
 Τοῖς πολλοῖς ἐπὶ πολλὰ μέγας βασιλεὺς ἑσθλῶν,
 Υβριστὴς Πηλῆος, καὶ ἀπαυδά, ὀβριμώδης.
 Τοῖς τέλοςας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογῶν,
 Ωκυπὸς δ' αὖτις ἄγων ὑπὸ πτεροῖσι κοῦρην,
 Αἰσονίδης, χεῖρ' ἔχων θαλάσῃ ποῖνισατ' ἀκοῖν.
 Καὶ ῥ' ἦν δ' ἡμιθέος ἴσος ἱόνων ποιμήνι λαῶν,
 Μῆδ' ἔστιν τέκε πῦρ, τὸν οὐρεσὶν ἐστρεφὲ Χείρων
 Φιλοκύδης, μὲν ἄλλοι δ' αὖτις ἰσὺς ἔχοντες.
 Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι δῖοιο γένετον,
 Ἡ τοὶ μὲν Φαίκοι Ψαμμάδῃ τέκε Δία δ' ἰάνων,
 Αἰακοῦ δ' ἐν φιλοπύρῳ, δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.
 Πάλλῃ δ' ὁ μὲν δῖος Δία θεῖος ἀργυρέῃ.
 Γένετ' Ἀχιλλῆα φρεσὶν ἄρ' ἔχοντα.
 Αἰνείας δ' ἄρ' ἐπικτεν εὐσεδάσῃ Κυθήρῃ,
 Ἀργεῖον κρῶν μῆλ' ἔρατ' ἑν φιλοπύρῳ,
 Ἰδὸς δ' ἐν κορυφῇ πολυπύργου, ὕληος.
 Κίρκῃ δ' Ἠχέῃ θυγατρὶ Τάρταρον δῖον,
 Γένετ' Ὀδυσσῆα, τάλαντος ἔχοντα ἐν φιλοπύρῳ,
 Ἀργεῖον, καὶ Λατίνον, Ἀμύμονα τε Κρατερὸν τε.
 Οἳ δ' ἦ τοι μάλα τίλει μῆλ' ἔρατ' ἑν ἰσῷ.
 Πάσῃ Τυρσηνοῖσι ἀγαλυντοῖσι αἰῶνον.
 Ναυσίβοον δ' Ὀδυσσῆα Κάλυπν' ἰδὸν Δία
 Γένετο, Ναυσίβοον τε, μῆλ' ἔρατ' ἑν φιλοπύρῳ.
 Αὐτὰρ μὲν δῖοι παρ' ἀνδράσι δῖοι δῖοι
 Ἀδύσμεται γένετον, τοῖς δ' ἑπὶ κέλευθα.
 Νῦν δ' ὅττι γυναικῶν πόλον αἰετ' ἔχοντες
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

995

1000

1005

1010

1015

1020

Aesonides, voluntate deorum sempiternorum,
 Abduxit ab Aetæa, patris plenis suspiriis certaminibus
 Qua multa imperabat magnus rex, superbus,
 Violentus Pelias, & iniquus fortune facinorum parator.
 Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeffus,
 Velox in nave vchens pulchris oculis praduata puellam,
 Aesonides, & ipsam floridam fecit uxorem.
 Es sanè hæc domita ab Ifasone pastore populorum,
 Medeam peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
 Philhyrides: magni vero Iouis voluntas perficiebatur.
 Caeterum Nereides filia marini senis,
 Et sanè quidem Phocum Psamathe peperit, præstantissima
 Aeaci in amore, per auream Venerem. (dearum,
 A Peleo autem subacta dea Theis candidos pedes habes,
 Genuit Achille proimpis per viros, leonis animu habens
 Aeneam porro peperit pulchre coronata Cytherea, (iem.
 Anchisa heros mixta iucundo amore,
 Ida in verticibus, habentis multos anfractus, syluosa.
 Circe vero Solis filia, filii Hyperionis,
 Peperit Vlyssis arumnosi in amore,
 Agrum, atque Latium, Atymonemq, Craterumq.
 Qui sanè valde procul in recessu insularum sacrarum,
 Omnibus Thyrrhenis valde inclitus imperabant.
 Nausboum vero Vlyssi Calypso excellentissima dearum,
 Genuit, Nausinoemque mixta græo amore.
 He quidem mortales apud viros cubantes
 Deæ pepererunt dijs pares filios.
 Nunc vero feminatum agmen canitate sua ioloqua
 Musa Olympiades, filia Iouis à capra nutriti.

καὶ τῆς αἰῶνος

καὶ τῆς αἰῶνος
πρόφης